

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΣΕΙΡΑ
52

ΕΤΟΣ Θ'
ΑΡ. 434
1934

Συντάκτης: Ν. Κ. Καραγιάννης

ΜΟΝΟ ΤΟ ΦΡΕΣΚΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΚΑΙ Η ΣΦΙΧΤΗ ΣΑΡΚΑ ΕΛΚΥΕΙ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΑΣ

Κάθε κυρία έχει υποχρέωσιν νὰ φροντίζει γιὰ τὸ φρεσκάρισμα τοῦ προσώπου της. Τὸ φρέσκο πρόσωπο ἐλκύει. Μὴ λυπηθῆτε τὰ χρήματά σας ὅταν πρόκειται γιὰ τὴν ὀμορφιά σας. Στὸ Ἰνστιτούτον **WILLIAMS** γίνεται ἡ πλέον ἀθόρυβος καὶ μὲ θετικὰ ἀποτελέσματα ἐπιστημονικὴ ἐργασία.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ ΧΩΡΙΣ ΣΗΜΑΔΙ
ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ νέον μηχανήμα μὲ ἐκπληκτικὰ ἀποτελέσματα.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν καλλυντικῶν σας. Τὰ καλλυντικὰ **WILLIAMS** εἶνε παρασκευασμένα μὲ ζωικά καὶ φυσικὰ ἐκχυλίσματα **ΤΟΝΟΝΟΥΝ, ΚΑΘΑΡΙΖΟΥΝ ΤΡΕΦΟΥΝ** καὶ **ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΟΥΝ** τὴν ἐπιδερμίδα.

Τὸ τμήμα **ΚΟΜΜΟΣΕΩΝ** τοῦ Ἰνστιτούτου **WILLIAMS** ἐφήρμοσε τὸ σύστημα τῶν **ABONNEMENTS** ΜΙΑ κάρτα δρ. 125 δίδει δικαίωμα σὲ κάθε κυρία διὰ 1 κόμπ, 2 ὀντουλασιόν, 4 κού ντέ φερ καὶ 4 μανικιούρ.

37 ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 37

Ἡ γυναῖκα ὀφείλει νὰ εἶνε ὡραία
Ἡ καλλονὴ εἶνε ὄπλον ἀμυντικόν
τῆς γυναικὸς.
Μία ἐπίσκεψις εἰς τὴν **ΚΑΛ**
«ΛΕΝΑ»
7 ὁδὸς Κόδρου 7

Academie de
Beaute
"Lena"
de l'Institut du
Professeur d'Esthetique
Fillard

Καλλονὴ προσώπου καὶ σώματος. Εἰδικὴ μέθοδος διαπλάσεως τοῦ στήθους καὶ σώματος. Ἐξαφάνισις ρυτίδων καὶ θυλάκων ὀφθαλμῶν.

Ἡ ΚΑ ΛΕΝΑ προσφέρει εὐγενῶς τὰς συμβουλὰς τῆς πρὸς διατήρησιν τῆς ὀμορφίας. Δέχεται καθ' ἐκάστην.

ΟΙΚΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΚΑΣ ΧΡΥΣΑΣ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ
(ΤΕΩΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ)
ΠΛΑΤ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 11Α
ΑΘΗΝΑΙ

Θὰ εὕρητε ὅλα τὰ Παρισινὰ Μοντέλλα καὶ Τουὰλ
Ἐργασία μὲ γούστο. Εὐσυνειδησία καὶ
μὲ τιμὰς λογικάς.
Μιά ἐπίσκεψις θὰ σὰς πείσῃ.

ΣΚΙ-ΠΟΥΛΩΒΕΡ

ΕΙΔΗ ΟΡΕΙΒΑΣΙΑΣ
ΤΑ
ΠΡΑΚΤΙΚΩΤΕΡΑ ΔΩΡΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΙΔΩΝ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ
Δ. ΚΑΡΑΜΠΑΤΗΣ & ΑΔΕΛΦΟΙ ΑΠΕΤΙΩΝ
ΠΕΤΗΣΙΩΝ 15 - ΑΘΗΝΑΙ
ΣΟΚΡΑΤΟΥΣ 57 - ΠΕΙΡΑΙΑ
ΤΗΛΕΦ. 24-270

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

ΔΡΑΓΩΝΑΣ
ΤΣΑΝΤΕΣ ΓΑΝΤΙΑ

ΟΙΚΟΝΟΜΕΝΕΙΟ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ

ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Η ΜΑΝΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΞ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ.— Τὸ μπόξ, ὡς γνωστόν, ἀπαιτεῖ μεγάλη προπόνησι. Ἐπ' αὐτῇ ἀριστερᾷ: Ὁ μπόξερ Ἄλ Μπράουν, γυμναζόμενος. Δεξιᾷ: Οἱ μαύροι μπόξερ Τζόνς, Σόγια καὶ Τζάνας, σὲ μιὰ προπόνησιν τοῦς. Κάτω: Οἱ μπόξερ Τούντρο καὶ Ἀλόνζο. Καὶ Κάτω δεξιᾷ: Ὁ μαύρος μπόξερ Ὀμπι Βάλκερ, πραγματικὸς κολοσσός.

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΚΟΜΠΟΔΕΜΑ ΤΗΣ ΓΡΗΑΣ

TOY DONOUAN BAYLEY

ΟΛΙΣ το αυ-
τοκίνητο της
Σέρλεϊ στα-
μάτησε μπρο-
στά στο αυ-
τάκι της, η
γορή Λουίζα
Τζέρρα, έ-
σπευσε να
κρίνη μέσα
στο ντουλάπι
της το κέικ
και τα γλυκά-
ματα που ή-
πιε από την
πύλη στο στρω-
μένο για το
τσάι τραπέζι
της. Έτσι, ό-
ταν η Σέρ-
λεϊ μπήκε στο
δωμάτιο, δεν
είδε παρά λί-
γο ψωμί και δούτυρο δίπλα στη
σαγιέρα και το φλυτζάνι...

—Πώς είσαι, καλή μου Νάννη;
ρώτησε εθίμα η νέα και φίλησε
μ' αγαπτική τα ρυτιδωμένα μάγουλα
της γρηούλας.

—Ας τα πούμε καλά, μικρούλα
μου!... Είσαι στις ώμορφιές σου
πάλι... Αυτό το καπέλλο σου φο-
ρείς σου πάει τρέλλα! Τι θα κό-
τισε όμως, έ;

Η νέα έβριζε μια γρήγορη μα-
τιά στον καθρέφτη. «Αλήθεια, σκέ-
φθηκε, μου πηγαίνει καλά το κα-
πέλλο μου!» Κι' ούτε ήταν ακριβό,
αφού το πλήρωσε σε μια μικρή κα-
πελλού μονάχα δεκάμισο σελλίνα,
άντι για δυο λίρες που πουλιόταν
στα μεγάλα καταστήματα το ίδιο
μοντέλλο... Μα και το μικρό αυτο-
κίνητό της, η Σέρλεϊ, το είχε ά-
γοράσει σε τιμή εύκαιρας. Της ή-
ταν απαραίτητο για τη δουλειά της,
γιατί η νέα εργαζόταν σε διακο-
νησίες κι' επιπλώσεις σπιτιών και
καμιά φορά η απόστασις ήταν
μεγάλη.

«Αυτόσο, μπροστά στη φτώχεια
της γρηάς Λουίζας, η Σέρλεϊ ένοι-
ωσε ντροπή με τη δική της πολυ-
τέλεια.

—Θέλεις να πάρεις ένα φλυτζάνι
τσάι μαζί μου; ρώτησε η γρηούλα.
«Ισως νάνε το τελευταίο που θα
πάρουμε μαζί σ' αυτό το σπίτι!»
—«Ανοήσιες, Νάννη! διαμαρτυ-
ρήθηκε η νέα. Γιατί νάνε το τελεν-
ταίο;

—Γιατί, απάντησε η γρηά ανα-
στενάζοντας, δεν έχω αρκετά για
να πληρώσω το νοίκι μου κι' ο κ.
«Ιγουντ» δεν θα μου δώσει παρά-
τασι. Του χρωστώ δυο εβδομάδων
νοίκι...

—«Ω! φώναξε η νέα μ' αγανά-
κτηση. Ο Ρός «Ιγουντ» είναι λοι-
πόν τόσο φλόγγυρος; «Όταν ξε-
ρει μάλιστα, πώς έσύ, η καϊμένη...
—Τί να γίνω, παιδί μου!... «Ισως
κι' αυτός να έχη ανάγκη από τα
κ' αυτός να ήταν μικρός, δεν
ρωμάνα του όταν ήταν μικρός, δεν
είνε λόγος να μου χαρίσει αυτά που
του χρωστούω.

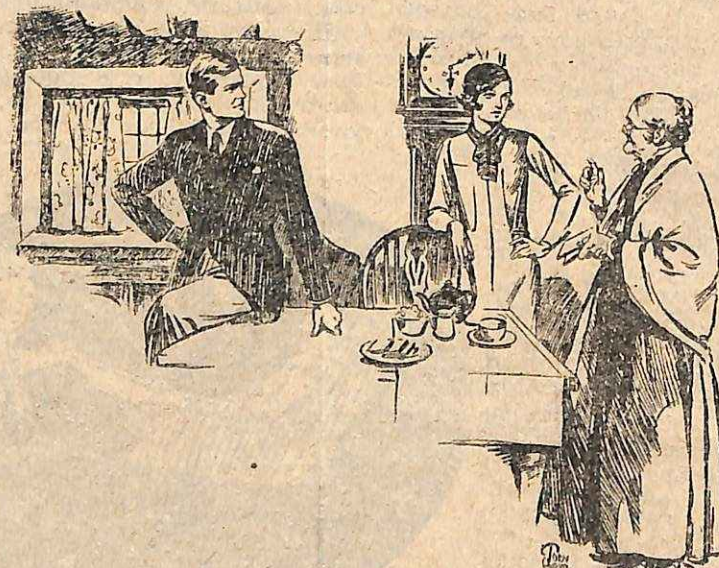
Μά η Σέρλεϊ συγκινήθηκε από
την περιούσια της γρηούλας. Κι'
γρηά να δικαιολογή τον Ρόσ. Κι'
με κάποια ντροπή σκέφθηκε πως
έτσι κι' αυτή δεν βοηθούσε αρκετά
τη καλή γεροντίσσα.

Πριν από λίγες μέρες, η Σέρλεϊ
κι' ο Ρός «Ιγουντ» είχαν γνωριστεί
σ' ένα μεγάλο, δπου έτυχε να συ-
ννοαστούν, εκείνος ως μηχανικός
κι' εκείνη στη διακόσμηση του σπι-
τιού. Κουβεντιάσαντας, ανακάλυψαν
πώς κατά συμπασιον, η ίδια παρ-
μόνα τους είχε αναλάβει, πως
είχαν τα ίδια καλλιτεχνικά γούστα,
αγαπούσαν τα ίδια βιβλία, τον κι-
νηματογράφο και το πιο παράξενο
πώς κι' οι δυο είχαν αγοράσει σε
τιμή εύκαιρας τ' αυτοκίνητά τους,
της ίδιας μάρκας, τύπου και χρο-
νίου κατασκευής. «Όπως ήταν επό-
μενο, μια συμπάθεια άρχισε να γεν-
νιόταν μεταξύ τους, μια σήμερα,
μπροστά στην απουσία του Ρόσ για
τη γρηά παραμόνα του, η Σέρλεϊ
έχασε κάθε καλή ιδέα που είχε σχη-
ματίσει γι' αυτόν.

Αυθόρμητα η νέα έβγαλε από την
τσάντα της τα δεκαπέντε σελλίνα,
που έλειπαν της γρηάς για να πλη-
ρώσει το νοίκι της και είπε:

—Νά, καλή μου Νάννη, πάρε
αυτά τα χρήματα να πληρώσεις το
νοίκι σου!

Κ' έπειδή η γρηά θέλησε να την

—Κακιά έχω; είπε η γρηά με πονηρό χαμόγελο.

ειχαριστήση, η Σέρλεϊ τη φίλησε
κι' είπε:

—«Όχι! μη μ' ευχαριστήεις, είνε
καθίκον μου να σε βοηθήσω!...

«Όταν έφυγε από το σπίτι της
παραμόνας της, η νέα τράβηξε τ'
σια για το σπίτι όπου εργαζόταν.
Είχε ξεκινήσει το πρωί με την ελ-
πίδα πως το απόγευμα θα απαντού-
σε εκεί τον Ρόσ «Ιγουντ», μα τώρα,
όστερ' από δυο έμια από τη γρηά
Λουίζα, η Σέρλεϊ δεν ήθελε πια
να τον ξαναδύ.

—«Ακούς εκεί, μονομούριζε, αυ-
τός ο Σάβλος, να θέλη να πετύχ^η
στο δρόμο μια φτωχή γεροντίσσα!
Τη γυναίκα που τον μεγάλωσε!...
«Α!... τον άκαρδο!...
Τόσο αγανακτισμένη ήταν η Σέρ-
λεϊ, ώστε όταν σε λίγο το αυτο-
κίνητό της διασταυρώθηκε στο δρό-
μο με το αυτοκίνητο του Ρόσ, μόλις
ανταπέδωσε τον χειρισμό, με μια
έλαφρά κλίση του κεφαλιού.

«Ο «Ιγουντ», ο οποίος πήγαινε
αρκούως για να εισπράξη τα νοί-
κια του σπιτιού του, στο οποίο είχε
παραχωρήσει δυο δωμάτια και μια

κουζίνα στη γρηά παραμόνα του, μ'
ελάχιστο νοίκι δοσ για να μη πε-
ραζήδη η φιλοτιμία της, απόρησε με
την αδικαιολόγητη ψυχρότητα της
Σέρλεϊ. Σκέφθηκε πως ασφαλώς
κάποια παρεξήγησης θα είχε γίνει
κι' ήταν στενοχωρημένος...

«Από εκεί που καθόταν, η γρηά
Λουίζα, μπορούσε και παρακολου-
θούσε τη κίνησή του δρόμου κι' έτσι
μόλις αναγνώρισε το αυτοκίνητο του
Ρόσ, έσπευσε να κρίνη πάλι στο
ντουλάπι της τις διάφορες λιχουδι-
ές, που η παρουσία της Σέρλεϊ την
είχε έμπροστίς ν' απολαύση και τις
οποίες είχε βγάλει πάλι από την
κρυψώνα τους, μόλις έφυγε η νέα.
«Όταν μπήκε ο Ρός στο δωμάτιο, η
γρηά πήρε έτρος απελπισμένο κι' ελ-
πε:

—«Αν ήρθες για το νοίκι, παιδά-
κι μου, λυτούμαι και σε ντρέπομαι,
μα κατόρθωσα να συγκεντρώσω
μονάχα ένα σελλίνο και λίγες πέν-
νες... Είμαι γρηά, βλέπεις, και δεν
μπορώ να εργάζομαι όπως πρώτα.

—Νοούζω, πως ή μίς Μέλκωλφ
ήταν έδω πρό δλίγου; είπε ο νέος
άντι άλλης απαντήσεως, γιατί τη

—«Ω! το ζήτημα τακτοποιήθη-
κε!... ελπε ο νέος αδιάφορα.
Οι δυο νέοι χωριστήσαν μ' εχθρι-
κές διαθέσεις. Ο Ρός σκεπτόταν
πως πιθανόν η Σέρλεϊ να μην ή-
ταν πλουσία, ασφαλώς όμως θα
μπορούσε να βοηθήσει κι' αυτή λι-
γάκι τη γρηά νταντά της! Η νέα
αυτή δεν ήταν λοιπόν, παρὰ μια
ώμορφη κοίτλα, χωρίς καρδιά! Ο
Ρός με τη σκέψη αυτή ήταν δυστο-
χής όλη τη βραδιά. Το ίδιο κι' η
Σέρλεϊ, ένοιωσε βαθειά απογοητε-
σι... «Αυτόσο, κι' οι δυο τους απο-
κοιμήθηκαν με τη σκέψη γεμάτη ά-
γανάκτηση κι' αγάπη!...

Για λίγες μέρες, ο νέος απόφευ-
γε τον άλλο, όσπου μια μέρα συ-
ναντήθηκαν σ' ένα γκαράζ, όπου
ο Ρός είχε αφήσει το αυτοκίνητό
του για να καθαριστεί. Έπειδή το
αυτοκίνητο είχε ακόμα ανάγκη κά-
ποιας επισκευής, ο νέος ρώτησε τη
Σέρλεϊ, αν μπορούσε να του παρα-
χωρήσει τη διπλανή θέα της στ' α-
ρνούσε κι' άνοιξη!...

—«Από κονδέν-
τοις, έβλεπε ο νέος πειρα-
γμένος. Είδατε τη γρηά Λουίζα σή-
μερα, πως τη βοηράτε;
—Πολύ στενοχωρημένη!... Πλη-
ρωθήκατε το νοίκι σας, που σάς
χρωστούσε;

—«Ω! το ζήτημα τακτοποιήθη-
κε!... ελπε ο νέος αδιάφορα.
Οι δυο νέοι χωριστήσαν μ' εχθρι-
κές διαθέσεις. Ο Ρός σκεπτόταν
πως πιθανόν η Σέρλεϊ να μην ή-
ταν πλουσία, ασφαλώς όμως θα
μπορούσε να βοηθήσει κι' αυτή λι-
γάκι τη γρηά νταντά της! Η νέα
αυτή δεν ήταν λοιπόν, παρὰ μια
ώμορφη κοίτλα, χωρίς καρδιά! Ο
Ρός με τη σκέψη αυτή ήταν δυστο-
χής όλη τη βραδιά. Το ίδιο κι' η
Σέρλεϊ, ένοιωσε βαθειά απογοητε-
σι... «Αυτόσο, κι' οι δυο τους απο-
κοιμήθηκαν με τη σκέψη γεμάτη ά-
γανάκτηση κι' αγάπη!...

Για λίγες μέρες, ο νέος απόφευ-
γε τον άλλο, όσπου μια μέρα συ-
ναντήθηκαν σ' ένα γκαράζ, όπου
ο Ρός είχε αφήσει το αυτοκίνητό
του για να καθαριστεί. Έπειδή το
αυτοκίνητο είχε ακόμα ανάγκη κά-
ποιας επισκευής, ο νέος ρώτησε τη
Σέρλεϊ, αν μπορούσε να του παρα-
χωρήσει τη διπλανή θέα της στ' α-
ρνούσε κι' άνοιξη!...

—«Από κονδέν-
τοις, έβλεπε ο νέος πειρα-
γμένος. Είδατε τη γρηά Λουίζα σή-
μερα, πως τη βοηράτε;

—«Από κονδέν-
τοις, έβλεπε ο νέος πειρα-
γμένος. Είδατε τη γρηά Λουίζα σή-
μερα, πως τη βοηράτε;

—«Από κονδέν-
τοις, έβλεπε ο νέος πειρα-
γμένος. Είδατε τη γρηά Λουίζα σή-
μερα, πως τη βοηράτε;

—«Από κονδέν-
τοις, έβλεπε ο νέος πειρα-
γμένος. Είδατε τη γρηά Λουίζα σή-
μερα, πως τη βοηράτε;

—«Από κονδέν-
τοις, έβλεπε ο νέος πειρα-
γμένος. Είδατε τη γρηά Λουίζα σή-
μερα, πως τη βοηράτε;

—«Από κονδέν-
τοις, έβλεπε ο νέος πειρα-
γμένος. Είδατε τη γρηά Λουίζα σή-
μερα, πως τη βοηράτε;

—«Από κονδέν-
τοις, έβλεπε ο νέος πειρα-
γμένος. Είδατε τη γρηά Λουίζα σή-
μερα, πως τη βοηράτε;

—«Από κονδέν-
τοις, έβλεπε ο νέος πειρα-
γμένος. Είδατε τη γρηά Λουίζα σή-
μερα, πως τη βοηράτε;

—«Από κονδέν-
τοις, έβλεπε ο νέος πειρα-
γμένος. Είδατε τη γρηά Λουίζα σή-
μερα, πως τη βοηράτε;

—«Από κονδέν-
τοις, έβλεπε ο νέος πειρα-
γμένος. Είδατε τη γρηά Λουίζα σή-
μερα, πως τη βοηράτε;

—«Από κονδέν-
τοις, έβλεπε ο νέος πειρα-
γμένος. Είδατε τη γρηά Λουίζα σή-
μερα, πως τη βοηράτε;

—«Από κονδέν-
τοις, έβλεπε ο νέος πειρα-
γμένος. Είδατε τη γρηά Λουίζα σή-
μερα, πως τη βοηράτε;

καπέλλο της και βγήκε έξω. Είχε
αποφασίσει να πουλήσει το αυτοκί-
νητό της.

«Αυτόσο έτυχε κι' ο Ρός να βρι-
σκεται σε οικονομική στενοχωρία
και να διαβάσει την ίδια άγγελία.
Σκέφθηκε κι' αυτός πως ήταν ευ-
καιρία για να πουλήσει το αυτοκί-
νητό του. «Έτρεξε λοιπόν στο γκα-
ράζ, μπήκε στο αυτοκίνητό του κι'
έσπευσε προς την διπλάνη που έ-
γραφε η άγγελία. Είχε προσοχή-
σει αρκετά, όταν διέκρινε μπροστά
του, σε αρκετή απόσταση, το αυτο-
κίνητο της Σέρλεϊ. Σκέφθηκε άμε-
σως πως κι' εκείνη θα πηγαινε ά-
σφαλώς για να προσφέρει το αυτο-
κίνητό της. Ο Ρός έδωσε όλη τη
ταχύτητα στη μηχανή για να προ-
ηθάση τη νέα. «Αλλά κι' εκείνη
προχωρούσε με μεγάλη ταχύτητα,
πιθανόν για να προλάβη να φθάση
πριν απ' άλλους, που κατά τύχη
θα ήθελαν να ξεπουλήσουν τ' αμά-
ξι τους...

Σαφηνά κι' η Σέρλεϊ αντέληξε
πως είχε προσπεράσει τον αριθμό
του σπιτιού που ζητούσε και φρενά-
ρισε απότομα. Ο Ρός, ο οποίος εί-
χε φθάσει πια κοντά της, δεν πρό-
λαβε να σταματήσει και τα δυο αυ-
τοκίνητα συγκρούστηκαν... Εύτυχος
οι δυο νέοι δεν έπαθαν τίποτε, γλύ-
τωσαν αμφοί, μα το πίσω μέρος του
αυτοκινήτου της Σέρλεϊ είχε κατα-
στραφή, καθώς και το μπροστινό
μέρος του αυτοκινήτου του Ρόσ.

—«Αγαπημένη μου, φώναξε ο
Ρός, έλλειψα να μη χτύπησε!

—«Όχι, Ρός! απάντησε η νέα.
«Εσύ;

—Εύτυχως, ούτε κι' εγώ!... Αλλά
γιατί ήθελες να πουλήσεις το αυτο-
κίνητό σου, Σέρλεϊ; «Αν έχες ά-
νάγκη από χρήματα... «Ισως μπο-
ρούσα εγώ να...

—«Ω! όχι, ερχαριστώ, Ρός!
«Ήθελα χρήματα γιατί ο γιαντός
είπε της Νάννης...

—Ξέρω! Ξέρω! Της είπα πως
έχει ανάγκη άλλωνίς αέρος... «Αλ-
λά, Σέρλεϊ, για τον ίδιο λόγο ήθε-
λα κι' εγώ να πουλήσω το αυτοκί-
νητό μου...

—«Ω! Ρός! Θά τώκανες έσύ
αυτό! φώναξε η νέα κατάληκτος.
—Φυσικά! Γιατί σου κάνει τόση
ένταπωση; ρώτησε ο Ρός μ' απο-
ρία.

—Μά... γιατί, σε νόμιζα φοβερό
φιλόργουρο!... Είνε εβδομάδες τό-
ρα που έδω εγώ τα χρήματα του
ένοικιου στη Νάννη, για να μη την
πετύχης στο δρόμο... για να μπο-
ρή να σε πληρώσει...

—«Α! την πονηρή! φώναξε ο
Ρός, ξεκαθαρισμένος στα γέλια.
Πρέπει να ξεκαθαρίσει αυτό το
παιχνίδι που μάς κάνει!... Είνε
εβδομάδες τώρα που δεν της παί-
ζω κα νουίκι και της αγοράζω τρόφιμα,
καθόλου κι' εγώ δεν ξέρω τί...

—Κι' εγώ το ίδιο! είπε η Σέρ-
λεϊ. Φαντάζομαι πως σε φώναζε
«Σάβλος»!

—Κι' εγώ που σε νόμιζα μια δ-
μορφη κι' άκαρδη κοίτλα!... «Α-
κουσε, Σέρλεϊ, αγαπημένη μου, θ'
άρησινες τ' αυτοκίνητά μας στον
αγοραστή κι' από τα δυο γερά μι-
λάρα σου να βγάλω ένα δίκλινο...
Πάμε τώρα στην Νάννη να λογα-
ριαστούμε μαζί τις...

—Πάμε!... Αλλά να μη φανή
αυτήρος!... Είπε η νέα παρακαλώντας.
«Όταν η γρηά Λουίζα Τζέρρα εί-
δε τους δυο νέους μαζί, φάνηκε εθ-
τάληκτη, κατόπιν γέλασε εθίμα

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΤΟΙΝΕΣ

ΡΩΤΕ δυο τα-
κτικότερα μπε-
ρείτε σα λεία.
«Έχετε ίπ' όψιν
ας, ότι το μαρμα-
ρι είναι καταστρα-
νικό, το ραβδί
το νωπό κα-
λαθαρικό, το
κάρδαμο έρεθισ-
κό, ή αντίοάλα όφελι-
μοτάτη είδος για μικρά
παιδιά, το λάχανο δρο-
σιστικό, και το σινάπι
και το κουνουπίδι τονω-
τικό και καθαριστικό. Τα
σέλινα το Φεβρουάριο είνε παραπο-
νή έρεθιστικά, κι' αποφεύγετε τα.

«Όσο από νευρικό έρεθισμό πα-
θαίνουν έφιάλτες κι' αγωνίες δ-
νεια γενικά, άς πούν πριν πέσουν
στο κρεβάτι δυο-τρία γαλακτομυ-
δρομολόχου ποτάσιες.

«Αν θέλετε να καθαρίσετε ένα
γυάλινο βάζο, στο οποίο είχατε πριν
δούτυρο ή λίπος, ρίξτε μέσα ζεστό
κατακάθιο από καφέ. Περιστρέψτε
ύστερα το βάζο προς όλες τις κα-
τευθύνσεις δυνατά, πλύνετε το με
καθαρό νερό, και το γυάλι του θα

και χαρούμενη είπε:

—«Ασφαλώς γέλασα, παιδί μου!
Αυτή τη λύση δεν την είχα σκε-
φθ...

—«Ήρθαμε γά να σου πούμε
πως είσαι μια κακιά γυναίκα, Νάν-
νη — άρχισε ο Ρός.

—«Εγώ κακιά, έ; Τώρα θα ιδή-
τε! Αλλά πρώτα θέλω να μου πη-
τε μια που αποφασίσατε να παν-
τρευτήτε, έχετε μαζέψει χρήματα...

—Θα περιμένουμε λίγο καιρό,
Νάννη, κι' όταν...

—Κι' όταν θα μπορούσατε, τότε
θα γίνη ο γάμος σας!... Είμαι κα-
κιά, έ;...

—Λέγοντας αυτά τα λόγια, η
γρηά, πήρε μέσα απ' ένα συστάρι
δυο βιβλιάρια ταχυδρομικών ταχυ-
επιγράφων και τα έβωσε στους δυο
νέους, λέγοντας:

—«Αντιό, έσείς ξοδεύατε άνοη-
τα έδω κι' εκεί, χωρίς ποτέ να σκε-
φθήτε το μέλλον! Α! αν δεν ή-
ταν η γρηά Νάννη σας, να φροντί-
ση γά σας... Από το δικό σου βι-
βλιάριο, μικρούλα Σέρλεϊ, λείπουν
δυόμισι σελλίνα για να συμπληρω-
θούν πενήντα λίρες... κι' από το δι-
κό σου, άγόρι μου, λείπει μια λίρα
για να συμπληρωθούν πενήντα λί-
ρες, θα μπορούσατε ν' άνοιξετε σπι-
τικό. Είμαι κακιά, έ;

—Είσα μια χροστή, άνεκίνητη
Νάννη! — φώναξαν οι δυο νέοι
συγχρόνως. —Μά, τότε... τα χρήμα-
τα που μάς έπεσαν;...

—Δεν τα χρειαζόμουν πραγματι-
κάς! Κι' έπειτα, καλά μου παιδιά,
σείς μου κοιθαλούσατε δια τα καλά
του κόσμου, μήπως νούλειψε ποτέ
τίποτε!...

—«Ω! την πονηρή Νάννη!...
Ποιός μπορούσε ποτέ να το φαντα-
σθ!

Κι' οι δυο νέοι με συγκίνησι φέ-
λησαν τα ρυτιδωμένα μάγουλα της
γρηάς των Νάννης...

λάμπη σαν κρύσταλλο.

Κόψετε μικρά και τρυφερά κλα-
διά ελάτης, σκορπίστε τα στα συρ-
τάκια της σιγονιέρας σας, αποφεύ-
γετε να τα άνοίγετε συχνά επί δυο
μήνες, κι' έπειτα αφαιρείτε τα κλα-
διά αυτά. Διαρκώς έπειτα τα συρ-
τάκια σας θα άρωματίζουν με γλυ-
κύτατο άρωμα το κάθε άσπρόφρου-
χο που θα κλείνετε σ' αυτά.

Τα παλιά μεταξωτά σας γίνον-
τα έντελως κατανοήσιμα και ζωηρά,
με την έξυψη μέθοδο: Διαλύετε δυο
δράμα μαλακών κόκκων Χιώτικης
μαστιχας σε είκοσιπέντε δραμά
οιοντανιματος. Τοποθετήτε το βι-
φασμα επάνω σε κυρτό σανίδι, το
αποίο έχετε βρέξει με τη διάλυση
αυτή μ' ένα σπυγγάρι. Τότε έπα-
νω στο μισοβρεμένο μεταξωτό
περνάτε σίδερο μέτρη άκαμμό, και
το ύφασμα «εξαναιώνεται».

«Ο αάκρογονιμός λίδος για την
άνηρότητα του δέρματος του προ-
σώπου μας, βρίσκεται σ' αυτές τις
λίγες συμβουλές: Μην τρώτε συ-
χνά φαγητά θερμαντικά, καθώς και
παστά. Πίνετε λίγο κρασί άκατα-
μένο με πολύ νερό. Αποφεύγετε
σάλτσες, άμυρα, και ψάρια. Τω-
...

Την άνοιξη, και μόλις έρχονται
τα χειμώδια, βλαστάνει ένα φυτό
που λέγεται «χειμωδοτόνο». Αν
κόψετε ένα βλαστάρι απ' το φυτό
αυτό, στο σημείο της άποκοπής θα
ανάβλυσθ ένα ύγρο σαν δάκρυ. Εί-
νε καυστικότητα, μα άβινδυνο. Α-
λείψετε με αυτό την κραιτοεληά,
και σε λίγες μέρες αυτή θα μαρα-
θί και θα πέση!

«Αν χτυπήσετε ή γδαρθήτε κά-
που, για να αποφεύγετε τη μόλυνση
ή και τον σχηματισμό πύου, βάζετε
επάνω κομπόσσες οιοντανιματος, ή
και νερό καλά αλατισμένο. Για
το πιο πρόχειρο, μπορείτε να βρέ-
ξετε τὰ πανιά της κομπόσσας κα-
σε κρασί ή μύκηρα. Έχουν κι' αυτά
τα ποτά, καλές απολυμαντικές ιδιό-
τητες.

Κηλίδες από φρούτα βγαίνουν,
αν τις βρέξετε με νερό και τις
ισοπαλίσουμε ύστερα με σόνη τρυ-
γικού ούεος.

Η εξασθρόσεις (στοματιολι-
σματα), κι' έλαφρώς άνοιξη να είνε,
δεν θεαρεστέα ανώμαλα. Και
τόσο, γιατί πάντα έπέρχεται διάο-
ρησις άμοιρόδον άγγέλων, μών
κλπ. Αν είνε σοβαρά, καλέστε γι-
ατρό άμέσως. Αν είνε όμως έλα-
φρά, άναμήστε άπόλυτα το μέρος
που στοματιολιήθηκε και βάζετε
επάνω τον συχνόως επόδεσμος βρεγ-
μένους σε μίγμα κρού νερού και
οιοντανιματος για να αποφεύγετε
πυόδη φλόγωση του.

Για τα κεντρώματα μολυσμένων
ένιδων ή μελισσών κλπ., έπίσης
απολυμαντικό είνε και τα έξής:
Χάνετε άμέσως στο φλογισμένο μέ-
ρος σταγονίς άμυονίας, και το τρι-
βετε κατόπιν με νωπόνο κοπανι-
σμένο. Αν δεν άποχούν πρόχει-
ρα τα άνωτέρω, βρέξετε ένα κομμά-
τι ύφασματος σε πηχία λαδί του
φαγητού και λαβάνου, και το δέ-
νετε στο πάσπον μέρος. Αν σχη-
ματισθώσιν κηλίδες στο σημείο του
κατάλασματος, βάζετε επάνω του
κατάλασμα από ψήκα ψωμιού και
γάλα.

Κηλίδες από καφέ ή γάλα, σε
ύφασματα και με τα πιο εύαίσθητα
άκνη χρώματα, βγαίνουν ως έ-
ξής, χωρίς το ύφασμα να περιωχθή
καθόλου: Αλείψτε την κηλίδα με
λίγη γλυκερίνη. Έπειτα την πλένε-
τε μ' ένα καθαρότατο τεμάχιο ή-
φασματος βρεμένο σε ζεστό νερό.

Σιδερώστε κατόπιν την άνάποδη
του ύφασματος με πολύ ζεστό σί-
δερο, όσο να στεγνώσει έντελώς.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΜΠΡΕΣΤΗΣ

Το παράδοξο διέλιε της Τέντ Ντάρλεν. Ο απαγχονισμός ενός Άγγλου υποπλοίαρχου. Το τραγικό τέλος των πληρωμάτων δυο Άγγλικών υποβρυχίων. Η μυστηριώδης δράσις του άξιωματικού Άντρε Ντεσώλτ. Οι άγώνες της μίς Ντάρλεν για την αποκατάστασις της μνήμης του πατέρα της. Η απόφασις της αγγλικής δικαιοσύνης, κλπ.

ΜΕΣΩΣ ύστερα από κάθε μεγάλη δίκη, που αναστατώνει την Κοινή Γνώμη, κάνεις πάντα την εμφάνισή του ένα όγκωδες βιβλίο. Ο καθηγορεύς ή νομικός ή καμιά φορά κι αυτός ο μνηστής εξιστορεί μέσα σ' αυτό όλες τις δραματικές λεπτομέρειες αυτής της δίκης, καταφέρεται εναντίον του δικαστηρίου και φέρνει στη μνήμη του δικαστή τον αντίδικό του. Ένα τέτοιο εξιστόρησε τελευταίως στο Λονδίνο. Έχει τον τίτλο «Οι Άγαπείς Ήρωες του Ναυτικού» κι είναι γραμμένο από την κόρη του Άγγλου υποπλοίαρχου Μπάξιλ Ντάρλεν, ο οποίος καταδικάστηκε από το ναυτοδικείο στον θάνατο λόγω κρημασίωσης τον τρίτο χρόνο του πολέμου. Η Τέντ Ντάρλεν, μ' αναταραχθέντα έννοιες, μ' επίσημα έγγραφα και με μια προσεχτική εξέταση των γεγονότων, αποδεικνύει σ' αυτό ότι ο πατέρας της έπεσε θύμα μιας σατανικής πλεκτικής των Γερμανών κατασκόπων. «Δεκα χρόνια τώρα, γράφει η Τέντ Ντάρλεν, θάρτερα κάτω από το βάρος της πιο τρομερής κατηγορίας για μόνον Άγγλιδες: Δεν ήμουν, αλλοίμονο, η μηχανικός Τέντ Ντάρλεν, αλλά η κόρη του προδότη Μπάξιλ Ντάρλεν που — όπως τον κατηγορούσαν — έγινε ατία να πνιγούν στα βάθη του Ατλαντικού τα πληρώματα των άγγλικών υποβρυχίων». «Υ. 28» και «Υ. 45». Κι όμως ήξερα καλά ότι ο πατέρας μου ήταν άθωπος κι ότι ήταν ένας από τους πιο άδελφους αξιοματιούς του ναυτικού μας. Αυτό το πιστεύω, όταν τον είδα την τελευταία μέρα της ζωής του, λίγες στιγμές πριν το ναυτικό άγημα τον οδηγήσει στον τόπο που θα γινόταν η εκτέλεσής του. Ήταν ήρεμος και μόνο το βλέμμα του είχε μια απέραντη μελαγχολία:

— Παιδί μου Τέντ, μου είπε, ήταν μοιραίο να πεθάνω με τον πιο εξευτελιστικό θάνατο. Μά, δεν λυπόμαι καθόλου γι' αυτό, όσο στη σκέψη ότι από δω και πέρα θα φέρεις ένα κληρονομημένο όνομα που καταριούνται τα όρφανα κι η χήρες εκατό Άγγλων! Σ' έχω αναφέρει σαν ήρωα. Μπορείς να βοηθήσεις λοιπόν τη δύναμη για να παλαίψης και ν' αποκαταστήσης τ' όνομά μου. Αυτό για μένα θα είναι η μεγαλύτερη ανταμοιβή για τους κόπους μου να σ' αναθάρσω. Μου το υπόσχεσαι Τέντ;

»Αποκρίθηκα στον πατέρα μου ότι θα εκπληρώσω την υπόσχεσή μου. Με ήρεμά μου έδωσε τότε κάθε πληροφορία που μπορούσε να με διευκολύνει στο έργο μου. Έ-

Τά άνθη της άμυγδαλιάς.

(Πίναξ του κ. Χέκερλε)

πειτα μ' έσφιξε στην άγκυρά του για να μ' αποχωρήσει. Έγώ τότε άρχισα να φωνάζω μ' αναρρίλητα:

— Μή, μη τον σκοτώνετε! Είναι άθωπος! Είναι άθωπος!

Μά ο πατέρας μου έβαλε το χέρι του στο στόμα μου και μ' άναγκασε να σωπάσω.

— Δεν σε πιστεύουν, μου είπε. Ακολούθησε τις συμβουλές μου.

Καί με σταθερό όμμα προχώρησε μπροστά από τους ναύτες κι έβγινε υπερέφανος από τη φυλακή. Ύστερ' από μισή ώρα είδα τον πατέρα μου να κρεμάται στη ναυτική βάση της Μπρέστης, στο ίδιο μέρος που συμφώνα με την καταγγελία είχε παραδοθεί στους Γερμανούς κατασκόπους το σχεδιασμένο της πορείας των δύο γαλλικών υποβρυχίων. Αυτή η εικόνα θα μου μείνη αλησμόνητη στη μνήμη μου. Ο Μπάξιλ Ντάρλεν πέθανε ζήτησαν γάμο τον πατέρα της Άγγλιδας!

Σ' όλη μου την ζωή κατάλαβα πόσο δύσκολο ήταν το έργο που έχω αναλάβει. Όλοι με περιφρονούσαν και με απέφευγαν. Ο γαίτορας του νοσοκομείου στο οποίο τέλει ο

πληρωτής μου υπέδειξε μ' ευγένεια ότι δεν μπορούσα πια να περπατώ με τους ήρωικούς στρατιώτες. Ήμουν η κόρη ενός προδότη.

— Μίς Ντάρλεν, μου είπε, πρέπει να ξεκουραστήτε λίγο. Γυρίστε στο Λονδίνο. Άκουσα υπηρετήσατε τους τραυματίες μας. Τό έργο, όμως αυτό θα σας λυπηθεί, όπως κι εμένα. Δυστυχώς δεν μπορώ πια να σας κρατήσω. Οι ανώτεροί μου με διέταξαν να εκτελέσω αυτή τη θλιβερή άποστολή. Είσαστε για όλους η κόρη του κρημασμένου της Μπρέστης.

»Εφ'όσον από το νοσοκομείο με ουνανισμένη κοινή γνώμη πήγα στο Λονδίνο. Ακολουθώντας τις συμβουλές του πατέρα μου άλλαξα τ' όνομά μου και κατέφυγα στο Πόλιντο. Για όλους ήμουν μιά παράξενη Άμερικανίδα που είχε έρθει από τη Νέα Υόρκη για να παρακολουθήσει από κοντά την άγρια τραγωδία του πολέμου. Τό σπύι μου ήταν ανοικτό σ' όλους τους αξιοματιούς του ναυτικού. Κάθε βράδυ έδινά εδωκε γιορτές και προσπαθούσα με τη λατινική

και τον έρωτα να κάνω αυτούς τους ανθρώπους να ξεχάσουν τις άνατριχιαστικές σκηνές του αίματος και του πόνου. Μιά νύχτα όστος ο φίλος μου έφεραν στο σπίτι έναν νεαρό αξιοματικό που δεν τον ήξερα.

— Είπε, μου είπαν οι Άντρε Ντεσώλτ, ο φίλος κι ο τρώμος των γερμανικών υποβρυχίων. Από την άρχη του πολέμου μέχρι πέσει έχει αναταναίξει δεκά υποβρύχια που προδράστησαν να περάσουν στο Ναύσταθμο της Μπρέστης. Αυτό τον τελευταίο χρόνο όμως δεν έχει τύχη. Οι Γερμανοί μάθαν τα τεχνάσματά του και τον άποφεύγουν.

— Ο Άντρε Ντεσώλτ; Έκανα σκεφτική. Μά κάπου έχω διαβάσει αυτό το όνομα.

— Διόλου άπληστο. Είπε ο αξιοματικός που άνακάλυψε την προδοσία του Άγγλου υποπλοίαρχου Ντάρλεν.

Ο Ντεσώλτ μου φίλησε το χέρι μ' ένα ανενόητο, Είχα βάλει ξανά τα μαλλιά μου κι είχα άλλαξει τη φρονησινία μου με τη βοήθεια ενός Ινστιτούτου Καλλογίας. Ο Άντρε Ντεσώλτ μου είχε κάνει μεγάλη εντύπωση. Σκανδαλισμένη τον παρακάλεσα να μου διηγηθή την υπόθεσι Ντάρλεν.

— Α! Είπε μ' πολλή παληή ιστορία, μου άπάντησε αδιάφορα. Ο απαγχονισμός Άγγλος υποπλοίαρχος είχε άποστασθή έδω κι όχτώ μήνες στην υπηρεσία ασφαλείας του λιμένος της Μπρέστης. Έκεί δηλαδή που υπηρετούσα κι εγώ. Ήταν ένας πολύ παράξενος άνθρωπος που άνακατευόταν στις δουλειές μου, παρακολουθούσε τη βάρδια μου και δεν μ' άφηνε σε ήσυχία. Έκείνο ακριβώς τον καιρό λάβαμε μια έμμετρη διαταγή. Δύο άγγλικά υποβρύχια το «Υ. 28» και το «Υ. 45» θα έπλεαν προς συνάντησι του γερμανικού φορητού «Χίρσμπουργκ», το οποίο με άγγλική σημαία μετέφερε πετρέλαιο σε μια μυστική βάση υποβρυχίων της Γερμανίας. Μιά ώρα από την παραλαβή του τηλεγραφήματος τα δύο υποβρύχια άνοητηκαν στον όκεανό. Είχαν τό καθένας εξήντα ναύτες και τέσσερες αξιοματικούς. Το περίεργο είναι ότι ενώ ο Ντάρλεν ήταν της υπηρεσίας με παρακάλεσε να τον αντιπαραστήσω κι εκείνος ανέβηκε σε ένα αεροπλάνο και πήγε σε μια έρημη παραλία του λιμανιού.

Καθώς έσκαρβόθη από εκεί κατάβηκε σε σινεμανόφι με τους Γερμανούς. Τους έδωσε το σχεδιασμένο της πορείας των υποβρυχίων μας, την ταχύτητά τους και το στήμα στο οποίο θα περφόμεν το «Χίρσμπουργκ». Ύστερ' από πέντε ώρες ένα σμήνος γερμανικών έρευνώνων κατόρθωσε να τα πλησιάσει ενώ θοισκόντουσαν στην επιφάνεια και να τα καταβύθισαν. Έναν χείμαρρο ειδικών δέδων. Έτσι οι γερμανικοί φορητοί περσσε άνευχλητο και μετέφερε το πετρέλαιο στη μυστική βάση. Μά ο Ντάρλεν δεν στάθηκε τυχερός. Έ-

ΓΙΑ ΤΙΣ ΡΩΜΑΝΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΥΣ

Η ΒΕΝΤΑΓΙΑ ΚΑΙ Ο ΕΡΩΣ

Ποιός ενέπνευσε τη βεντάγια. Έρως, Ψυχή και Ζέφυρος. Πώς ο Ζέφυρος έχασε το ένα του φτερό. Ένας ώριμος κινεζικός θρύλος. Η όμορφη Κάν-Σι στην έορτή των φανών. Τι έκανε για να δροσιστή. Η βεντάγια ως μέσον συνεννόησης των έρωτευμένων, κλπ.

ΠΟΙΟΣ έφευρε και ποιός πρωτοχρησιμοποίησε τη βεντάγια; Σύνφωνος με μια άραία παράδοσι της μυθολογίας, ή πρώτη βεντάγια ήταν ένα από τα δύο φτερά του θεού Ζέφυρου.

Μιά μέρα άνοιξιάτικη ή Ψυχή, ή ώραία κόρη που ήταν φίλη του Έρωτος, κοιμόταν άμέριμνα στην έξοχή. Την είδε έτσι ο Ζέφυρος και δεν κρατήθηκε. Τη φίλησε κρυφά στα χείλη. Μά ή Ψυχή ξύπνησε και, τρομαγμένη, έπηξε τις φωνές.

Ο άγαπημένος της Έρως, ο όποιος ήσυχάζε εκεί κοντά, κάτω από τη σκιά ενός δασυλλίου, έτρεξε άμέσως κι άρχισε να κυνηγά το θρασύτατο ύβριστή του.

Ο Ζέφυρος τό έβγαλε στα πόδια κι έτσι έχασε τό φτερό του, που έμπλεξε κι έμεινε στα κλαριά μιάς φοινικιάς. Ο Έρως πήρε τότε τό φτερό του δειλού Ζέφυρου και γύρισε, θριαμβευτής, και τό χάρισε στην άγαπημένη του, ή όποια τό χρησιμοποίησε για να δροσίση τό κατακόκκινο και φλογισμένο από ντροπή και θυμό πρόσωπό της.

Μιά άλλη παράδοσις, όμως, Κινεζική άυτή, κινεζική άυτή, μάς πληροφορεί ότι ή επινόησις της βεντάγιας έγινε από την χιλιάδων χρόνων από την κόρη ενός ισχυρού κανδαρινού, που τη λέγανε Κάν-Σι.

Η ώραία Κάν-Σι είχε πάει κάποτε σε μιά μεγάλη γιορτή, τη γιορτή των Φανών, κι είδε τό πρόσωπο της σκεπασμένο με προσωπίδα, γιατί τα χρόνια εκείνα όλες ή Κινέζες φορούσαν προσωπίδες, όσάκις έμφαδύχια στην τραυματική δασι τους. Κι έτσι χωρίς στίς προκλήσεις της κόρης του ο υποπλοίαρχος Μπάξιλ Ντάρλεν δεν είχε πια ένοχο προδοτή, αλλά ένας ήμιος αξιοματικός που πλήρωσε με τη ζωή του μιά δικαστική λάλη.

ΖΑΝ ΚΟΑΜΠ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως ίκανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και δολοκλήρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένεια», Λέκα 7, Αθήνας.

ματά του κόσμου. Καί φαινόταν τόσο θελκτική και μαζύ αυτή, ώστε τη μιμήθηκαν άμέσως όλες ή γυναίκες. Έβγαλαν τις προσωπίδες τους, κι άρχισαν να τις κινούν μπροστά στο πρόσωπό τους. Έτσι επινοήθηκε ή βεντάγια, κατά τους Κινέζους.

Άλλά ή βεντάγια δεν χρησιμοποιήθηκε μόνο για δροσιά, μά και για... ζέσταμα, δηλαδή για την τόνωσι και τη ευκόλυνσι των έρωτικών σχέσεων!

Χρησιμοποιήθηκε άπλούστατα ως ένα μέσον συνεννόησης έξ άποστάσεως των έρωτευμένων από μακριά, ένα είδος άσυρμάτου τηλεγράφου. Ο τηλεγράφος αυτός ήταν, όπως είπαμε, χωρίς σύρμα, άλλ' όχι και χωρίς ηλεκτρικό ρεύμα και σπινθήρες! Γιατί τό «κόρτε της βεντάγιας» τό συνόδευαν πάντοτε οι σπινθηρισμοί των ματιών, από τα όποια διοχετεύονταν ο πείδι συγκλονιστικός άπό τους ζωικούς ηλεκτρισμούς!

Κι έτσι έχασε τό φτερό του, που έμπλεξε κι έμεινε στα κλαριά μιάς φοινικιάς. Ο Έρως πήρε τότε τό φτερό του δειλού Ζέφυρου και γύρισε, θριαμβευτής, και τό χάρισε στην άγαπημένη του, ή όποια τό χρησιμοποίησε για να δροσίση τό κατακόκκινο και φλογισμένο από ντροπή και θυμό πρόσωπό της.

Μιά άλλη παράδοσις, όμως, Κινεζική άυτή, κινεζική άυτή, μάς πληροφορεί ότι ή επινόησις της βεντάγιας έγινε από την χιλιάδων χρόνων από την κόρη ενός ισχυρού κανδαρινού, που τη λέγανε Κάν-Σι.

Η ώραία Κάν-Σι είχε πάει κάποτε σε μιά μεγάλη γιορτή, τη γιορτή των Φανών, κι είδε τό πρόσωπο της σκεπασμένο με προσωπίδα, γιατί τα χρόνια εκείνα όλες ή Κινέζες φορούσαν προσωπίδες, όσάκις έμφαδύχια στην τραυματική δασι τους. Κι έτσι χωρίς στίς προκλήσεις της κόρης του ο υποπλοίαρχος Μπάξιλ Ντάρλεν δεν είχε πια ένοχο προδοτή, αλλά ένας ήμιος αξιοματικός που πλήρωσε με τη ζωή του μιά δικαστική λάλη.

Κι έτσι έχασε τό φτερό του, που έμπλεξε κι έμεινε στα κλαριά μιάς φοινικιάς. Ο Έρως πήρε τότε τό φτερό του δειλού Ζέφυρου και γύρισε, θριαμβευτής, και τό χάρισε στην άγαπημένη του, ή όποια τό χρησιμοποίησε για να δροσίση τό κατακόκκινο και φλογισμένο από ντροπή και θυμό πρόσωπό της.

Κι έτσι έχασε τό φτερό του, που έμπλεξε κι έμεινε στα κλαριά μιάς φοινικιάς. Ο Έρως πήρε τότε τό φτερό του δειλού Ζέφυρου και γύρισε, θριαμβευτής, και τό χάρισε στην άγαπημένη του, ή όποια τό χρησιμοποίησε για να δροσίση τό κατακόκκινο και φλογισμένο από ντροπή και θυμό πρόσωπό της.

Κι έτσι έχασε τό φτερό του, που έμπλεξε κι έμεινε στα κλαριά μιάς φοινικιάς. Ο Έρως πήρε τότε τό φτερό του δειλού Ζέφυρου και γύρισε, θριαμβευτής, και τό χάρισε στην άγαπημένη του, ή όποια τό χρησιμοποίησε για να δροσίση τό κατακόκκινο και φλογισμένο από ντροπή και θυμό πρόσωπό της.

ιστη: «Αφήστε μου καιρόν. Νά σκεφτώ!»

Αν τώρα ή νέα κλείσει τη βεντάγια, την πιάση μόνο με τό δεξί της χέρι και την άκουμπήση στο δεξί μάγουλό της, αυτό είναι σημείο ευνούκισματος για τον ενδιαφερόμενο, σημαίνει: «Δύνασθε να με ιδήτε στο σπίτι, αν θέλετε!»

Άλλ' αν ή κόρη άκουμπήση τη λαθή της κλεισμένης βεντάγιας της έπάνω στα χείλη της, αυτό σημαίνει, ότι ξέρει πως ο ενδιαφερόμενος «άγαπά μιά άλλη».

Αν ή κόρη χαμηλώση τα βλέμμάτα της και στήριξη τη λαθή της κλεισμένης βεντάγιας της πάνω στο μπόρο της, αυτό είναι σημείο άπελπιστικό για τον ενδιαφερόμενο, γιατί σημαίνει: «Είπε πολύ άργά! Άγαπώ άλλον!»

Άλλά αν ή νέα κρατήση τη βεντάγια από τη λαθή, στο ύψος της μέσης της και μετά την άφήση να πέση κάτω, είναι σαν να λήη στον ενδιαφερόμενο: «Πρόσχε! Μου άρέσει να φλερτάρω! Η καρδιά μου είναι δική μου και δεν είμαι διατεθειμένη να τη δώσω σε άλλον!»

Κυττάζετε την όμως τώρα τί άγριες ματιές ρίχνει στον άγαπημένο της! Η βεντάγια κλεισμένη, κρατείται με τό άριστό χέρι και στήριζεται πάνω στα γόνατα. Αυτό σημαίνει:

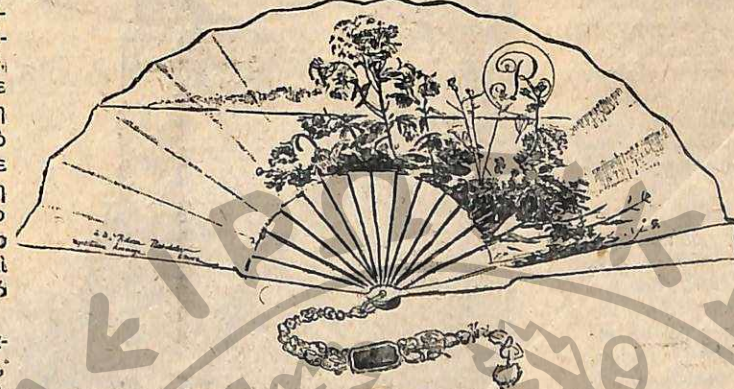
«Σ' έπιασα, κύριέ μου! Κάνεις κόρτε με άλλην! Θά ιδής τί θά σού κοστίση αυτό!»

Και τέλος αν έχη τέλος αυτή ή υπόθεσι — ή κόρη σκεπάζει τό στήθος της με τη μισοανοιγμένη βεντάγια της και στήλωνει τα βλέμμάτα της προς τό ταβάνι: Τό σημείο αυτό είναι άπελπιστικό, άπογορευτικό.

Μή χάνης, κύριε, τον καιρό σου! Λέει ή κόρη. Δεν θά καταφέρης τίποτε! Είμαι άποφασισμένη να πεθάνω γεροντοκόρη!!!

Ο όρθος λόγος ύπομείνει τα άτυχήματα, τό θάρρος τα καταπολεμά κι ή ύπομονή τα σβήνει τελείως. ΚΑ ΣΕΒΙΝΙΕ

Η τάξις έχει τρία καλά: Άνακουφίζει τη μνήμη, οικονομεί τό χρόνο και διατηρεί τα πράγματα.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΩΡΑ

TOY GUY PRESTON

ΡΓΑ, άτα λ ά σαν να τή χή- ιδε νε, δ Τζώρτζε, πέρασε το χέρι του πάνω στο λειπίδι του μεγάλου μαχαίριου που κρατούσε κι άμεί- σως κατόπιν τή έκρυψε κάτω από τήν κορφοτρήτση του. Ήταν κορφοτρήτση το μαχαίρι, κι ή άρχή του θά θυδίζεταν βεβαί- α μέσα στην καρδιά, τη γεμάτη προ- δοσία καρδιά της Μαρίας.

Πόσα χρόνια να είχαν περάσει τάχα από τήν ήμερα που άντελλή- φθη πώς ή γυναίκα που τόν άπα- τοισε ; Ούτε ο ίδιος δέν μπορού- σε να θυμηθί...

Προσεχτικά, ο Τζώρτζε προχω- ρούσε μέσα στους σκοτεινούς δρό- μους. Ή έάμνηση σκέψης πού τόν βασάνιζε είχε χαράξει μια βαθειά ρυτίδα άνάμεσα στα φρύδια του. Σήμερα αούτ ή μοναδική, ή τριαν- νική σκέψης του κυριαρχούσε μέσα στο μυαλό του και παραμέριζε ό- λες τις άλλες.

Ός και τή μισήτ ή εκείνο δομά- τιο με τούς μαλακούς τοίχους του, είχε σήσει άπό τή μνήμη του. "Α! πόσο τή μισούσε εκείνο τή δομά- τιο ! Πόσες φορές τόν είχαν κλεί- σει εκεί μέσα ! Καί όταν έβγαυε άπ' αυτό ένοιωθε ό δυστυχής, τή κορμή του πονεμένο, σαν να τή είχαν χτυπήσει με σιδερένιο σφυρί ! Κι έπειτα εκείνος ό γιατρός... Τί ύπεροπτιό ύφος πού έπαιρνε, όταν τού παρουσιάζαν, γιατί τού είχαν ξεσχίσει τή ρούχα τού ! Χωρογε- λούσε ό άθλιος... Μάλιστα ! Κι αυτό τή ειρωνική χαμόγελο τόν νεύριζε φοβερά, ήταν ίσων να τού έλεγε :

—Μά, φίλε μου, σύ ό ίδιος τή ξεόχισες !... Τί ζητείς άπό μένα !... Μέσα στο σκοτάδι τού δρόμου, μπροστά του, ό Τζώρτζε διέκρινε μια σκιά πού πλησίαζε. Μή μια γρήγορη κίνηση, χάθηκε σέ μια μ- σανισμένη καμυγέληνα πόρτα. "Όταν πέρασε ό διαβάτης, ό Τζώρτζε ξαναβήκε στο δρόμο και ριχνοντας έξισταστικά βλέμματα δε- ξιά κι άριστερά, βεβαιώθηκε πώς ό δρόμος ήταν ελεύθερος και προ- χώρησε πάλι...

Δεκατρείς νύχτες τώρα είχαν πε- ράσει άπό τότε πού ό Τζώρτζε είχε κατορθώσει να ξεφύγει άπό τούς δυνάστες του. Ή άστυνομία τόν έπι- τοίσε παντού. Τά χαρακτηριστικά του ήσαν γνωστά σ' όλα τή άστυ- νομία τμήματα. Κι όμως δεκα- τρία ήμερόνυχτα είχε κατορθώσει να κρυβέται τόσο καλά, ώστε ήταν άόρατος ελεύθερος. Τή νύχτα κοιμή- ταν μέσα σ' ένα παλιό, άρρηστου- μένο βαγόνι, σέ μια άποθήκη τού σιδηροδρόμου, έξω άπό τή Λονδί- νον. Άπόψε, στις τρεις, θάταν έ- λευθερος πάλι, σύμφωνα με τόν άγγλικό νόμο πού όρίζει ότι, ό- ποιος τρελλός κατορθώσει να ξε- φύγει άπό τή άστυνομία και να πα- ραμηνίη άσφάλισης επί δεκατρείσε- ρες μέρες, είνε ελεύθερος, ός ό- του να παστοποιηθί πάλι ή παρα- φροσύνη του με κάποια κανονόγια τρέλλα του !

Σέ λίγες ώρες θάταν ελεύθερος ! Ελεύθερος να δράση ! Κατόπιν, λίγο τόν ένοιαζε τί θά γινόταν... Αύτός θά είχε έκδικητή πεία ! "Ο τρελλός γέλασε σιγά, μ' ένα άπαισιο γέλιο και τή χέρι του έ- σφιξε δυνατά τή μαχαίρη πού είχε κρυμμένο κάτω άπό τή πανωφόρι του.

Ή Μαρία, ή γυναίκα του... έ- κείνη τόν είχε κλείσει μέσα σ' έ- κείνο τή μεγάλο κτίριο, με τή με- γάλο κήπο ! Ή Μαρία είχε έπιμεί- νει να τόν ιδούν οι γιατροί, μολο- νί εκείνος ισχυριζόταν πώς ήταν πολύ καλά στην ύγία του. Νόμιζε τότε πώς ή Μαρία τή έκανε άπό ένδιαφέρον, έπειδή τόν άγαπούσε... Μά τώρα ήξερε !

Χθές τή βράδυ, είχε παραμονέ- ψει έξω άπό τή σπείρα του, με χί- λες-δύο προφυλάξεις, για να μ' τόν ιδούν οι χωροφύλακες. Είχε ιδεί έναν άνδρα, ένα νέο, ό ό- ποιος μπήκε στο σπίτι του, και τή Μαρία να βγαίνει στο γήλι για να τόν προειπνήσει... Καί τή χειρό-

πόρτα τού σπιτιού του και δικαιο- ματικώς θά έπαινε μέσα. Κανέ- νος δέν θά είχε τή δικαίωμα να τόν έμποδίστ. Άρκεί να φερόταν, άπως πρέπει ! Τά μάτια τού τρελ- λού γυάλισαν παράξενα καθώς χάιδε τή λεπίδα τού μαχαίριου του. Καί κάθε τόσο μουρμούριζε :

—Φέρσου καλά !... Φέρσου κα- λά !...

—Να ! Θά φερόταν καλά, όση ώρα χρειαζόταν άκριβώς για να μπει μέσα στο σπίτι του. "Ο Τζώρτζε έστειλε σ' ένα πλά- γιο δρόμο. Σέ λίγο βρέθηκε στον γενικό δρόμο, έρημο σχεδόν σ' εκείνη τή προχωρημένη ώρα. "Αλ- λά κι οι λίγοι διαβάτες πού τόν συναντούσαν, δέν έδιναν προσοχή στη λιγνή, ύψηλή σιλουέτα πού προχωρούσε τοίχο-τοίχο.

—Φέρσου καλά !... Φέρσου καλά !... Τόσες φορές είχε έπαναλάβει αυτές τις δυό λέξεις, πού στο τέ- λος τις έλεγε μηχανικώς. Τό ρο- λόγι έδειχνε τώρα τρεις παρά τέ-

τα πύο ψυχρές. Τί μήνας νάταν τάχα ; Σεπτέμβρης ή "Οκτώβρης ; —Φέρσου καλά !... μουρμούριζε πάλι.

Τή βλέμμα του παρακολούθησε μ' άγωνία τή μεγάλη βελόνα τού ρολογιού τής Δημαρχίας.

—Άκόμα δεκατρία λεπτά... δέκα... Ένας άπό τούς δυό άνδρες πού παραφύλαγαν έξω άπό τή σπεί- ρα, κάπνιζε τόν σντφόρ του και κούταζε τή βελόνα τού ρολο- γιού του. "Ο άλλος γέλασε. Προφανώς θά έφει- ναν...

—"Ο τρελλός έστειλε πύο δυ- νατά τή μαχαίρη πού κρατούσε καί τή χέλι του διεστάλθησαν σ' ένα φορτικό χαμόγελο.

—Άκόμα δυό λεπτά... ένα λεπτό... Κ' ή ώρα, επί τέλους έφθασε...

—"Ο τρελλός άποφασιστικά δι- βέσισε τή δόρυ. Οι δυό άνδρες προχώρησαν και τόν συνάντησαν. "Εκείνος χαμογέλασε. Τού φάνη- καν σαν γυναιτιά τόν πρόσωπα. Μέ- σα στο μυαλό του μια φωνή βρον- τούνησε :

—Φέρσου καλά !...

—Καλησπέρα, Πήτερς, καλη- σπέρα Χόντς ! έλεε ό τρελλός εν- γενικά μ' ένα τρελλό βλέμμα θρη- νάου. Σας εύχαριστώ, φίλοι μου, πού ήρθατε για να μ' έπισκεφθίτε. Λυπούμαι μόνο πού δέν μπορώ να σας δεχθώ... Ή ώρα, βλέπετε, είνε περασμένη... "Αργησα πολύ !

Οι δυό άνδρες τόν κούταζαν προ- σεχτικά. "Ήξεραν πώς ό τρελλός, φεύγοντας άπό τή άστυνομία, είχε κατορθώσει, πούς έξέρι με πού τρέ- πο, να προηγηθί ήνα τεράστιο μαχαίρι, άπ' αυτό πού μεταχειρί- ζονται στα κρεοπωλεία.

Με μια γρήγορη κίνηση ό Χόντς έκανε ένα βήμα μπρος και με μια τριλοποδία άναποδογύρισε τόν ά- νήμπορο τρελλό... Σ' ένα λε- πτό ήτανε γερά δεμένος.

Τά μάτια τού τρελλού πετούσαν φλόγες καθώς οι δυνάστες τόν στήσανε δεθό στο πόδια του. —Γιατί τή κάνουνε αυτό ; ρώτη- σε με λίσσα. Δέν γνωρίζετε τόν Νόμο ; Βεβαιώματα ελεύθερος δεκα- τρείσες μέρες τώρα. Είμαι ελεύ- θερος ! Δέν έχετε δικαίωμα να με συλλάβετε !... "Αφήτε με !...

—"Ο Χόντς, χωρίς ν' άπαντήσει, έφαζε και βόηκε τή μαχαίρη πού κρατούσε ό τρελλός. Κατόπιν χα- μούλασε κι έλεε :

—Κάτι έξασες, δέν νομίζεις ;... Καί με τή χέρι του ό Χόντς έ- δειξε τή βελόνα τής Δημαρχίας.

—...Βιάστηκες, φίλε μου ! "Ο- ρες μια ώρα πύο γρήγορα άπ' ό,τι έπρεπε. Σήμερα έλθε ή κολοκύ- ρα ή ώρα. Άπ' άπόψε τή μεσάνυ- χτα τή ρολόγια γυρίζουν μια ώρα πίσω... Κι έσύ θά γυρίσεις τήσε- ρας, όπως ή ώρα !... "Αχισες, βλέ- πεις, χέμεν ή ώρα !...

"Ο Χόντς έγενεψε κι ένα αέτο- κίνητο πού στεκόταν παρέναν πη- σίσε. "Αμέσως οι δυό φίλινες τού άσπυλν έβήσαν τόν φυγάδα τρελ- λό να μπει σ' άμάξι. "Εκείνος δέν έφρασε αντίστασι. "Εκείνη τή ώρα άπαρηγόρητα, γιατί όλες ή προ- σπάθειες του για να έκδικηθί πη- γιαναν χαμένες.

Μέσα στη σιγή τής νύχτας τή αυτοκίνητο έτρεχε... έτρεχε, έπα- στρέφοντας στο άσπυλο...

Μ' άγωνία παρακολουθούσε

το έταν πού δυό λεπτά κατόπιν, στον έπάνω δρόμο, στην κρεββα- τοκάμαρά της, τή φως άναψε... "Αλλά ό δυστυχισμένος τρελλός, δέν ήξερε πώς ή Μαρία, για να μπορέ νά έξοικονομή τή χρηματα γιά τή νοσηλεία του, είχε αναγκά- σθι νά νοικήσει τή πάνω διαμέ- ρισμα τού σπιτιού της και ότι κα- τοικούσε τώρα μόνη της σέ δυό δωμάτια τού ισόγειου...

"Ο Τζώρτζε είχε καταβάλει μεγά- λη θέληση για να μ' ή χημική εκείνη τή στιγμή νά σκοτώσθι τή Μαρία και τόν άγνωστο νέο ! "Αλλά έπει- δή περνούσαν διαβάτες μπροστά στο σπίτι του, και πιθανόν να τόν παραμυθιαναν οι δυνάστες του, κή- φθηκε πώς θά τόν έπιπιδίαν, κι έπειτα δέν είχαν περάσει άόρα ή δεκατρείσες μέρες πού άπαυεί ό Νόμος...

Γι' αυτό είχε διαβάσει τή θέλησή του, και νά, τώρα, πού ή ώρα πλη- σίαζε ! Θάταν ελεύθερος σέ μια ώρα, να χτυπήσει φανερά στην

τούς δείχτες τού ρολογιού.

ταγο... "Ενα τέταρτο τόν χώριζε άόρα άπό τήν ελευθερία ! Δεκα- πέντε λεπτά άπό... τή θάνατο !...

—Φέρσου καλά !...

—Απέναντι στο Δημαρχείο, όρι- ζε ή όδός Φρόνλεϊν και στον άριθ- μό 15 κατοικούσε ή Μαρία. Καθώς πλησίαζε προσεκτικά, ό Τζώρτζε διέκρινε φως μέσα στην κρεββα- τοκάμαρα. "Ασάσο διέκρινε και κάπνι άλλο άόρα !... Είλε δυό άν- δρες, ό άποτίοι περνούσαν μπρο- στά στο σπίτι του. Αυτάν τόν εύχα- ρίστην ! "Εκείνος τόν κενόδο- ξία του ! Γιατί ήταν φανερό πώς ό φίλινες τού άσπυλν άναγνώριζαν τήν βελαντινιά του. "Αλλούς δέν λάβαιναν τήσες προφυλάξεις.

Ναί, μ' έλα, πού σέ δεκαπέντε λε- πτά θά ήσαν άνίσχυροι πάλι άπέ- ναντί του ! Δέν θά είχαν πάλι τή δικαίωμα να τόν συλλάβουν !...

"Ο τρελλός ρίχθηκε εκεί πού στε- κόταν, κάτω άπό τή μεγάλη ρολό- γι τής Δημαρχίας. Ή νύχτες εί- χαν άρχίσει τελευταίως να γίνον-

ΕΚΔΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΗΣ

Ε Σ Α στη βα- θειά σιωπή τής νύχτας, όταν ά- πόλυτη ήρεμία τή γαλήνιου δοματίου, ό ρυ- θμικός ήχος τού ρολογιού σταμά- τησε ξαφνικά κι άμείσως κατόπιν χτύπησε ή ό- ρα. Τρεις μετά τή μεσάνυχτα !...

—"Η ν. ντ.ε Λαφέρ άνατρίχασε κα- θώς άκουσε τούς τρεις μεταλλι- κούς χτύπους.

—Τρεις ! Κι άκόμη δέν γύρισε !

Ή νύστα πού τή βασάνιζε τόση ώρα, χάθηκε μονομιάς. "Ενοιωθε πάλι στην ψυχή της τήν άνησυχία, τήν ταραχή τής καθεβραδυνης ά- γωνίας. Πήδησε άπό τή πύλη κρεββατί της κι έτρεξε ιστό δομά- τιο τού άντρός της : ίσως να είχε γυρίσει και να πλάγισε, τήν ώρα πού αυτή κοιμόταν...

—Άπ' τή κατωφλί όμως είδε τή κρεββατί άδειο κι άνέπαφο και ξαναγύρισε άπελπισμένη στο δικό της κρεββάτι.

—Έσφαρα όμως άνασκήθηκε στα νταντελλιστά προσκέφαλά της, ά- κούοντας τόν ξαφνικό θόρυβο ενός άμαξιού πού γυρνούσε στη γωνία τού δρόμου.

Ή Λουίζα τόν γνώριζε αυτόν τόν θόρυβο : ήξερε πώς θ' άκου- γε άμέσως κατόπιν τή κλεισμο τής μεγάλης πόρτας τής εισόδου, έ- στερα ένα έλαφρό, ζωηρό βάδισμα πάνω στο χαλί τής σκάλας, τόν κρότο πού κλειδού μέσα σ' ήν κλει- δονιά κι έπειτα, όπως κάθε βρά- δυ, θάβλεπε τόν Ζάκ να μπαίνει, να προχωρή έλαφρά προς τή κρεβ- βάτι της και να τής χαμογέλει.

Κάθε φορά ή καρδιά της σια- ρούσε τήν ώρα τής έπιστροφής τού Ζάκ. Ήτανε βέβαιη για τήν τρυ- φρότητα, για τήν άγάπη του, ή- περβέβαιη μάλιστα. "Ασάσο ήξερε πού καλά τόν τρυφερό κίνδυνο πού έκρυβαν για τήν εύτυχία του : έλες αυτές ή νύχτες και πώς αυ- τός ή κίνδυνος μπορούσε να παρο- σιασθί κάποτε με τή άνομιμα τής πόρτας της...

—Ά! Πόσο άτονα άνέβαινε άπό- ψη τή σκάλες !... "Α ! πόσο ά- πρόσχετα, άδέξια, άρρημμένα ή- νοιζε τήν πόρτα με τή κλειδί. Πόσο βιάζόταν να ρίξι κίπιν τή γυνίνο πάλι τού, ν' άκουστήση κάπου τή καπέλλο του...

Ή Λουίζα προαισθανότανε, έ- νοιωθε πώς με τή άνομιμα τής πό- ρτας της θ' άντίκριζε τή λύσσα, τήν άπελπισία... ίσως τήν κατα- στοσφή...

Τά λόγια της έιωσε, όπως κι ή κινήσεις της ήσαν κι' άπόψε ή έ- διες, όπως κάθε βράδυ, σαν με- λετημένες : με άπαλή φωνή τού έ- λε, όπως καί χ' έ. όπως πάντα :

—"Αργήσε, Ζάκ !

Τά μάτια της έιωσε τόν ρωτού- σαν, προσπαθούσαν να μαντέψουν : Πόσες τή ξανά τόν μονοτάξι χιούμεν κι' έσες, με μια άσυνά- πθητη κίνηση, άνάμεισε σ' άπαλή μαξιλάκια της, άναρριχάοντας συγχωρη.

—"Ανακουφισμένος ό Ζάκ άπό τήν ολοκληρωτική αυτή έξομολόγησι, έρχισε να φτιάχνι με τή χέρι του

—Έκείνος κάθισε πάνω στο κρεβ- βάτι, παίζοντας με νευρικήτητα, χωρίς λόγο, με τή δαχτυλίδια του. —Ναί, λοιπόν. Τ' όμολογώ...λι- γο... Έχω μεγάλη άτυχία μερικώς μέρες τώρα...

—Μά, Θεέ μου ! Γιατί να παί- ζεις, άφού μπορούμε να είμαστε τόσο εύτυχιμένοι ;... Μά, τί να στα ξαναέγω τώρα πάλι... Έχα- σες πολλά !

—Ναί... Πολλά !...

—Πόσα λοιπόν ;

—Θά μιλήσουμε γι' αυτό αύριο τή πρωί. Σ' άφήνω τώρα να ήσυ- χήσεις.

—Δέν όφειλε αυτό : δέν θά μπο- ρέσω πάλι να κοιμηθώ. Έξερς πώς με τρεμάσεις ; Πές μου τήν αλή- θεια, προτιμώ να μάθω τήν αλή- θεια...

—Έκείνος άποκρίθηκε σιγά, άρ- γά, ενώ τή μάτια του ξανάστρε- ναν μ' αυτή τήν άνάνιση, τήν λάμψη πού τή φλόγιζε τις στιγμές τής πάλης :

—"Αυα δέν σε θέλει τή χαρτί... Φαντάσου, είχα έπτά... μοιάζω χαρτί... δεξιά, άριστερά... Μά τί σ' ενδιαφέρουν αυτά ;...

—"Ε, λοιπόν ; Ναί !... Πεντα-

Κάθισε με νευρικήτητα πάνω στο κρεβάτι...

—Θεέ μου ! Ζάκ, πόσα έχασες ;... —Αυτή τή φορά, μισή ώρα πύο πύο έχασα μεγάλα ποσά... πολύ μεγάλα...

—Πόσα ! Πές μου επί τέλους, πόσα ;

—Προτιμώ να μιλήσουμε γι' αυ- τά τή ζητήματα αύριο τή πρωί...

—Πρέπει, είνε άνάγκη να μά- θω. Πές μου, λοιπόν, Ζάκ ! Πές μου !

—Άφού έπιμένεις... Σχεδόν... πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα.

—"Αν και ή Λουίζα περιέμενε να τ' άκούση τή κακή, κι ήτανε προε- τοιμασμένη έναντίον τής πικρής πραγματικότητας, όστόσο δέν μπο- ρούσε ποτέ να φαντασθί άπό τόν κολάσιστο άριθμό. Τή χτύπησε ή- τανε πύο δυνατό γιά τή δυστυ- χισμένη κι' έσες, με μια άσυνά- πθητη κίνηση, άνάμεισε σ' άπαλή μαξιλάκια της, άναρριχάοντας συγχωρη.

—"Ανακουφισμένος ό Ζάκ άπό τήν ολοκληρωτική αυτή έξομολόγησι, έρχισε να φτιάχνι με τή χέρι του

τά μαλλιά του, ενώ εκείνη ψιθύ- ριζε με άδύνατη φωνή :

—Πεντακόσιες χιλιάδες φράγ- κα ! Έχασες άπόψε πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα !

—"Ω ! "Οχι άπόψε, όχι σέ μια βραδυά ! Δέν είμαι τρελλός.

—Τότε λοιπόν ; Πώς έγινε ;

—Είνε ένας μήνας τώρα : στις άρχες έπαυσα με τόν Λετονινέο, πού είχε μια γκίνα άφάνταστη. Καί όμως έμένα με κέρδισε... γύ- ρισε τή χαρτί... Ζήτησα τότε να βγάλω τή χαμένα στο μπαζαρά... Μά χειρότερα. Έπαυσα τότε και γώ στο Χρηματιστήριο... Έπαυσα τή σιγουρότερο παιχνίδι, στα χαρ- κί τών Μεταλλείων... "Ε, λοιπόν και δώ τή ιδία... Κι' είχα έξανοι- χτή πάλι στο Χρηματιστήριο... πύο δώ ; "Όταν δέν σε θέλη...

Ή Λουίζα ψιθύρισε πάλι σαν ύ- πνοβάτης :

—Πεντακόσιες χιλιάδες φράγ- κα !

—"Ο Ζάκ νεύρισε, σπρώχθηκε δρ- θιος και άκούσε κατακόκκινος άπ' τή θυμώ του :

—"Ε, λοιπόν ; Ναί !... Πεντα-

—Καί τί θά μ' άπομείνι για να ζήσουμε ;

Πρώτη φορά παρουσιάζότανε στο μυαλό τού Ζάκ αυτό τή έρώ- τημα : Σατισμένος ψιθύρισε :

—Θά ζήσουμε στην έξοχή, θά κάνουμε οικονομία... Θά δουλέ- ψω...

—Καί τί δουλειά μπορείς να κά- νεις, Θεέ μου ;

Αυτό όγινε άπ' τή στόμα τής Λουίζας αήθρονητα, με φωνάτω- τη άπορία, τόσο φωνάτη, πού στην άρχή ό Ζάκ χαμογέλασε, έπειτα ό- μως τή μάτια του δούλωσαν.

—"Αλήθεια ! "Αλήθεια ! Δυστυ- χισμένη μου, καλή μου Λουίζα !... Είμ' ένας άθλιος !

Τά νεύρα του λύθηκαν σέ μια κρύα δακρύων. Έρριξε μ' άπελ- πισία, νοιώθοντας τήν άπόλυτη ά- δυναμία του, τή χέρια του γρήγο- στο λαμπό τής γυναικας του κι' ό Ζάκ ντ.ε Λαφέρ, έκλαψε με λυγ- μούς σαν παιδί.

Καθώς έτοιμαζαν τή άμάξι έκει- νο τή πρωί στην αλή, ήγρή άκόμη άπ' τή νερά τής ύπηρεσίας, ή ν. ντ.ε Λαφέρ άνοιξε τή παρτίνο κι' έσκαψε για να δώσι κάποια δια- ταγή. Τήν ίδια στιγμή έβγαλαν γιά τήν άσφάλεια τήν άστυνομία και τις άσφα- ρές τούς στο χέρι. Σήκωσαν τήν κερπίκι και τής έστειλαν τόν πρό- γαρο, έξαναστο χαμογέλιο τού, με τή χαμόγελο τής εύτυχίας στα χέλι. Ή Λουίζα τραβήχτηκε μο- νωμιάς μέσα.

—Θά τή κατέστρεφε τή παιδιά της, θά τή καταδύαζε να δουλέ- ψουν, ν' άγωνιστούν, να νοιώσουν τις μικρότερες άπογοητεύσεις και τήν άποστή τής φτώχειας, τή παι- διά της, πού ήτανε τόσο εύτυχι- σμένη, τόσο περήνα !... Γι' αυτά έτοιμαζαν κάτω τ' άμάξι. "Αλλά, έκρίβως γι' αυτή τήν προηράνη, μπορούσε πάλι να ύποψιη τήν ά- τίμωσι τού πατέρα ;... Ή σκέψις περνούσαν άπό τή πύλη τής άπο- τή συνένα στην όραιο, πού άπ' τή πόρτα.

Τά παιδιά όγιναν στο άσπυλο, παιγνιδιακά. Πόρσε τήν έπ-

—Δέν θ' άφήσω, βέβαια, ν' ά- τιμασθί τ' όνομά μου... Βασίλει- κα σέ σένα, άγαπητή μου Λουίζα.

Τήν είχε προαισθανθί αυτή τήν παράκλησι, αυτή τήν άπαιτήσι, τήν άνάγκη. "Ασάσο άνασκήθηκε, προσπαθώντας να ύπερασπισθί :

—Ποτέ ! Ποτέ ! Δέν έχω τή δικαίωμα. "Αν ήμουν μόνη, μά- λιστα ! Δέν μπορώ όμως να ρίξω στη φτώχεια τή παιδιά !...

—Λουίζα !

—Μή μου τή ζητάς αυτό, Ζάκ ! Σέ παρακαλώ, μή μου τή ζητάς αυτό ! Έξερς τί μου άπομείνι... Γιατί σούδωσα άλλες δυό φορές τήν ύπογραφή μου. Πουλώντας τή κτήματα, τις όμολογες, πουλών- τας καί τή μέγιστο άκόμη... μου τή έλες πού καθιστά τήν τελευταία φορά ό συμβολαιογράφος, — μό- λης πιάναμε πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα.

—"Αρα ! Φτάνουν και περισ- σεύουν. Θά τή κανόνισω όποτε να πληρώσω τόν καθένα στην ώρα του.

—Καί τί θά μ' άπομείνι για να ζήσουμε ;

Πρώτη φορά παρουσιάζότανε στο μυαλό τού Ζάκ αυτό τή έρώ- τημα : Σατισμένος ψιθύρισε :

—Θά ζήσουμε στην έξοχή, θά κάνουμε οικονομία... Θά δουλέ- ψω...

—Καί τί δουλειά μπορείς να κά- νεις, Θεέ μου ;

Αυτό όγινε άπ' τή στόμα τής Λουίζας αήθρονητα, με φωνάτω- τη άπορία, τόσο φωνάτη, πού στην άρχή ό Ζάκ χαμογέλασε, έπειτα ό- μως τή μάτια του δούλωσαν.

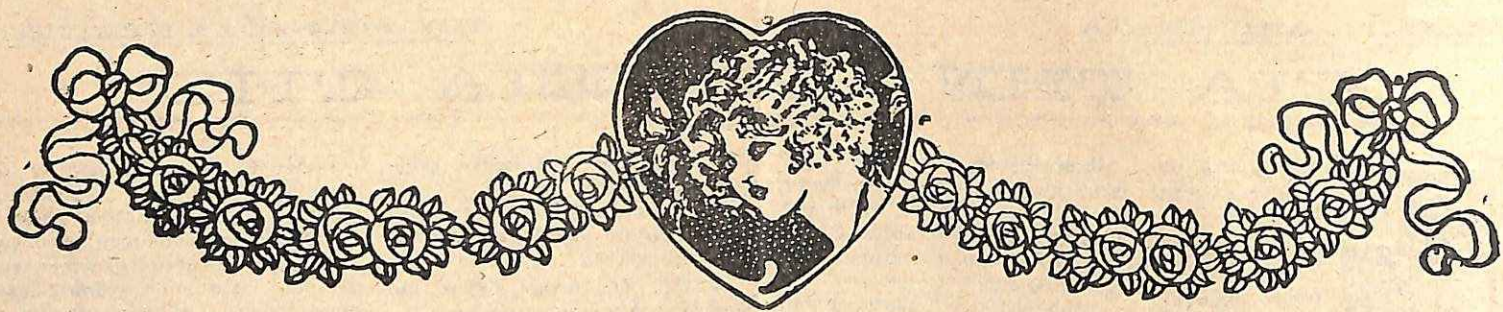
—"Αλήθεια ! "Αλήθεια ! Δυστυ- χισμένη μου, καλή μου Λουίζα !... Είμ' ένας άθλιος !

Τά νεύρα του λύθηκαν σέ μια κρύα δακρύων. Έρριξε μ' άπελ- πισία, νοιώθοντας τήν άπόλυτη ά- δυναμία του, τή χέρια του γρήγο- στο λαμπό τής γυναικας του κι' ό Ζάκ ντ.ε Λαφέρ, έκλαψε με λυγ- μούς σαν παιδί.

Καθώς έτοιμαζαν τή άμάξι έκει- νο τή πρωί στην αλή, ήγρή άκόμη άπ' τή νερά τής ύπηρεσίας, ή ν. ντ.ε Λαφέρ άνοιξε τή παρτίνο κι' έσκαψε για να δώσι κάποια δια- ταγή. Τήν ίδια στιγμή έβγαλαν γιά τήν άσφάλεια τήν άστυνομία και τις άσφα- ρές τούς στο χέρι. Σήκωσαν τήν κερπίκι και τής έστειλαν τόν πρό- γαρο, έξαναστο χαμογέλιο τού, με τή χαμόγελο τής εύτυχίας στα χέλι. Ή Λουίζα τραβήχτηκε μο- νωμιάς μέσα.

—Θά τή κατέστρεφε τή παιδιά της, θά τή καταδύαζε να δουλέ- ψουν, ν' άγωνιστούν, να νοιώσουν τις μικρότερες άπογοητεύσεις και τήν άποστή τής φτώχειας, τή παι- διά της, πού ήτανε τόσο εύτυχι- σμένη, τόσο περήνα !... Γι' αυτά έτοιμαζαν κάτω τ' άμάξι. "Αλλά, έκρίβως γι' αυτή τήν προηράνη, μπορούσε πάλι να ύποψιη τήν ά- τίμωσι τού πατέρα ;... Ή σκέψις περνούσαν άπό τή πύλη τής άπο- τή συνένα στην όραιο, πού άπ' τή πόρτα.

Τά παιδιά όγιναν στο άσπυλο, παιγνιδιακά. Πόρσε τήν έπ-

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

THE DELLY

ΔΥΟ ΨΥΧΕΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

—Τὴ συμβαίνει τάχα μετὰξὺ τοῦ Βάλτερο καὶ τῆς Ὀριέττας. Βλέπω ὅτι ὑποφέρει ἡ καίμενη... Καὶ δὲν πιστεύω νὰ φταῇ αὐτή... Τὸ λάθος χωρὶς ἄλλο εἶνε τοῦ Βάλτερο... Μήπως αὐτὴ ἡ ντόνα Βιττόρια, ποὺ δὲν τὴ χονεύω, εἶνε στὴ μέση ;...

Μετὰ τὸν περίπατο, ἡ Ὀριέττα πῆγε ν' ἀλλάξῃ τουαλέττα γιὰ τὸ πρῶγευμα καὶ βύτερα ἐξοίσε μὴ μιστὰ στὴν ἀλληλογραφία της, ποὺ τὴν εἶχαν ἀφήσει στὸ Σαλόνι τῶν Νιμφαίων, ὅπου περνοῦσε συνήθως τὴν ὥρα της. Εἶχε ἀνοίξει μερὶς ἀπὸ τὰ πολλὰ γράμματα ποὺ τὴν περιέμεναν, ὅταν μίτρε μὲσα τὴν καμαριέρα της, γιὰ νὰ τῆς δείξῃ τὰ δειγμάτια, ποὺ εἶχαν στείλῃ μερικὰ καταστήματα νεωτερισμῶν τοῦ Παρισιῦ.

Κατόπιν, χωρὶς νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴ διάβασμα τῆς ἀλληλογραφίας της, κατέβηκε γιὰ τὸ πρῶγευμα, στὸ ὁποῖο δὲν φάνηκε ἡ ντόνα Φαριέντε.

Ἡ λαὶδη Παμέλα παρουσιάστηκε περισσύτερο φτιασιδωμένη ἀπὸ ἄλλοτε, γιὰ νὰ ἀκούῃ τὰ ἔχνη τῆς ταραχῆς της, τοῦ τρομεροῦ φόβου, ποὺ τὴν εἶχε κυριεύσει ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ ντόνα Βιττόρια ὤρεψε μὲσα στὸ δαμάτιό της ἑξάλλη καὶ τῆς φώναξε :

—Μὲ διώχνει !... Εἶρε ὅτι κακολογήσαμε τὴ γυναῖκα του !... Ποσοῦντες σὲ, γιατί θὰ φανῇ ἀνελεῖς !... Θὰ θέλῃ νὰ σὰς τιμωρήσῃ καὶ σὰς !... Εἶνε δαίμονες, ὅταν ἐκδικεῖται !

Ἐπομένως λοιπὸν ἡ λαὶδη Παμέλα καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ ἀντικριθῇ

πολαυότητά τους, τὴν ὁμοιότητά τους μὲ τὸν Ζάκ καὶ μονομιᾶς πρόβαλε μπροστὸν στὰ μάτια της, καὶ κάτω, ἓνα μικρὸ κτήμα, ποὺ μπορούσαν νὰ τὸ κρατήσουν κ' ὅπου θὰ μπορούσε αὐτὴ νὰ τὰ μεγαλώσῃ, νὰ τ' ἀνατρέψῃ, νὰ τὰ δαλίσῃ μὲ φρόνησι γιὰ τὴ ζωὴ... Μία ἐγωϊστικὴ ἰδέα στρυφογύριζε ἐπ' αὐτὴν μὲσα στὸ μυαλό της : ἴτσι κ' ὁ Ζάκ θάμενε πάντα κοντὰ τους, κοντὰ τῆς ἰσως... Θὰ τέλειανε γιὰ πάντα ἐκείνη ἡ φρενίτικη ζωὴ τῆς ὑποκρισίας μὲσα στὰ σαλόνια, τῆς ἐπακίνδυνης πολιτείας...

Ἐνοῶσε στὴν ψυχὴ τῆς τὴ μεγάλη γαλήνη τῶν νεκρῶν, ποὺ πετοῦν τὰ δῖλα τους καὶ πλαγιάζουν χάμω, στὴ γῆ νὰ ξεκουραστοῦν.

Ἡ ὑπερήφανος χτύπησε διακριτικὰ τὴν πόρτα της :

—Τὸ ἀμῆνι τῆς κυρίας εἶν' ἐγώ.

Κατέβηκε σχεδὸν εὐτυχισμένη, περνοῦσα νὰ ὑπογράψῃ τὴν κατανομή της.

κατὰμια τὸ λόρδο Σέμπουρν. Σ' ἐκείνους ποὺ τὴ ρώτησαν γιὰ τὴ κόμησά Φαριέντε, ἀπάντησε, ὅτι ἡ Ρωμαιο ἀριστοκρατία ἔφυγε γιὰ τὴν πατρίδα της ξαγνιά, χωρὶς ν' ἀποχαιρέτησιν κανένα, γιατί ἔλαβε τηλεγράφημα νὰ στείλῃ κοντὰ στὸν ἐπικίνδυνον ἀρρωστο πατέρα της.

Στὸ βουνοῦς αὐτῆς τῆς πληροφορίας ὁ λόρδος Σέμπουρν, εἶπε ἀδιάρκως :

—Ἄ ! ἄλγεια !

Καὶ γύρισε ἀμέσως πρὸς ἓνα ἀπ' τοὺς προκαλεσμένους του, μὲ τὸν ὁποῖο ἄρχισε νὰ συζητᾷ γιὰ κάποιο διπλωματικὸ ἐπιπόδειο ποῦζε συμβῆ τὸν τελευταῖο καιρὸ.

Ἡ ἀναχώρησις τῆς ντόνας Βιττόριας προξένησε μεγάλαν ἀνακούφισιν στὴν Ὀριέττα. Ἡ ὥραία Ρωμαιοὶ ἦσαν αἰτία μεγάλης, βαθύτης ὀδύνης γι' αὐτήν. Τῆς πορξένοις τὸς ὀλίγους, ὥστε δὲν μπορούσε νὰ τὴν ἀντικρίσῃ, χωρὶς νὰ ταραχθῇ.

Μὰ γρήγορα ξαναόρεσε νὰ ἀνησυχῇ ἡ Ὀριέττα. Τί κ' ἂν ἔφυγε ἡ Βιττόρια ; Μήπως ὁ σκύργος της δὲν ἔμενε ὁ ἴδιος, ὁ ἀνιψιατικὸς λόρδος Σέμπουρν ;... Τῆς τελευταίας τέσσερες μέρες τῆς εἶχε δευχθῇ ἐξαιρετικὰ ἀδιάρκως, παγερός. Ἐν τούτοις ἔπρεπε... ἔπρεπε νὰ πᾶι αὐτὴ νὰ τὸν βοηθῇ, νὰ τοῦ μιλήσῃ... Ὅχι διὸς ἀμέσως. Τὴν ἑπόμενῃ, ἀφοῦ πρῶτα θὰ προσερχόταν, ἀφοῦ θὰ θερμοκραζοῦσε τὸ θεὸ νὰ τῆς δώσῃ θέρος.

Τὸ ἀπόγευμα, οἱ προκαλεσμένοι τοῦ λόρδου Σέμπουρν πῆγαν μὲ ἀμάξια, σ' ἓνα παλὸ πύργο ποὺ βρισκόταν ἀρκετὰ μίλια μακριὰ ἀπὸ τὸ Φάλστον - χόλλ. Ἡ Ὀριέττα, μὲ μὲρικὸς ἄλλους, ἦσαν σ' ἓνα μεγάλο ἀμάξι. Ὁ λόρδος Σέμπουρν ὡδηγοῦσε ἓνα ἀνοικτὸ ἀμάξι κ' εἶχε κοντὰ τοῦ τὴ λαὶδη Γκράς, ἡ ὁποία ἦταν φρενίτικη καὶ ἀντινοβολοῦσε ἀπὸ χαρὰ.

Ἄλλοιμον ! Τώρα ἡ λαὶδη Γκράς κατεῖχε τὴ θέσιν τῆς ντόνας Βιττόριας !

Οἱ ἐκδρομῆς γύρισαν ἀργὰ στὸ Φάλστον-χόλλ. Ἡ Ὀριέττα νύθηνκε ἀμέσως γιὰ τὸ γέννη καὶ κατόπιν καθῆσε ἀμέσως στὸ γκαρεῖο της, γιὰ νὰ ἀποτελειώσῃ τὴ διεκ-

περασὶ τῆς ἀλληλογραφίας της. Τὸ πρῶτο γράμμα ποὺ πῆρε στὰ χεῖρά της δὲν εἶχε γραμματόσημο καὶ δὲν ἦταν ἀνοικνένο, πρᾶγμα ποὺ ἐβεβαίωσε, ὅτι δὲν εἶχε περᾶσει ἀπὸ τὰ χεῖρά τοῦ Βάλτερο.

—Περίεργον ! ψιθύρισε ἡ Ὀριέττα.

Κι' ἀφοῦ ἀνοίξε τὸ γράμμα, ἀόρεσε νὰ διαβάσῃ τὰ ἔχνη :

«Μολάδῃ,

«Ἡ ἐνοχος ἱστορία σας μὲ τὸν κ. Μπάρφορντ εἶνε γνωστὴ πειὰ σὲ ὅλους. Οὔτε ὁ λόρδος Σέμπουρν τὴν ἀγνοεῖ καὶ τώρα ἐτοιμάζεται νὰ σὰς διώξῃ ἀπὸ τὸ σπίτι του. Ἄν θέλετε νὰ ἀποφύγετε αὐτὴ τὴν ταπεινὴσιν φύγετε... φύγετε ὅσο εἶνε καιρὸς σκόνη. Σὰς δίνω αὐτὴ τὴ συμβουλή ἀπὸ εὐσπλαχνία πρὸς τὰ νεῖατά σας, γιατί ἡ ἐκδικητικὴ τοῦ λόρδου Σέμπουρν εἶνε τρομερὴς.

»ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ, ΠΟΥ ΥΠΕΡΕΡΕ ΟΣΑ ΥΠΟΦΕΡΕΤΕ»

Τὸ γράμμα ἔφυγε ἀπὸ τὰ χεῖρά της, μόλις τέλειωσε τὸ διάβασμά του. Τὸ πρόσωπό της, ἀπὸ τὸν ἀποκρίνω ποὺ ἦταν στὴν ἀρχή, ἔγινε τώρα κατάχλωμο. Ὁ νοῦς της σκοτίστηκε κ' ἡ δυνάμεις της ὅλες παρέλυσαν. Ἡ Ὀριέττα φοβήθηκε μὴ χάσῃ δόλοτα τῆς αἰσθήσεως της καὶ συγκεντρώνοντας ὅλες τῆς δυνάμεις της προσάθησε νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτὸ της, καὶ τὸ κατόρθωσε.

Ποῖος εἶχε γράψῃ αὐτὸ τὸ γράμμα ; Τὰ τρομερὰ αὐτὰ ψήματα δὲν εἶχαν ὑπογραφή... Ποῖος ἄνδρος κρυβόταν κάτω ἀπὸ τὴν ἀνοικνία ;... Νὰ ! Ὅλα ἦσαν ψήματα ! Ἦσαν ψήματα, γιατί ὁ λόρδος Σέμπουρν... Ἀλλὰ ἡ στάσις του, ποὺ εἶχε γίνῃ περισσύτερο φρενίτικη τῆς τελευταίας μέρες ;... Καὶ τὸ βλέμμα του, ποὺ τὴν ἀπέφενε ;... Ὡ ! Θεέ μου ! Δὲν εἶνε λοιπὸν ἀρκετὰ ὅσα ὑποφύρε ; Δὲν τιμωροῦνται ἀρκετὰ ; στέναζε σκεπάζοντας τὸ πρόσωπο μὲ τὰ χεῖρά της.

Ἐν τούτοις θάταν τρομερὸ ἂν αὐτὸς ὑπέθετε...

Καὶ διὸς ποὺ ὀλίγων ἡμερῶν εἶχε ἀναγνωρίσει σαφηνῶς τὴν ἀπλήρη εὐκρίνεια τῆς συζήτησίν του.

Στὸ ἀνοικνί τῆς πόρτας γύρισε εἰς τὴν Ὀριέττα ἔμεινε ἀκίνητος, μὲ τὰ βλέμματα προσηλωμένα πᾶν τῆς. Ἐπειτα ἀπὸ λίγες στιγμὲς κ' ἔβλεπε μερικὰ θέματα πρὸς τὴ σέγγυό του, ρωπέντας τὴν μὲ ψυχρὴ ἀπόφρα :

—Θέλεις νὰ μὲ μιλήσῃς, Ὀριέττα !

—Ναί !... Ἐπρεπε νὰ σοῦ ἀ-

καὶ μάλιστα μπροστὰ, στὴ ντόνα Βιττόρια, τὴ λαὶδη Γκράς καὶ τὴ Ρόζα καὶ ἀκριβῶς μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ ἱτανιζμοῦ τῆς καίμεσις Φαριέντε γιὰ τὸ χαμένο δαχτυλίδι.

Τώρα μόλις ἐννοῦσε τὴ πραγματικὴ σημασία τοῦ ἱτανιζμοῦ αὐτοῦ ἡ Ὀριέττα !... Πόσο σκληρὰ ἐπλήρωνε μὰ τρέλλα της !

Ἐλαιογε σιγά, μὲ τὸ πρόσωπο κρυμμένο στὰ χεῖρά της.

Κατόπιν σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ σοῦσε τὰ δάκρυά της.

Ἐπρεπε νὰ τελευτήσῃ τὰ δάκρυα. Ἐπρεπε νὰ κινήθῃ. Τώρα μὰ ἔξηγῃς μὲ τὸν Βάλτερο ἦταν ἐπαβεδωμένη περισσύτερο ἀπὸ πρὶν.

Ἐρῖξε λίγο νερὸ στὸ πρόσωπό της καὶ κατόπιν τράβηξε κατ' εὐθείαν στὴ βιβλιοθήκη.

Ὁ λόρδος Σέμπουρν κᾶθε μέρα, ταχυτάτα, τὴν ὥρα αὐτὴ, κλεινόταν στὴ βιβλιοθήκη του καὶ διάβαζε τὴν ἀλληλογραφία του. Ἀλλὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη παραδόξως δὲν εἶχε πᾶν ἀνάμνησιν κ' ἡ Ὀριέττα, μόλις μίτρε μὲσα, σκέφτηκε :

—Μπορῶ νὰ τὸν περιμένω... Ἀλλὰ, ἂν δὲν ἔρθῃ !... Δὲν μπορῶ νὰ περιμένω πολὺ... Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφύρε ἀπὸ τὸ μαρτύριο !... Ἀλλὰ ἂν νὰ κᾶνῃ ;... Νὰ πᾶν ἑστὸν διαμέρισμά του ;...

Κι' ἀφοῦ βασάνισε τὸ μυαλό της νὰ βρῇ μὴ λύσι, ἀποφάσισε νὰ πᾶν στὸ διαμέρισμά τοῦ Βάλτερο, παρ' ὅλο ποὺ τῆς στοίχιζε αὐτὸ.

Ἐράσε τὴ παναοθήκη κ' ἔφτασε στὴ πόρτῃ τῆς πόρτας. Ἐκεῖ σταμάτησε. Τὰ πόδια της κλονιζόνταν τώρα. Ἡ καρδιά της σφιγγόταν φοβερὰ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν. Πίσω ἀπ' αὐτὴν τὴν πόρτα ἦταν ἡ ἀόρατος τὸν Κίτρινον, ὅπου προτιμοῦσε νὰ μένῃ ὁ Βάλτερο.

Ἐπὶ τέλους, ὑστερα ἀπὸ λιγὸλεπτο διασταγμὸ, πῆρε τὴ μεγάλη ἀπόφρα :

Χτύπησε καὶ ἡ γνώρμη ἐπιτακτικὴ φωνὴ ἀκούστηκε :

—Ἐμπρός !

XXIV

Ὁ λόρδος Σέμπουρν, μισοξέπλομένος σὲ μὴ πολυθρόνα καὶ καθήμενος στὸ ταγέρο του, διάβαζε τὴν ἀλληλογραφία του.

Στὸ ἀνοικνί τῆς πόρτας γύρισε εἰς τὴν Ὀριέττα ἔμεινε ἀκίνητος, μὲ τὰ βλέμματα προσηλωμένα πᾶν τῆς. Ἐπειτα ἀπὸ λίγες στιγμὲς κ' ἔβλεπε μερικὰ θέματα πρὸς τὴ σέγγυό του, ρωπέντας τὴν μὲ ψυχρὴ ἀπόφρα :

—Θέλεις νὰ μὲ μιλήσῃς, Ὀριέττα !

—Ναί !... Ἐπρεπε νὰ σοῦ ἀ-

νακινώσω ἓνα γράμμα, ποὺ ἔλαβα σήμερον... Νόμιζα ὅτι δὲ σε εἰσέλασκα στὴ βιβλιοθήκη.

Τὰ λόγια τῆς ἔβγαζαν μὲ μεγάλη δυσκολία. Μολοντὶ προσπαθοῦσε νὰ δευχθῇ ψυχραιμὴ καὶ ἡρεμῇ, ἡ φωνὴ τῆς ἔτρεπε καὶ τὸ αἷμα ἀνέβαινε ὀλοένα πὺ ὀρηκτικὸ στὸ κεφάλι της.

—Στὴ βιβλιοθήκη ἡ ἐδῶ, τὸ ἴδιο κάνει. Εἶμαι πάντα ἔτοιμος, σὲς διαταγῆς σου ! τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Βάλτερο στὸν ἴδιο ψυχρὸ τόνο.

Μετὰ τῆς πρόσφερις καθῆσιν καὶ καθῆσε κοντὰ της.

Ἡ ἀθῶσιν ἦσαν κατὰφωτὴ κ' ἡ ἀπὸσφραγα γεμάτη βαρεὶα ἀφώμματα. Γιὰ λίγες στιγμὲς δια μέσιν σ' αὐτὴν ἔμειναν ὄρηκτικα. Ἐπειτα ἡ Ὀριέττα, ἐξακολουθώντας νὰ σιωπᾷ, ὄρεσε τὸ γράμμα στὸ Βάλτερο. Αὐτὸς τὸ διάβαζε μὲ μὴ ματιά, χωρὶς νὰ κᾶνῃ καμὴν κίνησιν, ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα φευγαλέον σπασμωδικὸ σάλεμα τῶν χειλῶν του. Κατόπιν, ἀφοῦ τὸ ἔσχισε μὲ διασπῆκα καὶ τὸ πέταξε μακριὰ, γύρισε, τὴν κᾶνταξε κατὰμια καὶ τὴ ρώτησε μὲ ψυχρότητα :

—Θὰ θέλετε, ἀναμειβόλως, νὰ ἐπαναλάβω τὴ βεβαίωσιν τῆς ἀπόφρας ἐμπιστοσύνης μου σὲ σὰς ;... Νὰ διαμερίσω τὸ περιεχόμενον τοῦ ἀτῆμου αὐτοῦ γράμματός ;

—Ναί ! Αὐτὸ ἐπιθυμῶ ! ἐδήλωσε ἡ Ὀριέττα μὲ σταθερὴ φωνή.

—Τὸ κάνω εὐχαρίστως. Τὰ αἰσθήματα ποὺ εἶχα ἰπὲ σένα ἔμειναν τελείως ἀμετάβλητα.

—Σὰς εὐχαριστῶ !... ψιθύρισε ἡ Ὀριέττα.

Καὶ δυναμῶνοντας τὴ φωνὴ τῆς ρώτησε :

—Ποῖος λοιπὸν μπορεῖ... τοιμᾷ νὰ γράψῃ τέτοια πράγματα ;...

—Δὲν λείπουν οἱ ἄθλιοι ἀπὸ τὸν κόσμον ! ἀποκρίθηκε ἔντονα ὁ λόρδος Σέμπουρν. Ἀλλὰ μὴν ἀνησυχῆς !... Εἶρε νὰ ὑπερασπισθῇ ὁ σῶς πρᾶσι τὴν τιμὴ τῆς γυναικὸς ποὺ φέρε τὸ ὄνομά μου.

Τὴ δήλωσι αὐτὴ τὴ διαδέχθηκε μὴ σιωπὴ βαρεὶα ἀποπνικτικὴ.

Ὁ λόρδος Σέμπουρν, μὴ μπορῶντας νὰ τὴν ὑποφύρε ἄρχισε νὰ χτυπᾷ νευρικὰ, μὲ τὸ δαχτυλὶό του, ἓνα βιβλίο ποὺ ἦταν κοντὰ του. Δὲν εἶχε τὸ κορυφίον νὰ ἰδῇ τὸ ἐξαντλημένο πρόσωπό της.

—Δὲν ἦρα μόνον γι' αὐτὸ, Βάλτερο... ἄρχισε τέλος ἡ Ὀριέττα. Ὁ πάτερ Μαζονιέ, τὸν ὁποῖον συμ-βουλεύτηκα, μοῖ εἶπε, ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μένωμε σ' αὐτὴ τὴ κατῶσιν. Μοῖ ἀπέδειξε, ὅτι εἶχα πολλὰ ἀδικᾶ... καὶ ὅτι ὀφείλω νὰ τὰ ἐπανορθώσω...

Μὲ τῆς τελευταίας αὐτῆς λέξεις ἡ τρεμῶσιν φωνὴ τῆς Ὀριέττας ἔσβησε.

Ὁ Βάλτερο, μόλις σῶπῃσε ἡ σέγγυός του, τῆς εἶπε μὲ τόνο ἥρεθ, χωρὶς νὰ τὴν κᾶνταξῃ :

—Ἄν ἔσας καταλαβαίνω, ἔχεσθε σὲ μένα ἀπὸ καθῆκον... μόνον γιατί τὸ θεωρεῖτε ὡς καθῆκον σας ;... Διατηρεῖτε διὼς πάντοτε ἐναντίον μου μερικὲς προκαταλήψεις... κάποια μνησικαδία !

—Ἐρχομαι ἐκ καθῆκοντος ! ἀπάντησε ἡ Ὀριέττα μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκούγονταν.

—Δὲν ἀπαντᾶτε στὴ δεύτερη ἐρώτησί μου.

—Θὰ ἀπαντήσω, ἂν ἐπαμένετε... Ἀλλὰ θὰ κάνετε καλύτερα νὰ μὴ ἐπιμένετε σ' αὐτὴ.

—Γιατὶ λοιπὸν !... Γιατὶ ! φᾶ-

ναζε ταραγμένο ὁ Βάλτερο.

Αὐτὴ τὴ φορὰ τὰ βλέμματα τῶς συναντήθηκαν.

Ἡ Ὀριέττα νόμισε πὺς διέκοι-νε στὰ βλέμματα τοῦ Βάλτερο μὴ ἔκφρασι θορύβου κ' ἀσπᾶνθηκε γι' αὐτὸ μεγάλο πόνο στὴν ψυχὴν.

—Γιατὶ !... φώναξε ἡ νέα γυναῖκα μὲ ἔξαπλ. Ἐπρεπε νὰ τὸ ἔξερετε σὲς αὐτὸ ! Σὲς ποὺ θελόρησε νὰ μὲ ἐκδικηθῆτε τόσο σκληρὰ !... Σὲς ποὺ τόσο μὲ ταπεινώσατε !... Ἀρκεσθῆτε, τοῦλάχιστον σήμερον, ἐνὶ νὰ μὲ δῆτε ἡττημένην ἀπὸ τὸ καθῆκον... καὶ μὴ ζητᾶτε ἄλλο πρᾶγμα...

Τὴ ἱτανὴ αὐτὴ στὸ κατῶφλιν μᾶς πόρτας ἀνοικτῆς, ἡ ὁποία ἔβλεπε πρὸς τὸν κῆπο, φάνηκε μὴ σιλουέττα ἀνδρός. Ἡ Ὀριέττα εἶδε ἓνα χεῖρ ὑψωμένο, στὴν ὀκρὴ τοῦ ὁποῖου ἔλαμπε ἓνα χρυσοῖδον

ἀντικείμενον. Ἦταν ἓνα περιστρεφόμενον. Ἡ Ὀριέττα, χωρὶς νὰ διασπῇ καθόλου, ἔβλεπε ἓνα πᾶν καὶ θεόρησε μπροστὰ τὸ Βάλτερο, μὲ τὰ χεῖρά σηκωμένα ψηλὰ, σκεπάζοντας τὸν ἑστὸ μὲ τὸ σῶμα της.

Κι' ἀμέσως σχεδὸν ἀκούστηκε ἓνας πυροβολισμός. Τὴν ἴδια στιγμή, μᾶξιν μὲ τὴν ἐκπυροκρότησιν, ἓνας ἀντρας πᾶρηξε ἀπ' ἔξω, πᾶν στὸν κακούργον ποὺ εἶχε πυροβολῆσει καὶ τοῖμαξε ἓνα στυλὲτο ἀνάμεσα στοὺς ὅμιους. Ἀκούστηκε τότε μὴ ὑποκωφὴ κραυγὴ πόνου καὶ τὸ σῶμα τοῦ κακούργου κλονήθηκε κ' ἔπεσε πάνω στὸ κατῶφλιν τῆς πόρτας.

Ὁ Βάλτερο, ὀρθῶς, ἀγκάλιασε τὴ σέγγυό του καὶ μὲ φρονὴ ἀπειρώς γλῶσσι καὶ τριφερῇ, μὰ καὶ γεμάτῃ ἀπὸ ἀνησυχία καὶ φόβον, τὴ ρώτησε :

—Σὲ πᾶντος, Ὀριέττα μου ! Πο-

νὰς, ἀγάπη μου ;

—Ὅχι !... Δὲν πιστεύω ! φρενί-ρισε ἔσβηση.

Καὶ μισολιποθυμωμένη, ἔβλεπε τὸ κορμὶ τῆς πάνω στὰ μπάτσιν ποὺ τὴν εἶχαν σφιχταγκάλιασιν. —Ρᾶν-Σάλ, πᾶρε αὐτὸ τὸ πᾶν-μα γιὰ νὰ μὴν τὸ ἰδῇ ἡ λαὶδη Σέμπουρν, ὅταν συνέλθῃ ! διέταξε τὸν πιστὸ ὑπηρετὴν τοῦ ὁ Βάλτερο.

Κι' ἔπειτα, κρατώντας πάντα τὴν γυναῖκα τοῦ στὴν ἀγκαλιά του, κάθισε σ' ἓνα καναπέ. Ἀρχισε τότε νὰ τὴν σφιγγῇ πάνω στὸ στήθος του, νὰ χαϊδεύῃ τὰ μαλλιά της, νὰ τὴ φιλεῖ στὰ κλειστὰ βλέφαρά της, στὰ χεῖλῃ, σ' ὅλο τὸ πρόσω-πο. Κι' ὅταν ἀσπᾶνθηκε τὰ χεῖλῃ της νὰ φρενίσει στὰ φιλήματα της τῆς ψυθῆρισε :

—Ἀγαπημένη μου, κᾶνταξέ με !.

Εἶμαι ἐκείνος ποὺ πάντοτε σὲ ἀγαποῦσε. Ἐκείνος ποὺ ἔβλεπε νὰ ὑποφύρε !... Καὶ σὺ, γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῇς, θέλησες νὰ σῶσῃς τὴ ζωὴν σου μὲ θῆσι τῆς διατῆς σου ζωῆς !

Ἡ Ὀριέττα ἀνοίξε τὰ μάτια, εἶδε καμμένο ἐπάνω της ἓνα πρό-σωπο γεμάτο ἀπὸ ἔκφρασι ἀγά-της καὶ ψυθῆρισε :

—Ἄ ! Ἄν σὲ σῶσω ;

—Ὅστε μ' ἀγαπᾶς λοιπὸν ;

—Δὲν ἔπρεπε... δὲν ἔπρεπε... ψιθύρισε ἡ Ὀριέττα. Μὰ ἓνα δυνα-τὸ οἶγος τὴν συνεκλόνισε, τῆς ἔκλεισε τὰ μάτια, τῆς ἔκοψε τὴ μιλή.

Σὲ λίγο, μὲ κλειστὰ μάτια, ρώ-τησε.

—Καὶ ἐκείνος ;... Δὲν ὑπάρχει πειὰ φόβος ;

—Ὅχι, ἀγαπημένη μου ! Ὅχι !.

εἶπε ὁ Βάλ

ΠΑΡΑΘΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΙΑΣ ΜΑΡΟΚΙΝΗΣ

ΥΧΤΑ βαθεία κατέβαινε πάνω στα στήθια του Μαρζόκου και στα πόδια των Αφώνων, μέσα σε μια αποπνικτική ατμόσφαιρα. Τα κόκκινα κεραμίδια των σπιτιών

χάσανε σιγά-σιγά το χρώμα τους ή μαναράδες έπαιγαν το σχήμα πελώριων φαντασμάτων. Από μακριά άκουγαν το ρυθμικό χτύπημα στρατιωτικών τυμπάνων που έσο πήγαν να γίναν καθαρών. Έπειτα από λίγο, από την περσική άνοιξη πήδη το Νότιο, πέρσαν ναυαγισμένοι από τη ξέστη και την πορεία δυό λόγια λεγεοναρίων. Όλοι τα πρόσωπα ήταν μαυρισμένα ή ή άμμος της ερήμου τους είχε άσπασει τις μύτες. Τα μαλλιά και τα τσίνοια. Παρπατούσαν όστος με γρήγορο και ρυθμικό βήμα και χωρίς να βλέπουν τα μπροστά τους χωρίς να βλέπουν τα κοιμισμένα παιδιά των Αφώνων που χοροπηδούσαν, ακούγοντας τη μουσική. Η μόνη σκέψη τους ήταν πόση να φτάσουν στον καταλύματό τους. Η γυναίκες του Μαρζόκου γαίαναν ίσως πόρτες και στα παράθυρα των σπιτιών για να τους δουν και να διαλέξουν τον καινούριο φίλο τους. Η υποπείριος μάστιγα πλησίαζε άσπρη από κοντά, ανακατενόντουσαν με τα παιδιά του δρόμου και τους χοροπηδούσαν ή τους κλείνανε το μάτι. Όλοι όμως τα βλέμματα είχαν συγκεντρωθεί πάνω σ' έναν νεαρό ανθρωπολογό που φορούσε με χαρά τη στολή του και θα έλεγε κανείς ότι ήταν ντυμένος για κορμιά επίσημη στρατιωτική παρέλαση. Τα κομμάτια της στολής του άστραφταν στο μυστικό του δειλινού και το νεανικό πρόσωπό του είχε μια τέτοια γοητεία που σαγηνεύει τις γυναίκες. Κι' έβαρναν πάνω απ' όλα αυτό το θόρυβο των τυμπάνων της μουσικής και των ξεφαντών των παιδιών ηρώθηκε μια γυναίκα ντυμένη, μια σπουδαία έκκληση: — Άλμπέρ! Άλμπέρ!...

Και μια όμορφη γυναίκα έκανε να τρέξει ποτε τους λεγεοναρίους. Μά δεν μπόρεσε. Ξαφνικά στάθηκε άποταμα, έφερε το χέρι στην καρδιά της και κλίστηκε καταγής μ' ένα μουντροπό πόνο.

Κανείς από τους στρατιώτες δεν γύρισε το κεφάλι για να τη δει. Κι' όμως ήταν καταλάβει τη φωνή της κι' έβλεπαν πούν φωνάζει με τόση τρυφερότητα κι' αγάπη. Αυτό τρέψε Μαρζόκου μόνο την σύρσαν από το δρόμο και προσάφτισαν να την κάνουν να συνέλθει. Οι στρατιώτες ήταν τότε μακριά κι' είχαν χαθεί μέσα στους έλικοειδείς δρόμους.

Πέρασαν δυό ώρες. Η νύχτα είχε γημίσει μυστήριο. Το Μαρζόκο έκοιμόεσταν κι' οι κάτοικοι του άνοιξαν να ζουν μια παράδοξη ζωή. Τα περισσότερα στήθια των Μαρζοκινών αιώσαν τώρα βαριά από την έσβεστη ήρωαδία του χάσις που ξεγυρνόταν ως στο δρόμο. Σ' ένα απ' αυτά, η γυναί-

κα που είχε λιποθυμήσει στο πέρασμα των λεγεοναρίων, βρισκόταν ξεπλωμένη στο κρεβάτι της. Μια γρήγα μέγαλα καθισμένη κοντά της κάπνιζε αδιάκοπα. Μια στιγμή η νεαρή γυναίκα κίνησε το ρολόι του τζιχόν κι' ανατρίχιασε:

— Πρέπει να πάω στο «Μαζίμ»! ψιθύρισε. Η ώρα είχε περασίμενη. Δεν μπορεί πια να δικαιολογηθώ. Και με κόπο σηκώθηκε απ' το κρεβάτι.

Η μέγαλα τη βοήθησε να ντυθεί. Έπειτα όγνηαν κι' οι δυο στο σκοτεινό δρόμο. Κάθε τόσο τις πλησίαζε ή σκιά ενός Τουαρέγκ, συζητούσε λίγο μαζί τους κι' έπειτα τις άφηνε να συνεχίσουν το δρόμο τους. Τέλος έφτασαν στο «Μαζίμ». Στην είσοδό του σπαρχνόταν ένα άλλοτερόσπλο πλήθος ανθρώπων. Πλούσιοι Βεδουίνοι, λεγεοναίριοι, αξιωματικοί κι' έμποροι του Μαρζόκου. Μερικοί απ' αυτούς που γνώριζαν την όμορφη γυναίκα τη χαϊρεύσαν μ' ένα χαμόγελο. Οι άλλοι της κάναν τόπο να περάσει. Ξαφνικά μια Μαρζοκινή την πλησίασε διασταυρώντας την. Έπαιξε στην αγκυλιά της μια κλειδαριά κι' έπειτα άνακατέθηκε με τον κόσμο κι' έβαρναν με την πλησίαση της γυναίκα. Έκείνη της έδειξε να έχει χάσει το χρώμα της κι' έπλωσε τα χέρια της για να στηριχτεί στους γύρους.

— Τι έχεις; τη ρώτησε άνησυχη ή μέγαλα.

— Αυτή η γυναίκα μου κάρφωσε ένα μαχαίρι στην καρδιά! ψιθύρισε με κόπο ή Λίντα.

Έπειτα ένοιωσε τα πόδια της να λιγίζουν και έπεσε νεκρή στην είσοδο του «Μαζίμ». Όλος ο κόσμος που βρισκόταν εκεί πέρα άρχισε να φωνάζει κι' ή γυναίκες έτρεμαν απ' το φόβο τους. Δευτερόλεπτο είχαν σκωτάσει απότομα την πρώτη μπαλαρόνα του «Μαζίμ» την όμορφη Λίντα Μάρ. Η δολοφονία της, ή άγνωστη Μαρζοκινή της είχε τρυπήσει την καρδιά μ' ένα λεπτό έγγειοδίο! Κανείς δεν μπορούσε να εξήγησει αυτό το έγκλημα. Έκείνο το βράδυ και για πολλές μέρες άκούει ο θάνατος της Λίντας ήταν ή μοναδική συζήτηση σ' όλο το Μαρζόκο. Έτσι και στη χορευτική δεξίωση στο σπίτι του διοικητή ή γυναίκες των αξιωματικών προσπαθούσαν να λύσουν αυτό το άλυτο μυστήριο της δολοφονίας.

— Άνευ ότι ήταν μια πολύ αίσθηματιχη γυναίκα, είπε ή άραβωνια-

στιαία του λοχαγού Λάινος. Άκούοθης ως εδώ κάτω τον άπαστο φίλο της που την περιφρονούσε.

— Εγώ έμαθα ότι ήταν μια κατάρσκοπος, είπε με βεβαιότητα ή σύζυγος του διοικητή.

— Ο μόνος που θα μπορούσε να μάς δώσει μερικές πληροφορίες, είναι ο Άλμπέρ Γκρενέ, της απάντησε χαμογελώντας ο υπολοχαγός Μαρζόκου. Ήταν ένας από τους θαυμαστές της.

Μά ο Γκρενέ δεν είχε έρθει ακόμη στην πόλη. Ή γυναίκες λοιπόν κυττούσαν κάθε τόσο μ' αντονησία τα ρολόγια τους και προσπαθούσαν να μαντέψουν την τραγωδία της άτυχης Λίντας Μάρ. Άρ-έ-ε-ε. Στην νύχτα, τέλος, οι υπηρετές άνήγγειλαν την άφιξη του. Όλοι τα μάτια καρφώθηκαν στην είσοδο του σαλονιού. Ο Γκρενέ ντυμένος όπως πάντα με μεγάλη κομψότητα

μπήκε στην άδουσα, χαϊρέθηκε το διοικητή και τη γυναίκα του κι' έτοιμαζόταν να πλησιάσει μια φιλική συνηγορία, όταν έ-κείνη του έπεσε χαμογελώντας:

— Σας περιμένουμε με μεγάλη άπομονη ή α. Φανταστήτε ότι είμαστε οι καλεσμένοι μου μια άρα τώρα με ρωτούν για σας. Ά! Ετυχιώς που ήρθατε. Κανείς δεν μπορούσε να ήσυχάζει.

— Γιατί; άπόρρησε ο Γκρενέ.

— Θέλουν να τους διηγήσουν την ιστορία σου, Λίντα Μάρ, του έθεσε κάτι για τη Λίντα Μάρ, του άπάντησε.

Ο Άλμπέρ Γκρενέ άνατρίχιασε. Προσπάθησε όστος να κρύψει την περιέργειά του. Έγνώριζε καλά την Λίντα Μάρ και την προσήγορή του όμορφη Λίντα Μάρ. Ή δολοφονία της, ή άγνωστη Μαρζοκινή της είχε τρυπήσει την καρδιά μ' ένα λεπτό έγγειοδίο! Κανείς δεν μπορούσε να εξήγησει αυτό το έγκλημα. Έκείνο το βράδυ και για πολλές μέρες άκούει ο θάνατος της Λίντας ήταν ή μοναδική συζήτηση σ' όλο το Μαρζόκο. Έτσι και στη χορευτική δεξίωση στο σπίτι του διοικητή ή γυναίκες των αξιωματικών προσπαθούσαν να λύσουν αυτό το άλυτο μυστήριο της δολοφονίας.

— Άνευ ότι ήταν μια πολύ αίσθηματιχη γυναίκα, είπε ή άραβωνια-

τη συμμορία του Ίμπραήμ Έλ Μανσούρ. Και όλα ξεχάστηκαν...

Η κυρία ήταν άπογοητευμένη. Ήταν τόσο κοινή αυτή ή περιπέτεια. Όσοσο ρώτησαν άκόμη τον Γκρενέ:

— Άλλά γιατί την δολοφόνησαν; Ποιά ή αν αυτή ή Μαρζοκινή;

— Ο Άλμπέρ σηκωσε πους ώμους με προσποιητή άδιαφορία:

— Άυστυχώς δεν ξέρω, τους άπάντησε. Ίσως να ή αν μια έρωτική έκδραση.

Έκείνη τη στιγμή ένας υπηρετής μπήκε διασταυρώντας στο σαλόνι κι' έλεγε έμπνευστικά στ' αυτί του διοικητή:

— Έθελε να σας δει ο διοικητής της άστυνομίας. Σας περιμένει στο γραφείο σας.

Ο διοικητής βγήκε από την άδουσα. Πέρασαν λίγα λεπτά της ώρας. Όταν ήρθε πάλι στο σαλόνι ήταν ανθρωπώος. Προχώρησε ως τον ανθρωπολογό Γκρενέ και του έλεγε μ' άπτηρό ύφος:

— Κατηγορεύετε ότι δολοφόνησατε τη γυναίκα σας. Είμαι όπο-ροφίμος να σας συλλάβω.

Κι' έκανε νόημα στους αξιωματικούς που τον συνόδευαν να πλησιάσουν. Έκείνοι έβλεπαν από τα χέρια τον Γκρενέ κι' έβγχαναν κι' ό τρεις από την άδουσα με στρατιωτικό βήμα. Ένα λεπτό άργότερα άκούστηκε στο χόλ ένας ποροβολισμός. Ο Γκρενέ είχε αυτοκτονήσει για να πάρε στον τάφο το μυστικό του.

Μά ή άστυνομία είχε κατορθώσει να διαφύγει αυτό το έγκλημα. Έτσι ο ίδιος ο διοικητής κατόπι διηγήθηκε σ' ής τρομοκρατημένους φίλους του την ιστορία που Γκρενέ.

— Ο Άλμπέρ, τους έλεγε, έσχεν έρθει στο Μαρζόκο, γιατί άνατούσε με πάθος τις παράδοξες πεποιτήσεις, έγκαταλείποντας την Λίντα Μάρ, τη γυναίκα του που εκείνο τον καιρό φαινόταν ότι μιούκινχόλ της Μομυόρτης. Μά εκείνη τον άγκαλούσε πάρα πολύ και τον συνήριπαι χόρευε ως μπαλαρίνα στο «Μαζίμ». Άλλο ή Άλμπέρ την άπέρφενε γιατί ήθελε να διακόψει κάθε σχέση με το παρελθόν του. Όλοι οι στρατιώτες της Λεγεώνας τον ξέφναν έξω από αυτή τη μεγάλη άδουσα της για τον ανθρωπολογό. Κανείς όμως δεν φανταζόταν ότι ήταν γυναίκα του. Ή Λίντα Μάρ έπείρε τρομαχτικά υποψία. Είχε πέσει στην κατάσταση μιας άπαισής μέγαλας που κλείνει ή Λεγεών των Ξένων. Και τότε που ίκανοποίησε την περιέργειά της άπομνησε να συνεχίσουμε τη διασκέδασι μας.

Κά με τρομαχτική απάθεια, σαν να μην είχε συμβεί τίποτε, έκανε νόημα στους μουσικούς να ξαναχρυσούν το παζέμιο τους. Το πτώμα άνθρωπολογού Άλμπέρ Γκρενέ είχε μεταφερθεί στο στρατιωτικό νοσοκομείο. Όσο για τις θανάσιμες του, τον είχαν κλέβει ξεχάσει στην άγκαλιά των χορευτών τους.

Έξω ή σιωπηλή νύχτα βόθιζε το Μαρζόκο με μια μυστηριώδη και παράδοξη ήσυχία. ΣΑΡΑ ΝΤΥΚΡΕ

της. Καθώς βλέπετε, ή ιστορία του ανθρωπολογού Γκρενέ δεν είναι τόσο κοινή όσο κρινόταν, τους έλεγε τέλος ο διοικητής. Είπε κι' αυτή, μια από τις άπειρες τραγωδίες που κλείνει ή Λεγεών των Ξένων. Και τότε που ίκανοποίησε την περιέργειά της άπομνησε να συνεχίσουμε τη διασκέδασι μας.

Κά με τρομαχτική απάθεια, σαν να μην είχε συμβεί τίποτε, έκανε νόημα στους μουσικούς να ξαναχρυσούν το παζέμιο τους. Το πτώμα άνθρωπολογού Άλμπέρ Γκρενέ είχε μεταφερθεί στο στρατιωτικό νοσοκομείο. Όσο για τις θανάσιμες του, τον είχαν κλέβει ξεχάσει στην άγκαλιά των χορευτών τους.

Έξω ή σιωπηλή νύχτα βόθιζε το Μαρζόκο με μια μυστηριώδη και παράδοξη ήσυχία. ΣΑΡΑ ΝΤΥΚΡΕ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΓΑΝΤΙ

ήσυχέρι ο άνοϊξέ δειλό την πόρτα του γρ-φείου και ψιθύρισε:

— Κύριε γιατρέ, θέλει να σας μιλήσει μια κυρία...

Ο Έλμερ Μπράντερ πέταξε πάνω σε μια πολυθρόνα την άπορη μπλούζα του.

— Είπε στον πορθάριο, πόνησε άνησυχος. Μά δεν μου λές, τρελλάθηκε, Μαρία; Δεν ξέρεις, ότι εινε όχτώ ή ώρα κι' ότι έχω τελειώσει πια;

— Μάλιστα, κύριε, μά... είτε υπερδεμένη ή Μαρία κι' έκανε να κούνη το δεξί της χέρι.

— Κατάλαβα... Θα σου έβαλαν πάλι στο χέρι δυό-τρία μάχα... Είσα άδιόρθωτη! φώναξε ο δόκτωρ Μπράντερ.

Έπειτα προχώρησε και μπήκε στο σαλόνι. Μά μόλις άντίκρινε την επισκέπτρια, καρφώθηκε στη θέσι του.

— Εσύ! Έκανε κατάπληκτος.

— Να, έγώ είμαι... Ήθελα να... ψιθύρισε ή κυρία, σκάδοντας το κεφάλι.

— Τι θέλεις; Πώς τόλμησες να μπεις στο σπίτι μου; Φύγε! της φώναξε ο δόκτωρ Μπράντερ. Από τη μέρα που πήραμε διαζύγιο, έ-χεις έρθει δω πέρα τόσες φορές. Μά δεν καταλαβαίνεις λοιπόν ότι όλα πια έχουν τελειώσει μεταξύ μας; Τι θέλεις από μένα;

— Σ' αγαπώ, Έλμερ...

— Ά, ναί! «Υο-ε» από τόσες τρέλλες, έχεις το θράος να μου λές πως μ' αγαπάς. Αι ό εινε πολύ διασκεδαστικό! Άκουσε, Μαρτίνα, χάνεις άδικα τον καιρό σου. Δεν σε πιστεύω πια...

— Έλμερ, ψιθύρισε εκείνη με πόνο, γιατί δεν θέλεις να με καταλάβεις; Μήπως έφταιγα εγώ; Βέβαια, τώρα λές ότι το σφάλμα εινε δικό μου! Ένώ έχω τ' άδικο! Μά σου το έλεα κι' άλλο ε: ή θέσι σου δεν εινε πια έ-σώ πέρα.

Η νέα κι' όμορφη κυρία στέ-ναζε με πόνο και πήγε κοντά στον καθρέφτη για να ταχτοποιήσει το

της. Καθώς βλέπετε, ή ιστορία του ανθρωπολογού Γκρενέ δεν είναι τόσο κοινή όσο κρινόταν, τους έλεγε τέλος ο διοικητής. Είπε κι' αυτή, μια από τις άπειρες τραγωδίες που κλείνει ή Λεγεών των Ξένων. Και τότε που ίκανοποίησε την περιέργειά της άπομνησε να συνεχίσουμε τη διασκέδασι μας.

Κά με τρομαχτική απάθεια, σαν να μην είχε συμβεί τίποτε, έκανε νόημα στους μουσικούς να ξαναχρυσούν το παζέμιο τους. Το πτώμα άνθρωπολογού Άλμπέρ Γκρενέ είχε μεταφερθεί στο στρατιωτικό νοσοκομείο. Όσο για τις θανάσιμες του, τον είχαν κλέβει ξεχάσει στην άγκαλιά των χορευτών τους.

Έξω ή σιωπηλή νύχτα βόθιζε το Μαρζόκο με μια μυστηριώδη και παράδοξη ήσυχία. ΣΑΡΑ ΝΤΥΚΡΕ

της. Καθώς βλέπετε, ή ιστορία του ανθρωπολογού Γκρενέ δεν είναι τόσο κοινή όσο κρινόταν, τους έλεγε τέλος ο διοικητής. Είπε κι' αυτή, μια από τις άπειρες τραγωδίες που κλείνει ή Λεγεών των Ξένων. Και τότε που ίκανοποίησε την περιέργειά της άπομνησε να συνεχίσουμε τη διασκέδασι μας.

Κά με τρομαχτική απάθεια, σαν να μην είχε συμβεί τίποτε, έκανε νόημα στους μουσικούς να ξαναχρυσούν το παζέμιο τους. Το πτώμα άνθρωπολογού Άλμπέρ Γκρενέ είχε μεταφερθεί στο στρατιωτικό νοσοκομείο. Όσο για τις θανάσιμες του, τον είχαν κλέβει ξεχάσει στην άγκαλιά των χορευτών τους.

κατέλειο της.

— Έλμερ, έλα να δης αν εινε καλά, έδω πώς ή γούνα μου...

— Μαρτίνα, σε παρακαλώ, σε ίκετεύω... Πρέπει να φύγεις!... της απάντησε ο δόκτωρ Μπράντερ κι' έφτιαξε τη γούνα της.

Μά τα χέρια του έτρεμαν και τα μάτια τους συναντήθηκαν σ' όν καθρέφτη. Ο Έλμερ τότε ένοιωσε ένα τρελλό πόθο να την σφίξει στην άγκαλιά του και να τη φιλήσει εκεί σ' ό λαμό, στην άσχη των μαλλιών.

— Όχι, όχι!... Έκανε ταραγμένος. Πρέπει να φύγεις!

Στο καθόφλι τότε του σαλονιού, ή Μαρτίνα έβαλε πάλι δυό τρία φράγκα στο χέρι της Μαρίας και του φώναξε γελώντας:

— Δεν παύει... Θάρτω πάλι μια από αυτές τις μέρες!...

— Θα χάνεις άδικα τον καιρό σου, Μαρτίνα... Όπως σήμερα, της απάντησε μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο ο Μπράντερ.

Κ' ύστερα, όταν άπείμεινε μόνος, κάθισε σε μια πολυθρόνα με μια άπεριόριστη πίκρα στην καρδιά.

— Έλμερ, έλεγε ένα μαύρο γάντι: ένα μικρό, μωρομένο γάντι. Ο Έλμερ το πήρε από κάτω και χάρθηκε μ' αυτό το πρόσωπό του.

— Ήταν της Μαρτίνας... Αυτό το μαύρο γάντι εινε το άρωμά της, το γλυκό και μεθυστικό άρωμά της...

Με κλειστά μάτια, ο δόκτωρ Μπράντερ έβλεπε ένα ξενύγιο ή άλλα γάντια, μακριά, κατάσπρα, παρθενικά, μάς νέας, που είχε πάρει ένα ξοφρηό τριανταφυλλί χρώμα, γιατί είχε χορεύσει με τρέλα, μά - δυό, - καθόταν κι' έγραφε τις διαλέξεις του.

Το μαύρο γάντι που κρατούσε στα χέρια του ο Έλμερ, έπεσε πάλι κάτω.

— Φτάνει!... Φτάνει πια!...

Το μαύρο γάντι που κρατούσε στα χέρια του ο Έλμερ, έπεσε πάλι κάτω.

— Φτάνει!... Φτάνει πια!...

Το μαύρο γάντι που κρατούσε στα χέρια του ο Έλμερ, έπεσε πάλι κάτω.

— Φτάνει!... Φτάνει πια!...

Το μαύρο γάντι που κρατούσε στα χέρια του ο Έλμερ, έπεσε πάλι κάτω.

— Φτάνει!... Φτάνει πια!...

Το μαύρο γάντι που κρατούσε στα χέρια του ο Έλμερ, έπεσε πάλι κάτω.

— Φτάνει!... Φτάνει πια!...

φιά του Φόκ, του σκυλλίου της.

Μια φορά, ή Μαρτίνα για να κινήσει λίγα, άρχισε να παίζει με τον Φόκ, να κινείται πάνω από τις πολυθρόνες, να πηδά πάνω στα ντυάνια, να γελά σαν μικρό κορίτσι και να ψιθυρίζει κάθε τόσο:

— Άν είμαστε τρεις, Φόκ, θα παίζαμε άκόμη καλύτερα!

Μά ξαφνικά έλασε το γέλιο της. Ο Έλμερ στεκόταν στο καθόφλι της πόρτας με σπυρνωμένα φρύδια. Έκείνη πήγε κοντά του, πέρασε τα χέρια της γύρω στο λαμό του και τον φίλησε με τρυφερότητα.

— Δεν βλέπεις πως είσα ίδρωμένη; τη μάλωσε ο άνδρας της. Πήγανε γρήγορα να ντυθεί, γιατί θα κρυώσης!

Η Μαρτίνα έκανε ένα μορφασμό, από περιφρόνηση και τράβηξε για την κλίμαρά της, με την έντασι ότι δεν την ένοιε πια τίποτα με τον άνδρα της. Ο Έλμερ, μετανοημένος, θέλησε να την κρατήσει κοντά του. Εκείνη όμως με μια άποτηνη κίνηση τράβηξε το χέρι της και του φώναξε έλθρικά:

— Άρηξέ με!

Έπειτα, πέρασαν δυό μήνες με την ίδια ζωή. Ο Έλμερ έλειπε όλη τη μέρα κι' όταν γύριζε το βράδυ της μιλούσε για τις δουλειές του και για τους άρρώστους του, δίχως να βλέπει ότι ή νέα κι' όμορφη γυναίκα του είχε μια λιποθυμική έκφραση στο πρόσωπό της.

— Φτάνει!... Φτάνει πια!...

Το μαύρο γάντι που κρατούσε στα χέρια του ο Έλμερ, έπεσε πάλι κάτω.

— Φτάνει!... Φτάνει πια!...

Το μαύρο γάντι που κρατούσε στα χέρια του ο Έλμερ, έπεσε πάλι κάτω.

— Φτάνει!... Φτάνει πια!...

Το μαύρο γάντι που κρατούσε στα χέρια του ο Έλμερ, έπεσε πάλι κάτω.

— Φτάνει!... Φτάνει πια!...

Το μαύρο γάντι που κρατούσε στα χέρια του ο Έλμερ, έπεσε πάλι κάτω.

— Φτάνει!... Φτάνει πια!...

Το μαύρο γάντι που κρατούσε στα χέρια του ο Έλμερ, έπεσε πάλι κάτω.

— Φτάνει!... Φτάνει πια!...

Το μαύρο γάντι που κρατούσε στα χέρια του ο Έλμερ, έπεσε πάλι κάτω.

— Φτάνει!... Φτάνει πια!...

Το μαύρο γάντι που κρατούσε στα χέρια του ο Έλμερ, έπεσε πάλι κάτω.

— Φτάνει!... Φτάνει πια!...

Το μαύρο γάντι που κρατούσε στα χέρια του ο Έλμερ, έπεσε πάλι κάτω.

— Φτάνει!... Φτάνει πια!...

ΤΗΣ ΚΑΤΙΑ ΑΓΚΑΝΤ

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΓΑΝΤΙ

χι, να κίνη γνωριμίες, να διασκέδαζε μ' άλλους. Ποτέ όμως δεν είχε πελήσει ν' άπατηση τον άνδρα της. Μά έκείνος έλαβε μια μέρα ένα άνόνημο γράμμα! Πίστεψε τότε στις σκουαντίες και ζήτησε διαζύγιο. Έπειτα, τίποτα! Έτσι, άλλο, παρά μόνον ένα μαζέ, άραμμένο γάντι που έγγασε ή Μαρτίνα στο σαλόνι του.

— Άν είμαστε τρεις, Φόκ, θα παίζαμε άκόμη καλύτερα!

Μά ξαφνικά έλασε το γέλιο της. Ο Έλμερ στεκόταν στο καθόφλι της πόρτας με σπυρνωμένα φρύδια. Έκείνη πήγε κοντά του, πέρασε τα χέρια της γύρω στο λαμό του και τον φίλησε με τρυφερότητα.

— Δεν βλέπεις πως είσα ίδρωμένη; τη μάλωσε ο άνδρας της. Πήγανε γρήγορα να ντυθεί, γιατί θα κρυώσης!

Η Μαρτίνα έκανε ένα μορφασμό, από περιφρόνηση και τράβηξε για την κλίμαρά της, με την έντασι ότι δεν την ένοιε πια τίποτα με τον άνδρα της. Ο Έλμερ, μετανοημένος, θέλησε να την κρατήσει κοντά του. Εκείνη όμως με μια άποτηνη κίνηση τράβηξε το χέρι της και του φώναξε έλθρικά:

— Άρηξέ με!

Έπειτα, πέρασαν δυό μήνες με την ίδια ζωή. Ο Έλμερ έλειπε όλη τη μέρα κι' όταν γύριζε το βράδυ της μιλούσε για τις δουλειές του και για τους άρρώστους του, δίχως να βλέπει ότι ή νέα κι' όμορφη γυναίκα του είχε μια λιποθυμική έκφραση στο πρόσωπό της.

— Φτάνει!... Φτάνει πια!...

Το μαύρο γάντι που κρατούσε στα χέρια του ο Έλμερ, έπεσε πάλι κάτω.

— Φτάνει!... Φτάνει πια!...

Το μαύρο γάντι που κρατούσε στα χέρια του ο Έλμερ, έπεσε πάλι κάτω.

— Φτάνει!... Φτάνει πια!...

Το μαύρο γάντι που κρατούσε στα χέρια του ο Έλμερ, έπεσε πάλι κάτω.

— Φτάνει!... Φτάνει πια!...

Το μαύρο γάντι που κρατούσε στα χέρια του ο Έλμερ, έπεσε πάλι κάτω.

— Φτάνει!... Φτάνει πια!...

Το μαύρο γάντι που κρατούσε στα χέρια του ο Έλμερ, έπεσε πάλι κάτω.

— Φτάνει!... Φτάνει πια!...

Το μαύρο γάντι που κρατούσε στα χέρια του ο Έλμερ, έπεσε πάλι κάτω.

— Φτάνει!... Φτάνει πια!...

Το μαύρο γάντι που κρατούσε στα χέρια του ο Έλμερ, έπεσε πάλι κάτω.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΙΡΟΝ

ΠΟ μέρες τώρα ο Ζοζέφ Μιρόν, ο Λελοίτ, ο Γκιρμπλιέ κι' άλλοι δυο-τρεις, δουλεύανε στη σιδηροδρομική γραμμή με εργοδηγόν τον Ντρουζέν.

Φρόντισαν να περάσουν ένα μικρό έλος, που απειλούσε να καταστρέψει τη γραμμή σ' εκείνο το μέρος κι' όταν τέλειωσε αυτή η προκαταρκτική δουλειά, άρχισαν ν' αλλάζουν τις ξύλινες τραβέρσες που είχαν σαρώσει από τα νερά.

Ο εργοδηγός τους ο Ντρουζέν, σαραντάρης κι' ανύπαντρος, ήταν ένα γεροντακάκι με δυνατά μπράτσα, πολύ γερός στη δουλειά του. Έξω απ' τη δουλειά, το μόνο του ελάττωμα ήταν η μεγάλη του περηφάνεια κι' η ατακτική του ματιά που είχε να μιλάει όλο για τις επιτυχίες του με τις γυναίκες. Δεν έκανε άλλη δουλειά απ' αυτή.

Όσο το αποτέλεσμα ήταν πως έτσι, σιγά-σιγά, κι' όσοι τον πίστευαν κι' όσοι από εγγένεια τον άκουγαν με ύπομονη, όλοι τους στο τέλος άρχισαν να τον θεωρούν ως επανδύον κατακτητή των γυναικών. Θυμίσανε προ πάντων στο καφενείο, ίσως γιατί φρόντιζε να πληρώνει αυτός τα ποτά της παρέας που άκουγε τα κωμωχία του κάθε τόσο κατωρθώματα.

Από όλους τους εργάτες του συνεργείου μονάχα ο Ζοζέφ Μιρόν δεν θαύμαζε τον προϊστάμενό του επειδή όμως η κυριότερη αιτία αυτής της αδιαφορίας, ήταν, βέβαια, η κονταμάρα του — πολύ γνωστή σε όλους — κανείς δεν του έδινε σημασία. Όλοι τον κορόιδευαν τον Μιρόν, και στη δουλειά και στο καφενείο, χωρίς ούτε αυτό να το πολυκαταβαίνει το άφοβό του μυαλό του.

Αλλά κι' η ζωή του Μιρόν ήταν ανάλογη με τον χαρακτήρα ή — αν προτιμάτε — ή ζωή, που έκανε ίσως να τον καταντήσει σ' αυτή την αποχαίνουσα, τη μουγγαμάρα, την αδιαφορία για το κάθε τι: Ζούσε μέσα στο δάσος. Μαζύ με τη γυναίκα του, που ήτανε φίλιας στη γραμμή και κατέβαζε το κοντάρι με τα σινιάλα, όταν σπερνούσε το τρένο, έμενε σ' ένα σπατάκι, κάπου χίλια πεντακόσια μέτρα μακριά από το χωριό, φουκάκι πλάι στη γραμμή. Το σπατάκι τους το είχε παραγορήσει η εταιρεία. Είχανε και τρία παιδιά, τα δυο δικιά τους. Το τρίτο τους το είχε αφήσει μια υπηρέτρια, να το μεγαλώσουν, άδικα όμως οι Μιρόν βασίστηκαν στην αμοιβή τους γι' αυτή τη δουλειά για να καταστούν οι οικονομικά τους. Μια μέρα η μητέρα του παιδιού εξαφανίστηκε κι' από τότε δεν ξαναφάνηκε πιά.

Όσο την άνοιξη και σχεδόν ως την άρχη του χειμώνα, δεν περνούσαν κι' άνοιξη, Τό δάσος ή-

τανε δικό τους. Το είχανε σαν μπουκέτο έξω από το ανοιχτό τους παράθυρο. Τα παιδιά μεγάλωναν στο ύπαιθρο, γεμάτα ζωή και γέλια. Όταν έβλεπαν τον Μιρόν να γυρνά το βράδυ βαρύς, έτρεχαν και τα τρία χαρούμενα κοντά του. Τότε κείνος έβλεπε το ξένο παιδί καθάριλα τους ώμους του κι' έπαυε να τα δικά του από το χέρι. Δεν ήθελε ο Μιρόν να ζηλέψει το ξένο παιδί, όσο κι' αν καθυστέρουσε η μάνα του τα μηνιαία. Από αυτό μονάχα θα μπορούσε κανείς να καταλάβει την καρδιά του Μιρόν.

Το αντίδοτο καλλιεργούσε και το μικρό περιβάλλον, γύρω στο σπίτι τους. Είχαν από κει τις πατάτες τους, τα λάχανα, τα κρεμμύδια και τις καλάνες, που έπρεπε κάθε πρωί να τα καθαρίζουν από τα σαλιγκάρια. Είχανε και μια άγρια τριανταφυλλιά στον τοίχο. Όταν ο Μιρόν κλάδεψε, πότες ή σάβιζε τη τριανταφυλλιά του, δεν φαινότανε διόλου κούτσος. Το ίδιο, το πρόσωπό του έλαμπε από ζωηρότητα, κι' από ευσυχία, όταν έπαιζε με τα παιδιά — τα δικιά

Φρόντισαν να ξεράνουν ένα μικρό έλος.

του τα παιδιά και το ξένο. Κάπου-κάπου η κριτική που ξεκαλοκαίριζε εκεί κοντά, καθώς περνούσαν απ' το σπατάκι του Μιρόν στεκόντουσαν και θαύμαζαν τα οδοκακάνια, γεμάτα μάγκουλα των παιδιών, έτρεχαν μια ματιά και μέσα στο σπίτι και θαύμαζαν την τάξη και την καθαριότητα που βασιλευσε παντού. Τόση αλότητα έδινε στους κατοίκους των πόλεων την εντύπωση της ειρήνης. Έτσι για λίγα λεπτά η γυναίκα του σκαπία ξεχνούσε τους κόπους και τις στερήσεις της.

Η διακείασι της ήτανε η μέρες της άνοιξης. Τότε περνούσαν πολλά όμοια κι' έτσι καταλάβαινε πόσο απαραίτητη ήταν η ύπηρεσία της. Μιλούσε λιγάκι και με τις χωριάτισσες, έλεγαν κάτι, γι' τον καιρό, για τις σεισείες, όλες τους ή κουνώντας είχανε θέμα τη γη και τους καρπούς της. Όλοι την αγαπούσαν τη καλή νοικοκυρά, την καλή τη μάνα. Κάθε Δευτέρα, που είχε αγορά, ήτανε γι' αυτήν Κυ-

ριακή. Κουράζοντανε βέβαια περισσότερο από τις άλλες μέρες, ξέσκαζε όμως και λιγάκι, έβλεπε νόημα.

Το κακό ήτανε πάλι έρχονταν κι' ο χειμώνας. Τότε με το κρύο, τη βροχή, τη χιονιά και τις λάσπες, δεν έβλεπε ψυχή ζωσα παρά μονάχα μέσα στο τρένο, για μια στιγμή, έβλεπε τους ανθρώπους χωρίς ούτε να προσφάσει να διακρίνει τα χαρακτηριστικά τους. Κανείς ξένος δεν έμεινε πια στις γύρω βίλλες, ούτε περνούσαν αμάξια κι' αυτοκίνητα πάνω από τις γραμμές. Ός κι' ο γιατρός με το αυτοκίνητό του, περνούσε από τον άλλο δρόμο που δεν ήτανε τόσο χαλασμένος.

Ο Μιρόν γυρνούσε νύχτα σπίτι του, μοναχικέμένος κι' άμυλτος. Καθότανε λιγάκι κοντά στο τζάκι να στεγνώσει κι' έπειτα έτρωγε και κοιμόταν. Το πολύ-πολύ ν' άλλαζε μια-δυο κουνέτες με τη γυναίκα του, για τον αιώνα καιμιά τους, για τα μηνιαία που έλο θα τα έστειλε η μάνα του μικρού κι' έλο δεν λάβαιναν πεντάρα...

Τώρα λοιπόν, θάνατο ως δεκαπέντε μέρες, που ο Ντρουζέν, ο Μιρόν κι' οι άλλοι εργάτες διορθώνουν τη γραμμή, κοντά στο δάσος.

— Σήμερα θα γούμε πάλι γλέντια, είχε πει ο Λελοίτ.

Αυτό είχε τη σημασία πως ο προϊστάμενος είχε σκοπό να τα βάλλει πάλι με τον Μιρόν, έτσι γι' να γελάσουν. Κάτι ήξερε ο Λελοίτ.

Κι' αλήθεια ο εργοδηγός δεν άργησε να άρχει τις κοροϊδίες. Δεν τον χώνεψε τον Μιρόν, ίσως γιατί δεν τον θαύμαζε ο λιγομίλητος εργάτης κι' είχε άποψη γι' αυτό που τον φέρει στα χείλη.

— Ήξερε που του πονάει το Μιρόν:

— Θα στενοχωριέται η 'Αρμάντινα, Ζοζέφ, τώρα που φύγανε οι ξένοι, έ; τούλεγε μοσκαλίζοντας τ' αμάκι στους άλλους, ολόφανερα όμως, έπλητρε για να πειραχθεί περισσότερο ο Μιρόν.

Μιλιά ο Μιρόν. Μόνο που χτυπούσε στο δυνατό με το φτυάρι του τις πέτρες απ' τον βουδύ θυμό του.

— Κείνος ο σωφέρ, ο ψηλός, το καλοκαίρι έφερνε βόλτες από το σπίτι σου; ρώτησε χώνοντας πιά βαθειά τη μαχαιριά ο Ντρουζέν.

Λέει πάλι ο Μιρόν. Μόνο που κόντευε να χτυπήσει το πόδι του καθώς πελεκούσε μια τραβέρσα.

— Δες τον την απάντησι, μορφέ! Έμαται τον! Τού σφριζε σιγανά ο Λελοίτ, με την έλπιδα να κορώσει ο καιρός.

Ο άντρας όμως της 'Αρμάντινας, άνασχεσε μονάχα τοις ώμους, κάτι μουρμουρίζοντας, είτε περνούσε κεινη τη στιγμή το τρένο και σταματούσε ή σύζητησι καθώς σκεπτόσαν οι εργάτες από τη γραμμή.

Κείνη τη μέρα όμως ο Ντρουζέν το παραξήλωσε.

— Έτσι μοιζέταει ν' του φέρω το φτυάρι στο κεφάλι, μουρμουρίζοντας σε κάποια στιγμή ο Μιρόν.

Τον άκουσε φανερά ο εργοδηγός. Σίγουρος όμως γι' τη δύναμη του άρχισε να τραγουδά ένα καλ που άπατούσε τους όνους. — Ο Λελοίτ ήτανε βέβαιος πως θα γελούσανε καλά κείνο το βράδυ.

— Ήτανε έφτα εργάτες κι' η δουλειά θα σταματούσε σε λίγο.

Έξαφνα φάνηκε μακριά το τρένο. Καθώς το έβλεαν από μακριά να πλησιάζει σαν άστρα, τραβήχτηκαν όλοι. Μόλις όμως κούσαν φωνές πίσω τους. Γύρισαν σμένο στη γραμμή να κιάετα χάσιν παγίδα! Καθώς έδινε κανόνασε το χέρι τον ίδιο τρόπο τώρα κωφωμένο εκεί, πάνω στη γραμμή. Προσπαθούσε να τραβήξει, ξεφουρνώντας με αγωνία... και το τρένο πλησίαζε...

Οι εργάτες κωτάχτηκαν για μια στιγμή κατάματα, βουβοί, άπο-

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ποιητής Μπερνγκερ και η τύχη. Ο Μωάμεθ και η κατάκτησις της Κωνσταντινουπόλεως. Πώς η κυρία Τολστόη συνεργάζονταν με το σύζυγό της. Η τεραστία μνήμη του ήθροιστ Κοκλέν. Οπου ο Βερναδότης προέβλεπε το μέλλον του νεαρού Βοναπάρτη. Ο Βολταίρος και η άσχημη νέα, κτλ.

Μια φορά ο Γερμανός ποιητής Μπερνγκερ, που δι-
αρκώς ήταν άρρωστος και πεινασμένος ος, κλαιγόταν στο φίλο του Σόλ-
μπεργκ.
— Άσ' τα, φίλε μου, να πάνε κατά διαβόλο! Αλλά παθαίνει κανείς, όταν είναι άτυχος. Η τύχη, αγαπητέ μου, είναι τυφή!
— Άκουσε, φίλε μου, δέχομαι να ιδή καθαρά. Έξελιγμένος από το ήταν υπεράνθρωποι κείνη προσπάθεια ο Μιρόν έπεσε λιποθυμίζοντας πάνω στις γραμμές. Το τρένο είχε σταματήσει τρία μέτρα μακριότερα...

Τον πήγανε σπίτι του σιρκωτό. Το άλλο πρωί, σαν να μην έγινε τίποτα, ο Μιρόν ήτανε πρώτος στη δουλειά του. Δεν είδε όμως τον Ντρουζέν. Κατά το βράδυ ήθελε κωμωχίες εργοδηγός.

— Άπ' αυτόν μάθανε πως ο Ντρουζέν ήρθε μετ'αυτήν. Δεν μπορούσε να τον ξαναβεί στα μάτια τον Μιρόν: τού ήταν άνιστοφορη, πολύ βαρειά η έρδισή του.

Η εταιρεία όμως αντίμασε τον άμνηστικό εργάτη. Από τότε το σπίτι του δεν γνώρισε στενόχωρη μέρα. Κι' ούτε φρόντισαν πιά να μάθουν τι είχε γίνει η φτωχή υπηρέτρια για να της ζητήσουν λεφτά, για το παιδί της.

— Πές πως μάς έδωσε ο Θεός τρία παιδιά, έξηγήσε ο Μιρόν στη γυναίκα του.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ-ΣΑΣ

ΨΑΡΙ - Ω - ΓΚΡΑΤΕΝ

Για να ετοιμάσετε αυτό το φαγητό, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε υπολείμματα ψαριού από την προηγούμενη ημέρα. Τα βραστά ψάρια είναι προτιμότερα, αλλά και το ψητό και το τηγανητό είναι κατάλληλα, φθάνει να τα ξεκοκαλίσετε προηγουμένως και να τους βγάλετε τις πέτσες.

Ετοιμάζετε κατόπιν σάλτσα μπουαρέ με 1 κονταλά βούτυρο, 3 κονταλάς αλεύρι και μισή όξα γλά. Βράζετε συγχρόνως ως μισή ώρα ώρες στογγυλές πατάτες. Παιχνέτε μια φόρα τοούρτας ή μια καρabanίτσα. Βουτυρώνετε και στρώνετε πρώτα την μπουαρέ. Κατόπιν απλώνετε μια στρώσι από πατάτες κομμένες σε φλές γέμιστα με ψάρι. Καθώς έδινε κανόνασε το χέρι τον ίδιο τρόπο τώρα κωφωμένο εκεί, πάνω στη γραμμή. Προσπαθούσε να τραβήξει, ξεφουρνώντας με αγωνία... και το τρένο πλησίαζε...

Οι εργάτες κωτάχτηκαν για μια στιγμή κατάματα, βουβοί, άπο-

τε τυχαίως μια φορά το πρωί καταγωνιστού του έργου κι' έγω θα εξακολουθούσα άμεινως την συνένεση.

Ετσι και έγινε. Άνοιχτηκαν πολλά βιβλία, είπαθησαν πολλές φράσεις κι' ο Κοκλέν έλεγε τις επόμενες φράσεις, χωρίς να κάνει το παραμικρότερο λάθος, χωρίς να μετεδέρνη ούτε μια λέξη.

Στο τέλος η κυρία που έπρεπε να τα περφατα αυτά ελπε στον ήθοιστ:

— Κόριε Κοκλέν, έπαμένο στη γνώμη μου. Δεν με διαρεύσατε.

— Πώς! άποκρίθηκε ο Κοκλέν.

— Βέβαια! έυνέχισε η κυρία.

Σεις δεν είσθε άνθρωπος, αλλά ένα τέρας... μνήμη!

Χαρακτηριστικό του ήθοιστ είναι κι' ένοιστίζου χαρακτήρας του Μεγάλου Ναπολέοντος, εινε και το άβόλο του άνέκδοτο, όπως το άφηγείται η κωμίσσα Βονά, κυρία της Τμήσις της αυτοκρατορίας Τωσιφνας.

Μα ήμερα, ενώ ο Βερναδότης, που ήταν άσχημη λοχαγός εκείνη την εποχή, βρισκόταν στο Τουλόν

Ο μεγάλος μουσουργός Βιζέντιος Μπελλίν, λίγον καιρό μετά τη θριαμβευτική ήρεμεία του μελοδωμάτιος του «Οί Πορτιανός», έτρεξε, ένα μεσημέρι, να τρέψι στο σπίτι της περιφημής άουδισ Πάστα, η όποια τον ήθελε με πόθο για γαμπρό της στη μοναχική και θελακή κόρη της.

Έξαφνα, όμως μπήκε ο ήθοιστ, μετά το φαγητό, φέρνοντας τους τον καφέ, ο μουσουργός τον κούταζε καλά-καλά, κι' έμπεξε θ-
στερα άκρότητα γέλια.

Η πολιτάλατος ύποψια πενθερά παρεξέμενη για την ύποψια αυτή, ρώτησε τον Μπελλίν τι έπαθε και γελούσε έτσι. Έκείνος όμως, για απάντησι, εξακολούθησε δυνατάτερα τα γέλια του.

— Τελλάθρες, φίλε μου, φαίνεται! Έκανε τότε εκείνη.

Κι' είχε δίκαιο, δυστυχώς, γιατί από εκείνη τη στιγμή η παραφροσύνη του εξαπλώθηκε άσπρη.

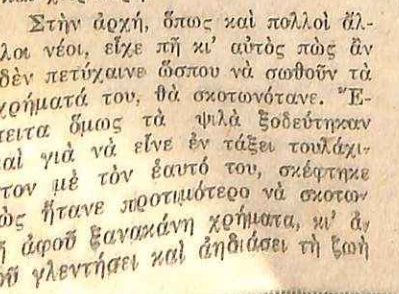
Η σύζυγος του Μανίνα Τερντία ήταν η πιο όραία όλλα και πιο ιδιότροπη γυναίκα της εποχής της. Ο Μανίνας διαρκώς τη γόρφε γιατι δεν μπορούσε να την ήποφει — και την ξαναπατορεύτανε γιατι δεν μπορούσε να ζήσει μακριά της.

Ετσι ο Σενέκας είχε κάποτε: Παράξενος άνθρωπος αυτός ο Μανίνας. Ένώ παντρεύτηκε χίλιες φορές, απέκτησε μια μοναχική γυναίκα!

Τότε ο Κορσικανός προσέθεσε ότι δεν ήταν μόνος του, αλλά είχε μαζί του τον γιό του και μια ανεμιά του. Και πάλι ο λοχαγός δέχτηκε κι' οι τρεις έπατες ανέμειναν στο κατώστριο.

Όταν το πλοίο άνοιχτηκε στη θάλασσα, ήθελε η ώρα του φαγητού. Ο λοχαγός διάταξε τον ά-
μνηστικό Μπελλίν να κιάεση έ-
μεινους του και τους τρεις έπατες, για να τους φιλοξένηση στο τραπέζι. Ο Κορσικανός κι' η ανεμιά του δέχτηκαν, αλλά έμενε ο ό-
ποιος φορούσε στολή μαθητού στρατιωτικής σχολής άρνιθκε ά-
γέροκα, κι' άνέμισε τον άξιο-

Υστερ' ἀπὸ λίγες μέρες τῇ α'

ἄνθρωποι, ὅσοι ποιοῦσιν οἰκο-
 νομικότερα βέβαια, κ' ἔπειτα τρά-
 ξει γοαυῇ σὺν δημοσίῳ τὸν μὲν
 ἄφρασι καὶ γράφει ἀμέσως σὺν
 τοιούτῳ. Ὅταν ὅμως πῆρε χαρ-
 καὶ τὴν πένητα σὺν χερί κατὰ
 πῶς θὰ γινότανε γελοῖος. Ὁ
 τοιοῦτος βέβαια δὲν θὰ διάβαζε
 ἡμεδαῖα τῶν κ' βλοῖ σὶ
 ἀφαιρέσει θὰ γελοῖσαν εἰς βάρος
 οὐ. Ν' ἀναπύχησιν τὸ ὑποκοινεῖο νά
 ριζεῖ κλωστοῖς κ' ἐπειθεῖ, λέει.
 ἢ πρόσβασι! Καλὰ! Δὲν χάλα-
 ὀ κόρησι! Ὅστόσο ἔπρεπε ὁ
 ἡμεδαῖος, ὑπέφερε πολὺ κ' αὐτὸ
 ὃ ἔπαθε. Προσάγγανεν κείνη
 ντοῖλα, ἢ ἔσθαιτολα μὲ τὰ ματ-
 ῖον ἔκονε καὶ λυσσάν. Νά γε-
 στή ἢ ὀσταννοῖλα, πᾶσι κ' ἔχο-
 ν, εἴνε σὺν ὅλῳ τῆς ἀλλὰ νά

Ὁ πῶς τιμημένους στρατιῶναι, ὁ
στρατηγὸς, σὺν τοῖσιν ἀποφασίζον
ὑμῖσιν τιμὰς καὶ ξένα ἀνὰ
κρίσιν, ἦταν ὁ δούξ τοῦ Οὐδέλιν-
κτον. Εἰς δὲ τοὺς στρατηγικοὺς ὁ-
δοὺς, 30 μεγαλοταύρων τῶν δι-
αφθόνων παρωσιῶν τῶν Εὐρώπης
ἦταν πραγματικῶς ἀριστοτάτηγος
τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ, καὶ ἐπίτιμος
ἀριστοτάτηγος τῶν βελγικῶν κατῶν.
Ἰσπανίας, Ρωσσίας, Πρωσσίας,
Πορτογαλίας, Ὀλλανδίας, Ἀνο-
θέρον καὶ Αὐστρίας.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

«Όταν κατά τὸ 1863 ἐφορτάσθη
στὸ Παρίσι ἡ χηλιοστὴ παράστα-
σις τοῦ μελοδράματος «Λευκὴ Κυ-
ρία» τοῦ συνθέτου Μπουαντιέ, μιὰ
ἀπ' τὰς γυναῖκες τοῦ χοροῦ — ἡ
προετούσα στὸ ἴδιο αὐτὸ θέατρο

την Νεώλια της Ἑλλάδος· ἡ Ἱταλία μὲ τὴν περαιοδουλοῦσα τότε ἑκαστὴν τῶν βοήθειαν ἔχει, σὺν τερμινῇ τὸν Ἀλέξανδρον Δουδῆ. Τὸν παραδίδουσι γὰρ τὸν καὶ γράβην Ἱταλιστὴ ἓνα δοῦμα, ὅσοι ποταρίζουσι τὸ γράβουρα, γὰρ καὶ τὸ παραστήσει κατὰ τὴν ἐκεί παρὰ τερμινῇ της. Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἀποδίδας παραδίδουσι ὅσους ποταρίζουσι τὸν ἑαυτοῦ ἡμέρας τὸ πένταστον ἔργον τοῦ Ἀλεωντῆος ὁ Μέρουσι, γράβουσι καὶ ἡμέρα καὶ μῆς ποῦσι.

Ἡ δευτεροπλὺς Σοφία Κ., ἡ ὁποία κατὰ τὸ 1854 χάλασεν ὡς ποταρὶς τὸ Παρίσι γὰρ τὴν διοικήσασα τῆς γὰρ τὴν ἀπαρτισμένη φωνὴ της, αὐτὴ ἀποκαταστήσασα ἔγινεν ἀποδομένη Β.,

Στην Κίνα υπήρχε ένα είδος χωριού ποτισμένο με ειδικό ύγρο, του οποίου η πόλη είχε αναγορευ-
σει πάλι από έναν διά θάνατον.
Και τότε, γιατί το χωριό αυτό έ-
λυνε μέσα σε λίγους μήνες σαν
να ήταν άφρον αστόνους, οι δέ
πανούργοι Κινέζοι έξαπτοσαν
τους άρρελεστέους συμπολίτες των
γράφοντας τις συνάλληματιές
των και τις αποδείξεις των επάνω
των. Φυσικά, το χωριό καταστρά-
πην σε λίγο, κι' ο καίχημας ο δι-
καζούχος έβλεπε με το στόμα ανοι-
χτό, μην έχοντας πιά στη διάθεσί
του το μόνο μέσον για την έπιστή-
ρσι των δικαιοσύμων του.

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΟΙ ΘΕΙΟΙ ΤΗΣ ΕΥΓΕΝΙΑΣ

γάρου, άκούμπησε στο περβάζι του παραθύρου, κι άρχισε να σκέπτεται, ρουφώντας με μανία τόν καπνό και τη νυχτερινή όμυλη...

Ήταν πολύ δυστυχισμένος, παρ'ότι εικόσζεση άνδρα του χαρόνια. Τό πρωί μόλις, αυτής της ίδιας ημέρας, είχε στείλει έναν σκενό του συγγενή να ζητήσει σέ γάμιο τη δεσποινίδα Ευγενία Δεραμβούρου πλουσιωτάτη όρανή, την όποια ελάτρευε κι ή όποια τόν άγαπούσε άφίσης τρελλά. Ό συγγενής του μίλησε σχετικά με τό ζευγος Δεραμβού, οι όποιοι κηδεμόνευαν την άνεμιά τόν και την κολλοσισαία περιουσία της, μα εκείνη άγνήθησαν έπίμονα να δεχθούν τό συνοικέσιο αυτό.

Ό κ. Δεραμβούρος μάλιστα, είτε τά έξις γλυκύτατα λόγια:

— Άναγνωρίζω, κύριε, ότι ό κ. Δεβονού πού σάς θέτει, είνε ένας νέος έντιμος, άρίστης οικογενείας, ώραιος κομψός και πνευματώδης... Είμαι συμφωνότατος μαζί σας, για τά προτερήματά του αυτά... Άλλά... άλλα έχετε, ή άνεμιά μου είνε μικρή για γάμιο, και δέν άποφάσισα άκόμη για την άποκατάστασή της!

Ό προσεγγιστής τότε έφερε την έξις αντίρρηση:

— Σωστά τά λέτε, κύριε Δεραμβού, μα έλάτε πού οι νέοι μας λατρεύονται άμοιβαίως;

Ό κ. Δεραμβούρος παραφέρθηκε, μόλις άκούσε τό άπροσδόκητο αυτό έπιχείρημα. Ξεφώνισε λοιπόν με τραχύτητα:

— Ναι, ναι, ώραία ό! αυτά, μα δέν έψή κανείς σήμερα με έρωτα. Ό κ. Δεβονού είνε άπένταρος τελείως παρ'ότι τά τόσα προτερήματά του... Έπομένως άπορώ πώς ζητάει σέ γάμιο μια πλουσιωτάτη κληρονόμο, ή όποια δικαιούται να ζητήσει άπ'τό σέξυγό της περιουσία ίση τοιάχιστον πρὸς τη δική της!

Κατόπιν του έπιχειρήματος αυτού, τού τόσο σπουδαίου, ό προσεγγιστής έφυγε άπρακτος και κατσουφισμένος.

Κι' ό Κάρολος μαθαίνοντας τί συνέβη, έπεσε σέ θαρραύμελα μελαγχολία και καταρίοταν την κακή του τύχη. Άν είχε άπαράσιτη δέν να πάει στό θέατρο πρὸς άλλων όρών — παρ'ότι τη βαρειά καρδιά του — έπληγε άποφασιστικά για να δει τη λατρευτή του Ευγενία, όπως κάθε θράδι, στό θέατρο της. Μα οι προνοητικοί κηδεμόνες

της, είχαν φροντίσει να μείνουν στό σπίτι τους τη βραδιά αυτή, κι' έτσι ό Κάρολος ρούφηξε κι' άλλο φαριμάκι στό τόσα της ημέρας.

Πέταξε έπί τέλους τό τοιγάρο του άναστενάζοντας πάντα κι' έτοιμαζόταν να ξαπλώσει, όχι για να κοιμηθί, αλλά για να άνειρευτή ξύπνιος την καλή του, όταν άξαφνα ή πόρτα χτύπησε, κι' ό ύπηρέτης του μπήκε μέσα.

— Η κυρία Δεραμβού, κύριε, σάς περιμένει στό σαλόνι, είτε στόν Κάρολο. Ζητεί συγγνώμη για τό έντελώς άκατάλληλο της ώρας, μα είνε έπείγουσα άνάγκη να σάς δει!

Κατάπληκτος ό Κάρολος για την άναπάντεχη αυτή έπίσκεψη μπήκε στό σαλόνι. Κατάχλωπη τόν περιέμενε εκεί ή κυρία Δεραμβού, και μόλις τόν είδε ψιθύρισε ταρχημένη:

— Άγαπάτε την άνεμιά μου, κύριε;

— Τη λατρεύω, κυρία μου! Έκανε

δ νέος, μίν έξέροντας άκόμη τί να υποθέσει.

— Εγώ δική σας, τότε... Πάρτε την... Έγώ τοιάχιστον, ως θεία της, με όλη μου την καρδιά σας την παραχωρώ, γιατί θα την κάνετε ευτυχισμένη!

— Μα τότε, κυρία μου, με άπάτησε ό προσεγγιστής μου; Γιατί με βεβαίωσε, ότι την άρνηση τού συζύγου σας την ύποστηρίζετε κι' έσεις!

— Ναι, δέν τό άνονούμαι... Μα ήταν παρών ό σέξυγός μου, και δέν μπορούσα να έχω άνάθετη γνώμη άπ' τη δική του... Άργότερα όμως, θέλοντας τό καλό και τόν δυνό σας, και βρίσκοντας πως άν δέν έχετε περιουσία έχετε όμως καρδιά ευγενική, άποφάσισα να συντελέσω κρυφά στην εύτυχία σας... Άπαγάγετε τη λατρευτή σας κύριε, κι' άποψε μάλιστα... Μέσα σέ μια ώρα!

— Να την άπαγάγω; ... Μα άφου συγκατατίθεσθε στό γάμιο μου;

— Έγώ, ναι, ό άντρας μου, όμως όχι... Άφριο μάλιστα σκέπτεται να

φύγομαι για μακρινό ταξίδι... Έννοείτε τώρα, ότι μπορεί να την χάσετε για πάντα; ... Θάρρος λοιπόν, κι' εγώ θα σας συντρέξω...

Όρίστε ένα κλειδί της εξώπορτας... Θ' άνοίξετε εύκολα, χωρίς την βοήθεια τού θυρωρού, κι' ή Ευγενία θα σάς άκολουθήσει γιατί είνε καταπονημένη άπ' τό πρωί... Όλο κλαίει... Χαίρετε, κύριε... Σε μια ώρα θα σάς περιμένω άπτην, για να σάς διεκονήσω άν τυχόν χρειαστή!

Ό Κάρολος έμεινε μόνος, μίν μπορώντας άκόμη να συνέλθι άπό έκπληξη, κρατώντας τό κλειδί της εύτυχίας του στό χέρι, και ψιθυρίζοντας:

— Αυτό θα είνε... Για να με σιωπαθί έτσι ή κυρία Δεραμβού, θα πη ότι άγάπησε τρελλά στό νεύμα της κάποιον, θα τυραννίστηκε πολύ άπ' τόν άντρα της, και έξέροντας τούς καιμούς της άγάπης βοηθίει τώρα έμένα και την καλή μου μυστικά!

πνεύμα πάντοτε κατανικά την ύλην! ... Μα έλάτε πού ήταν παρούσα στη σκέψη κι' ή γυναίκα μου;

— Η γυναίκα σας; ... Έκανε να τόν διακόνη ό Κάρολος, μα σφοδρότερως σκέφτει τόν συγγενήσαν παρ'όλη την άναστάσι του.

— Εκείνη βλέπετε, έξακολουθήσει άισχυρά ό κ. Δεραμβούρος, ποτέ της δέν ήθελε αυτόν τόν γάμιο, και δέν έδλεπε με καλό μάτι τις έπισκέψεις σας στό σπίτι μας και τις ταυφροφότητες σας στην άνεμιά μου... Καί σήμερα μάλιστα, έγινε τόσο έξω φρενών με την πρότασή σας, ώστε αύριο κιάλας θα πάει την Ευγενία και θα φύγουν σέ μακρινό ταξίδι, για να την χωρίσει άπό σας!

— Διάβολο! μουρμουρίζει άθελά του ό Κάρολος μπρός στό άκατανόητα αυτό πού άκούγε κι' έβλεπε.

— Ναι... Ναι! φώναζε ό κ. Δεραμβούρος. Μα εγώ πού θέλω τό καλό σας και την εύτυχία σας, άποφάσισα να ματαιώσω τό σχέδιό της και να σάς κάνω ευτυχείς... Πρέπει άπόψε κιάλας, και σέ μια ώρα τό πολύ, να άπαγάγετε την έλκεκτκή σας...

— Να την άπαγάγω; ... ούρλιαζε ό Κάρολος, χτυπώντας τό κεφάλι του για να βεβαιωθεί ότι δέν άνειρευεταν.

— Ναι, είνε τό μόνο άποτελεσματικό μέσον... Έννοια σας, πρόβλεψα για όλα και θα σάς βοηθήσω... Ίδού ένα κλειδάκι, της πύσσας πύσσας τού κήπου... Έρχαστε, την έξεκλειδώνετε, εγώ θα βάλω τόν σκύλο στό ύπόγειο να μη γανγίσει, μπαίνετε άπ' την πόρτα της ύπηρεσίας, την όποια έχω κιάλας άφήσει έξεκλειδωτή, και φθάνοντας στό δωμάτιο της Ευγενίας, την παίρνετε μαζί σας και φεύγετε στην εύχλη τού Θεού και τη δική μου... Τι να γίνει; ... Με σέρνει βλέπετε ή γυναίκα μου άπ' τη μήτη και δέν μπορώ να σάς φανώ χορήσμος παρ'ότι κρυφά της μόνον... Άλλωστε, άν είστε ελλειψώνως έρωτευμένος, δέν θα σάς φανή τολμηρό κι' άκατόρθωτο τό σχέδιό μου!

Με δυό κλειδιά στό χέρι ό Κάρολος τώρα, έννοιαν πως θα σάλευαν σίγουρα τά λογικά του, άν έπέμενε να βοηθήσει ό αυτόν τά άνεξήγητα. Προτίμησε λοιπόν να τά έξηγήσει άπ' τό τότες και τότες για τό σπίτι της καλής του.

— Ερωτιά, σκοτεινιά, και ήσυχία βασίλευε εκεί, καθώς και στούς δρόμους. Ποτέ έρωτευμένος ως τώρα δέν γλώστησε πού ήσυχία και πού σίγουρα ως την κρεββατοκάμαρα της έκλειδώνονταν μοναχός της, έμοιαζε με τούς ήρωας εκείνων των παρανοήτων, μπρός στό πάραυτα τών όποιων σκύλοι παύουν να γανγίζουν, ή πόρτες έξεκλειδώνονται μοναχός τους, κι' οι τυχόν έπτανοι ένοχλητικοί προσποιούνται πως ροχαλίζουν!

— Άνέθηκε τις σκάλες τού σπιτιού κυττάζοντας βλοπτα δεξιά κι' αριστερά.

Μα μόλις μπήκε στό δωμάτιο

Μα μόλις μπήκε στο δωμάτιο

AZIGIANTE

XLV

Ήταν ένα χειμωνιάτικο θράδι, ή ώρα της θραδωνής προσεγγίζει. Ό μουεζίνης τραγουδούσε τό αείωνο τραγούδι τού κ' έίμασε κλεισμένοι κι' οι δυό μέσα στη μυστηριώδη μας κατοικία τού Έγιούμ.

Τη έλέπω άκόμη τη μικρούλα λατρεμένη 'Αζιγιαντέ καθισμένη έπάνω σ' ένα τούρκικο τάπητα ρόζ και γαλάζιο, ίσα και σοβαρή, με τά πόδια της σταυρωμένα μέσα στό μεταξωτό σαλάχι τους. Είχε μια έκφραση σγεδόν προφητική, πού άποτελοόσε μια χτυπητή αντίθεση με την μεγάλη νεανικότητα τού προσώπου της και την όφέλεια τών ιδεών της.

— Κυτάζε, Λοτί, έλεγε κορφώνοντας άπάνω μου τά θασεία της μάτια, και πές μου τόσα δάχτυλα είν' εκεί.

Και έπλωσε τό χέρι της, με τά δάχτυλα τεταμένα.

— Πέντε, 'Αζιγιαντέ.

Ναι, Λοτί, πέντε μονάχα. Και όμως δέν είνε όλα όμοια. Τό καθένα είνε διαφορετικό άπό τό άλλο. Τό ίδιο, κι' άκόμα περισσότερο, συμβαίνει, Λοτί, και με τά πλάσματα τού Άλλάχ, πού είνε πολύ πιο πολλά... Δέν είνε όλα όμοια. Ούτε όλες ή γυνάκες είνε ή ίδιες, ούτε όλοι οι άντρες...

Τέ λόγια της αυτά, ήταν μια παραβολή πού είχε σκοπό να μο άποδείξει ότι, άν άλλες γυναίκες πού άνάπησα έδωστε υπόθεση να με έχάσουν, ότι είν οι φιλοι μου μ' άπάτησαν και μ' έγκατέλειψαν, δέν ήταν σωστό να κρίνω θασίζόμενος σ' αυτές και σ' άλλους, όπως τις γυναίκες κι' όλους τούς άντρες, κι' ότι αυτή, ή 'Αζιγιαντέ, δέν ήταν σαν τις άλλες και δέν μπορούσε ποτέ να με έχάσει—κι' ότι κι' άλλος ό 'Αχμέτ θα μ' άγαπούσε παντοτινά...

— Μείνε λοιπόν, Λοτί, μαζί μας... Μείνε! ... Κ' έπειτα συλλογίζεσθε τό μέλλον, αυτό τό άγνωστο και σκοτεινό μέλλον πού μας περιμένει.

— Θα γίνει γάμος... έλεγε. Θα γίνει γάμος... Σταμάτησε και για μερικά στιγμές μάζεψε τό νεανικό και όρσπερό κορμί της, σαν νάταν γρηούλα.

— Μα αυτό δέν έχει σημασία, Λοτί.

— Γνωρίζετε πάντοτε, Λοτί.

Μια ώραία Κυριακή τού 'Ιανουαρίου, καθώς γύριζε στη φάληά μας μ' ένα πρόσχαρο χειμωνιάτικο ήλιο, είδα στη γειτονιά μου μαζεμένο πολύ κόσμο και τις άπλεις.

— Τι κάλγεται; ρώτησα μ' άνυπομονησία, γιατί είχα πάντοτε τό προσάθημα ότι θα καγύαται τό σπίτι μου.

— Τρέχα γρηούρα, 'Αρλό! μω άπάτησε ένας νέρος Τούρκος. Τρέχα γρηούρα! Καγύαται τό σπίτι σου.

Αυτό τό είδος της συγκινήσεως μο ήσαν άκόμα άγνωστο. Πλησίασα ώστόσο με ύφος εδιδόμορο τη μικρή κατοικία, πού την είχαμε διαρρυθμίσει διένος για τό άλλο, εγώ για την 'Αζιγιαντέ κι' ή 'Αζιγιαντέ για μένα με τόση άνάγκη.

Ή πόρτες της ήσαν παρβεδισμένες, τά τζάμια σπασμένα. ό καπνός έθγανε άπό τη στέγη. Τό πένητο εκείνο πλήθος πού έμφανίζεται στην Κωνσταντινούπολη

AZIGIANTE

πινη, σ' ένα τυφλοσκάκο παράμερο, άλλοκο και κακοφρεμένο, κατά τη μεριά της παραλίας και πού ήσαν γεμάτο καταγύγια, κέντρα της έσχάτης ύποστάθης. Ήταν, ίδιος, τόπος συναντήσεως πλήθους Μολέζων κ' 'Ιταλών ναυτών τού έμπορικού τού ναυτικού, ύπόπτον για κλοπές και λαθρεμπόρια. Γινόταντος κάθε θράδι εκεί μέσα λογών-λογών άγοραπωλησίες—κ' ήσαν φρόνιμο, για κάθε έπεργμένο, νάχη μαζί και τό περίτροφο τού... Η 'κυρία τους' αυτή μας άγαπούσε και μας περιποιότανε πολύ τόν 'Αχμέτ, τό Σαμουέλ κ' έμένα. 'Ετοιμάζε ή ίδια τού φαί, ως έπί τό πλείστον, τών δυό φίλων μου, πού ή δουλειά τους τού άνάγκας συχνά να παραμένουν σ' αυτή τη γειτονιά ή 'κυρία τους' μας έπιδάφλυε περιποιήσεις ύλας μητρικής...

Στό πρώτο πάτωμα τού όικου της 'κυρίας τους', ύπήρχε κάποια καμαρούλα ιδιαίτερη κ' ένα μπαούλο εκεί δά, σέ μια γωνία, πού μο άχρησίμευε για τίς μεταμφιέσεις μου. 'Εμπαινα Εύρωπαϊός άπ' την πόρτα κ' έθγαινα Τούρκος άπ' τό τυφλοσκάκο...

Ή 'κυρία τους' ήταν 'Ιταλίδα.

XXXIV

'Εγ'ιούμ π, 20 'Ιανουαρίου.

Χθές πέλειωσε, μ' ένα μεγάλο ποφ, κ' ή διεθνής, πανευρωπαϊκή μεγάλη φάρσα τών συνεννοήσεων. Με την όριστική άποτυχία τους, ή έξοχότητές των παίρνοντας, ό προσεβουτά δένουν κ' έκείνοι τά μπαγάκια τους κ' οι Τούρκοι παίρνοντας, ό εκτός νόμου...

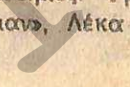
Καλό ταξίδι κι' ώρα τους καλή! 'Εμείς, εύτυχώς, δέν τό κουνάμε... Στό 'Εγ'ιούμ, ό κόσμος τηρεί στάσι γαλήνια κι' άποφασιστική. Τά θραδία, μέσ' στούς 'καφεζένδες, άκόμα και στούς πλέον φτωχικούς, πλούσιοι και φτωχοί, έπηρεάζονται, πασάδες κι' άνθρωποι άθόοι τού λαού, μαζεύονται και συζητούν, άνάκατα... (Ώ, 'Ισότης, άγνοση τελείως στά δημοκρατικά μας πολυέμματα, στά φιλαλελεύθερά μας καθεστάρτα!) Σε κάθε κύκλο όρισεται κ' ένας γραμματισμένος, και τούς διαβάει τά νέα της ημέρας, τούς έξηγεί τις σολομωτικές και τούς γρήφους τών έφημερίδων. Όλοι άκούνε σιωπηλά και ήσυχά, με μεγάλη προσοχή κι' άύτοπεποιθτοι. Πού ή δικές μας θουβώδεις συζητήσεις κ' ή φωνασκίες, μέσ' στα καπλιά! 'Εδώ άκούνε τά πολιτικά με ελλικρινία και τά περιωμένα ένός τόσο

Δέν πρέπει ν' άπελπίζεται κανένας για την τύχη και τά περιωμένα ένός τόσο τίμιου λαού, πού διατηρεί τόση εύπρεπεια, τόση πίστι και τόση σοφιστήρια.

XXXV

Σήμερα, 22 'Ιανουαρίου, οι ύπουργοι κ' οι πρόχοντες τού τόπου, σέ μεγάλη συνέλευσι έπίσημη, πού έγινε στην 'Υψηλή Πύλη, άποφάσισαν, με μια φωνή, όμόθυμα, ν' άποκορυσουν τούς θρους της Εύρώπης, κάτω άπ' τούς όποιους έθλεσαν να φαίνεται, να προβάλλη τό γαμψό τό νύχι της άγίας, Χριστιανικής Ρώσας. Κ' ένα σωρό θερμά συγχρητήρια καταφάνουν άπ' όλες τις μεριές της δοξαμένης αυτοκρατορίας πρὸς τούς σθεναρούς άνθρώπους, πού ήσαν την άπελπιμένη αυτή άπόφασι...

Ό ένθουσιασμός ήταν μεγάλος σ' εκείνη την ιστορική συνέλευσι, στην όποια, έντελως άπρόσπτα, και για πρώτη έντελώς φορά, παρέτηρήθη αυτό τό παράδοξο: 'Ελληνες Χριστιανοί, να παρακλόνιται, δδελφωμένοι με τούς Μουσουλμάνους, 'Αρμένιοι, Ρωμιοί άρχιερείς δίπλα σέ ντερβίσδες και σείχουλιαλμίδες—κι' ότου ά-

Το μεταλλικό μαγιώ του δόκτορος Λάκουελ που ξαναγειών την καρδιά
Δ ε ξ ι ά : Ο δόκτωρ Λάκουελ.

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΙ ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΝΥΧΤΕΣ της 'Αργεντινής... Όσοι τις γνώρισαν δεν θα ξεχάσουν ποτέ την απάνταστη και παράξενη γοητεία τους. Είνε πολλοί δι-

αφορετικές από τις νύχτες της Ριβέρας, πιο μαγευτικές από τις νύχτες στο 'Αλγέρι, ή στις δαντελαιοειδείς ώρες του Βουαρόου. Είνε ή νύχτες του έρωτος! Οι κήποι, τα πάρκα, τα λευκά σπιτικά, ή σποτινές γωνίες των δρόμων του Μπουένος-Άιρες φιλοξενούν τους τρυφερούς ερωτευμένους. Οι 'Αργεντινολοί είναι οι δάσκαλοι του έρωτος κι οι εκπαιδευτές του. Ζούν γι' αυτόν κι από αυτόν. Είναι οι υποτακτικοί χορευτές των μεγάλων ξενοδοχείων της Εύρωπης, οι τρυφεροί φίλοι των όμοιων κυριών κι οι δούλοι των πιο σκοτεινών εγκλημάτων. Όταν μάθουν τους τρόπους με τους οποίους μπορεί κανείς να εξαπατήσει... έντιμα τους άλλους, φεύγουν από το Βαλποράισο, τη Βόγια - Μπλάγια, το Μπουένος-Άιρες και το Μοντεβιδέο για να κάνουν την τύχη τους στην Εύρωπη. Η γοητεία των «απατεώνων» της πατρίδας τους τους αφήνει ασυγκινήτους. Έχει περάσει μόνον ο χρόνος οι γεωργοί, οι ζωέμποροι κι οι άνθρωποι που επιπορεύονται ψεύτικα κοσμήματα, ναρκωτικά και δυστυχήματα γυναίκες. Η ιστορία που θα σας διηγηθώ μου συνέβη στο Μπουένος-Άιρες. Ήταν εποχή που τα καραβάνια των περιηγητών ξεκινούσαν από τον παλιό κόσμο για μεγάλα τουριστικά ταξείδια. Όλες ή άμισθολογικές εταιρείες έκαναν ένα πλήθος ενόχλων για να δολοφονήσουν τους ανθρώπους που ήθελαν να ταξιδέψουν. Με λίγες χιλιάδες φράγκα μπορούσε κανείς να επισκεφθεί τη Νέα Υόρκη, το Ρίο Τανέρο, το Σιδνέϊ ακόμη και τη Βουιόνα. Έτσι σε είκοσιδύο μέρες βρέθηκαν κι' εγώ στο Μπουένος-Άιρες. Κάθησα φυσικά, στο «Ξενοδοχείο της 'Αγγλίας» από αξιοπρέπεια. Ήταν χαμένο ανάμεσα σε πανηγύρια και στενωμάκια σπένια και σε κωδονοσάσια εγκληματιών στο βάθος της όδοι Σαρμέντο. 'Από το παράθυρό μου έβλεπα κρεμαστούς έξωστες, γυναίκες ν' απλώνουν τις κάλτσες τους στα μπαλκόνια για να στεγνώνουν και κορίτσια με ξανθά μαλλιά που μου χαμογελούσαν κι' ήταν πρόθυμα για μιαν περιπέτεια. 'Ο ξενοδόχος μου, ο σενόρ Πάμπλο δεν ήταν καθόλου δύσκολος άνθρωπος. Μ' άφησε να κοιτάζω δ' η προσοχή να δοκιμάσω όλες τις όμορφες της 'Αργεντινής άρχει να βγάλω συγχά το πορτοφόλι μου:

—Πρέπει να πάτε στο «Ελδοράδο», μου έλεγε κλείνοντας πονηρά το μάτι. Έχει συλλάβουν οι πολλοί καθώς πρέπει κυρία!... Είναι δυο θέματα από δω, στη βία να Γουαρόρα. 'Α! Θά διασκεδάσετε, σενόρ!

—Μά, ναι, φυσικά έχετε να διασκεδάσω. Έχεις δίκιο, του απάντησα.

—Μήπως θα θέλατε να σας συ-

νοδεύσει ή 'Ινές; με ξαναρώτησε.

—Ποιά είναι αυτή;

—Η κόρη μου. Το αγαπημένο μου παιδί. Πάω να τη φωνάξω.

Η ανιόρινα 'Ινές ήταν ένα λεπτό πλάσμα με όμορφα ξανθά μαλλιά και μεγάλα μαύρα μάτια. Τό χέρι της ήταν τόσο τρυφερό που δεν τόλμησα ούτε να το φιλήσω. 'Ομολογώ ότι απ' αυτή τη στιγμή το Μπουένος-Άιρες άρχισε να με ενδιαφέρει εξαιρετικά κι' ο σενόρ Πάμπλο ήταν ο πιο υποχρεωτικός ξενοδόχος που είχα γνωρίσει στη ζωή μου.

Βγήκαμε με την 'Ινές στο φωτισμένο δρόμο. 'Η προθήκη των καταστημάτων είχαν τα πιο όμορφα πράγματα. Πρώτη φορά έβλεπα δίπλα από ένα μαγαζάκι αρτοποιίας, μια περαστική αναδύσασα ή σε μια προθήκη με ξυλογραφίες αγίων μια χρυσοποίκιλτη πιστόλα. Η 'Ινές ωστόσο ήταν ένθουσιασμένη από τη γνωριμία

μου άρσε. Κι' εγώ, ο άνθρωπος που αγαπούσε περισσότερο από κάθε τι στον κόσμο την ελευθερία μου, της έπρεπε να γίνω γυναίκα μου.

Τυρίσαμε στο «Ξενοδοχείο της 'Αγγλίας» μεθυμένοι από τη σπένια και τον έρωτα. 'Ο σενόρ Πάμπλο είχε κοιμηθεί πάνω στα βιβλία των λογαριασμών του. 'Αφίγηνας κατά μέρος κάθε εύγενεια τον κτύπησα δυνατά στον ώμο για να τον ξυπνήσω. Περίεργες τραυματισμούς, κι' άνοιξε γρήγορα το συτάρι του γραφείου του κι' άρπαξε μια τεράστια «ναβάγια».

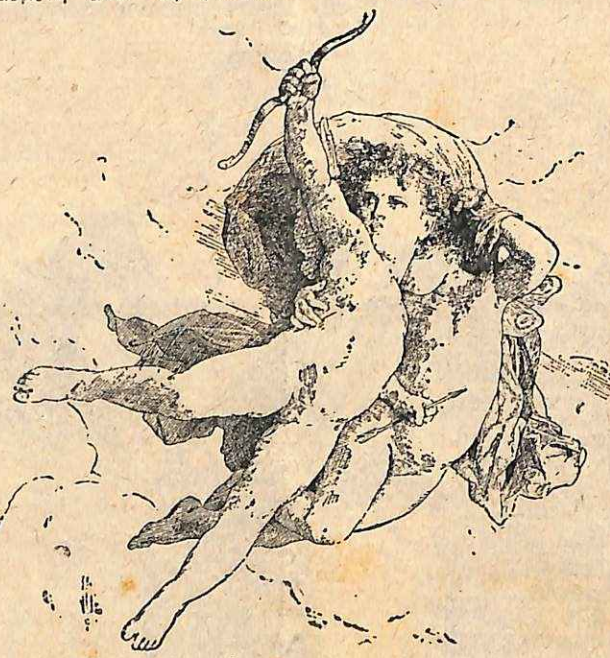
—Τι έπαθες; τον ρώτησα περλεργός.

—Έχεις προσπάθησε να χαμογελάσεις.

—Με συγχωρείτε, σενόρ, μου έπεσε, μια νόμισα ότι...

—Ήταν τίποτα κλέφτες;

—Σί, σενόρ!

μου. Φυσικά στη γλώσσα της σαν παπαγάλος και μου άφηνε με τρυφερότητα το μάρσπο μου.

—Καίμενη 'Ινές, φημίχα, τόσο πολύ λοιπόν διαβάς για έρωτα; Κι' όμως ή χώρα σου είναι γεμάτη από όμορφα παλληκάρια. Θα φροντίσω να σου διασκεδάσω τη μεγαλύτερη σου, Βέβαια κάτι ξέρω κι' εγώ από έρωτα. Μά δ'ω, στην πατρίδα μου, δεν τον θεωρούμε τόσο φλογερό!

Η 'Ινές με κοιτούσε τώρα στα μάτια και προσπαθούσε να μαντέψει τι φημίχα. 'Ετσι τρυφερά αγκαλιάσμενοι φτάσαμε στο «Ελδοράδο». Είδα πάλι τις τεράστιες φουαριόνες, τις λουστρινένες μπότες, τις φοβερές και τα μακιγιαρισμένα πρόσωπα που με έκαναν να ανιερνέω την 'Αργεντινή.

—'Ακουσα πάλι τις ασταναίες και πήρα πάλι στα χέρια μου μια από τις βιολέττες που πετούν στους θαυμάσιους ή «καίετες» και ξεχάσα ότι βρίσκομαι στη χώρα των... απατεώνων του έρωτος.

—Έχειν τη νύχτα στο «Ελδοράδο» έρωτευμένα παρόμοια την 'Ινές. Κατάλαβα ότι είχα βρή τέλος τον ιδανικό τύπο της γυναίκας που

—'Ακουσε Πάμπλο, ή 'Ινές είναι το καλύτερο κορίτσι και θα το παντρευθώ, του φώναξα μέσα στο μεθύδι μου.

—Σί, σενόρ, μου ξαναείπε με απάθεια εκείνος. 'Η 'Ινές είχε πολύ καλό κορίτσι. Έπεσα να κοιμηθώ στο κρεβάτι μου ένθουσιασμένος. 'Α! είχαν δίκιο να λένε το Μπουένος-Άιρες, πόσο του έρωτος. Μόλις πατήσαι κανείς εδώ γίνεται άλλος άνθρωπος. Νοιώθει ότι έχει καρδιά.

Την άλλη μέρα ήρθε να με ξυπνήσει ή 'Ινές. Ήταν πιο όμορφη απ' όσο μου φαινόταν χθές το βράδυ. Πρόσεξα μάλιστα ότι είχε τυμπή με περισσότερο γούστο κι' ότι είχε κι'αυτή τη γλυκύτητα που μόνο τριαντάφυλλο. Φώναξα τον Πάμπλο για να κανονίσουμε τις διατυπώσεις του γάμου. Ήταν άπλοιστάτες. Σε μια ώρα, ή 'Ινές ήταν γυναίκα μου. Το μεσημέρι ο ξενοδόχος κάλεσε μερικούς φίλους και τους ήπιαν μεζούρι. Ήταν αμύχλις δ'ον έπασαν κάτω από το τραπέζι κι' άναστάτωσαν τους λέγους ενόχλους του ξενοδοχείου με τις φωνές και τα τραγούδια τους. Έπειτα ο πεθερός μου μ' όδηγησε στο διαμέριό μου

κόρης του και μ' άφησε μαζί της.

Πέρασα μια εβδομάδα γιομάτη τρυφερότητα και χάδια. Η 'Ινές ήταν ένα πολύ χαριτωμένο πλάσμα. Δεν έννοοιζε να μ' αφήσει μόνο, ούτε ένα λεπτό. Αυτό κολάκευε κάπως τον έγωισμό μου. Πρώτη φορά έβλεπα να μου δείχνει τόσο άφοβος μια γυναίκα. Μά ήταν λοιπόν τόσο πολύ έρωτευμένη μαζί μου; Αυτό το μυστήριο δεν μπόρεσα ούτε και σήμερα να μνη να το ξεκαθαρίσω. Με την 'Ινές ωστόσο διασκεδάσαμε κάθε βράδυ στα διάφορα κέντρα του Μπουένος-Άιρες και πολλές φορές παρέρωκα και τον πεθερό μου. Ήταν περίεργος γλεντζές κι' έκανε περισσότερες τρέλλες κι' από μένα. 'Η αλήθεια είναι ότι αυτό με παραξένευε λιγάκι. Ένας πεθερός δεν έπρεπε βέβαια να δίνει τό... κακό παράδειγμα στο γαμπρό του! 'Ωστόσο δεν έδινα και μεγάλη σημασία στον Πάμπλο. Έκείνη που μ' ένδιεφερε ήταν ή 'Ινές.

Φαίνεται όμως ότι όλα τα πράγματα στο Μπουένος-Άιρες έχουν ένα πολύ παράδοξο τέλος. 'Υστερα από μια εβδομάδα στο μεγάλο λιμάνι του σταμάτησε πάλι ένα επιπορεύμενο με περιηγητές. Ένας απ' αυτούς ήρθε και κατέλυσε στο ξενοδοχείο μας. Ήταν ένας ξερακιανός κι' άνοικτος συμπατριώτης μου κι' άσχημος σαν ούραγκο τάγκος. 'Ο σενόρ Πάμπλο έτρεξε πάλι φυσικά να τον υποδεχθεί με υποκλίσεις και χαμόγελα. Δεν έδωσα καμιά σημασία στην άρχει του και πήγα να συναντήσω τη γυναίκα μου. Τη βρήκα στολισμένη σαν να επρόκειτο να πάει σε κανένα χορό.

—Δεν θα βγούμε άποψε, καίμενη 'Ινές, της είπα. Είμαι κουρασμένος.

—Έκείνη με κίτταξε σαν να μη καταλάβαινε τι της έλεγα. Την ίδια στιγμή ήρθε κι' ο πεθερός μου. 'Αχτινολούσε από χαρά.

—Γαμπρέ μου, μου είπε, μπορείς τώρα να... φύγεις! 'Ηρθε ο αντικαταστάτης σου.

—Τι λές; του φώναξα. Μήπως είσαι μεθυμένος;

—Καθόλου, αλλά ή 'Ινές πρέπει να βγί άποψε με τον καινούργιο πελάτη μας!

Τά έχασα από την κατάληξη μου. Μά ο σενόρ Πάμπλο μου εξήγησε ότι δεν είχαμε παντρευθεί πραγματικά με την 'Ινές, αλλά μόνο για όσο ήθελε ο...πατέρας της!

—Είμαι ένας παλιάνθρωπος! φώναξα στον Πάμπλο.

—Κι' εσύ ένας άνθρωπος χωρίς άνατομή, μου είπε ή 'Ινές και πέφτοντας σ' ένα καναπέ έκρυψε το πρόσωπό της μέσ' στα χέρια της κι' άρχισε να κλάει.

Τότε μόνο κατάλαβα ότι κι' αυτός ο γάμος είχε ένα μέσο πλουτισμού για τους 'Αργεντινούς. 'Η 'Ινές δεν έκλαψε από ερωτική απέλπια, αλλά γιατί δεν την άφηναν να πάει να διασκεδάσει με τον συμπατριώτη μου.

Πληρώσα λοιπόν σενόρ Πάμπλο ένα υπέροχο ποσό γι' αυτήν την εβδομάδα της συζυγικής ζωής μου κι' έφυγα από το Μπουένος-Άιρες, όμορξμενος ότι ποτέ πειά δεν θα ξαναγνώρισα. Οι 'Αργεντινολοί είναι και θα είναι... οι απατεώνες του έρωτος.

Σαβυρινή Σελη

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΜΑΝΟΥΒΡΑ

—'Ανεμος πολιτικός πνέει πλέον βιαστικός κι' ή σύζήσις κι' ή λήια, πάει στους καφενέδες αρχία.

Τρέχουν και ρωτούν πολλοί: θάρη τάχα ή Βουλή, και το καθεστώς θα μείνη ή διάλυσις θα γίνη;

Τοίγκι! Τράγκι! στρουγγες κινούν... (ται)

σελιγγάδες χίλιοι βγαίνουν, και τα πρόβατα μετρούνται, για να δοίμε πόσα μένουν.

Πόσα με τον Τάδε πήγαν, πόσα απ' το Λείνα πήγαν, να λιγότερησαν τα γίδια, ή βοσκόμεστε στα ίδια;

Τοίγκι! Τράγκι! τα παλιά, ξαναβράκιμα δουλειά, άρχηγοί σηκώνονται, κόμματα ξυμώνονται.

Τοίγκι! Τράγκι! τα κουνούνα, κι' άρχηγοί φουσκώνουν, βουλευτά φθάνουν πολλοί, και γυρνούν εκεί κι' εδω κατεργάζονται τη Βουλή για να μπουν στο χειμαδιά.

Και ν' άρχισουν κόντρα-πείμα την ασόφιστη τη λήια λήια, πάρα, νύχτα-μέρα και κοπανιστόν άέρα!...

Ο ΚΑΤΕΨΥΓΜΕΝΟΣ

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΡΥΟΛΟΓΗΜΕΝΟΥ

—'Ο χειμώνας άρχισε. 'Αποφεύγετε λοιπόν τα πρόσωπα, τα όποια είναι δυνατόν να σας κάνουν ψυχρή ή υποδοχή.

—'Απεναντίας προσπαθήσατε να συναναστρέφεστε με εκείνους που κάνουν τους συνημιτάς των να ιδρώουν και να σκάζουν από άγανάκτηση ή αντίαμνησία.

—'Αν είσθε ήθοποιος ή βουλευτής, μην έχετε ήμισυτοσύνη στα χειροκροτήματα του κοινού. Γιατί το κοινό μπορεί να σας χειροκροτήσει... για να ξεσταθεί!...

—'Αλλόμονο, τέλος, στους διηγητικούς εκείνους που, με τέτοιον καρδόν, είναι υποχρεωμένοι να παγαίνουν στον 'Αρειό... Πάγο!

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Τρομερή άπειλή: 'Ο δεινθύντης του

θεάτρου (προς το κοινό, το όποιο σφυρίζει δαιμονιωδώς έπειτα από την πρώτη πράξι). —'Αν δεν ήσυχάσετε, κυρίες και κύριοι, θα διατάξω να ξαναπαίξουν την πρώτη πράξι του έργου!...

Στο σταθμό πρώτων βοηθειών: 'Ο ξένος. — Με συγχωρείτε... Μούγκλεψαν το πορτοφόλι μου. Μπορείτε να μου δανείσετε ένατο δρασμέ;

'Ο γιατρός. — Τι λέτε, κύριε;... Είστε με τα καλά σας; 'Ο ξένος. — 'Εγώ;... Και τί δυστύχημα έφερε να πάθω, κύριε, παρακαλώ, για να ζητήσω τη βοήθειά σας; 'Επρεπε να μου κόψουν το κεφάλι; Μ' έλεψαν! Βοηθήστε με!...

Μελετημένο παιδί: — Γιαννάκη, έμαθες το αλφάβητο; — Ναι, θεία. — Ποιό ψηφίο έρχεται μετά το άλφα;

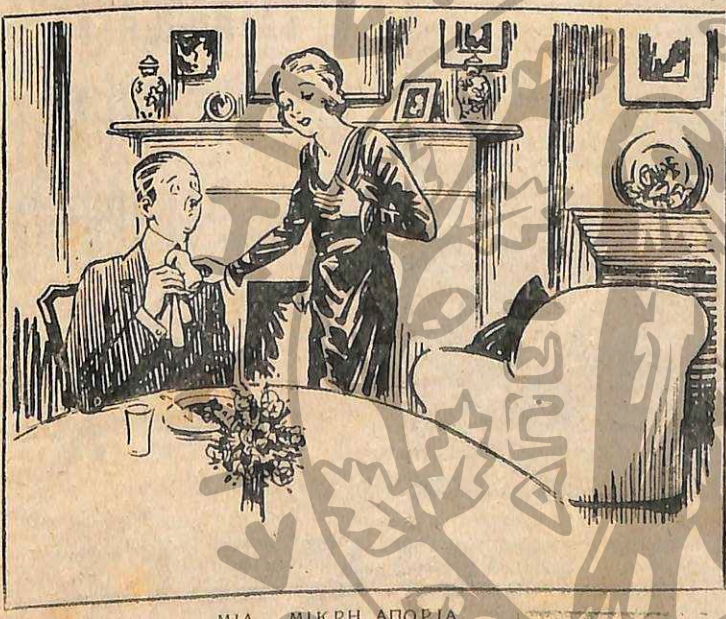
— Όλα τα άλλα, θεία!...

—'Η σύζυγος. — 'Ηθελα να πάω στο χορό με μια τέτοια μάσκα, που να μη με γνωρίσει κανείς. 'Ο σύζυγος. — Και δεν την βρήκες;... Πήλσον καλά και πήγανε!...

—'Ο νέος ήθοποιός στο διασόρχη: — Και τί ρόλο θα μου αναθέσετε, κ. διευθυντά; — Θα παίξης τον πατέρα της ήρωίδος.

— Και τί κάνει αυτός; — 'Απόύστατα... πεθαίνει μια ώρα πριν άρχισή ή πρώτη πράξι!

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

ΜΙΑ... ΜΙΚΡΗ ΑΠΟΡΙΑ
Η ΝΙΟΠΑΝΤΡΗ ΣΤΟΝ ΑΝΤΡΑ ΤΗΣ. — Πόσο χαίρομαι, αγάπη μου, που σου άρεσε το φαγητό!... 'Η μαμά μου πάντα μελεγε πως πετυχαίνω θαύματα την κόπηση και το γαλακτομπούρεκο... Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — 'Αλήθεια, χρυσό μου! Κι' αυτό ποδάρκα τί ήταν; Κοτόπιτα ή γαλακτομπούρεκο!...

Στο βατόρι: Ένας ταξιδιώτης άκούει τον άκόλουθο διάλογο στη διπλανή καμπίνα: 'Εκείνος. — Φίλησέ με, Καρολίνα, κι' έλα να φιλούσοιμε!

'Εκείνη. — 'Εκείνος. — Καρολίνα, φίλησέ με! Συγχώρεσέ με!... 'Ελεος, τίτζίκα μου!...

'Εκείνη. — 'Εκείνος. — "Ω! Καρολίνα, μη μου πεισμώνεις! Έλα, φίλησέ τον κι' άφηστε με πειά να κοιμηθώ!...

—'Ο διδάσκαλος. — Και μετά τον καταλυτικό τί έγινε; 'Ο μαθητής. — Μά... μά... έκαναν, υποθέτω, έρωνα για τους πλημυροπαθείς!...

'Εκείνη. — Είσαι καταλυτικός, αγάπη μου. 'Ισως γιατί είσαι βουτηγμένος στα χρέη. 'Εκείνος. — 'Όχι, γι' αυτό, αλλά γιατί δεν βλέπω καμιά έλπίδα... να βουτηγτώ βαθύτερα!

—'Ο άγορότης. — Θέλεις δουλειά, παλληκάρι μου; 'Ο άλλος. — Τί είδος δουλειά;

—'Ενας μάγκας. — Κότταξε! Τα χέρια μου είναι πό βρώμικα από τα δικά σου!

—'Εκείνος. — Φυσικά! 'Αφού είσαι... δυο χρόνια μεγαλύτερος από μένα!

—'Ενα χοιρινάκι λέει στη φίλη της ραμάς του: — Πώς το καταφέρατε, κυρία, να φτύσετε στο πόδι σας κι' έπειτα να πλένετε κι' αυτό το ποδούπο σας;... Γιατί ή μαμά μου έλεγε πως είσαστε μια σωστή... παληγάτα!...

—'Ο άγορότης. — Κιτάξτε, φίλε μου, αυτή τη γυναίκα, έχει κάτω σαν γάλα γυναικός.

—'Ο άλλος. — Πάγω, φίλε μου. 'Υάρηνο στο μισό μου να βρω ποιά άκοιβάς είναι. Φορτίει το φουστάκι της γυναίκας μου και το καπέλο της κόρης μου και έχει την άαίδα της πεθεράς μου... Καλά ναι... είναι ή ύποθεσία μας!...

—'Ο γιατρός. — Δοκίμω; 'Η κλεπτομανία της κυρίας σου θεωρείται;

—'Ο σύζυγος. — "Όχι, γιατρέ. 'Αλλά πηγαίνει καλύτερα. Τόσο άρχίζει και κλέβει άντικείμενα... άξια!...

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5 ΤΗΛ. 21.894

Διαθέτει τήν πλουσιωτέ-
ραν συλλογήν χάρτου ταπε-
σαρίας εἰς τιμὰς ἐργοστα-
σίου.

Ἀπὸ 22 δραχμὰς καὶ ἄνω
τὸ τετραγωνικὸν μέτρον με-
τὰ τοποθετήσεως

Ξανθεία εἶνε μόδα!

...κλπ. Ξανθεία εἰς ὅλας τὰς σκιάσεις,
ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ ἀπόχρωσι, πὺ μολά-
ζει σὰν πλατίνᾳ, μέχρι τὸ σκούρο
χρυσόκόκκινον. Ἀλλὰ θαυμασμὸν ἔχ-
ουσι τὰ ὅτι καὶ ἐκ τῶν ἁπλοῦν τὰ
μαλλιά, τὰ ὅποια ἔχουν ἐνιαίαν ἀπό-
χρωσιν καὶ δείχνουν σὰν τὸ χρυσάφι.
Τὸ S.Y.S. εἶνε ἀπολύτως ἀπληλαγ.

μένον ἀπὸ χρωστικὰς καὶ ἀποχρωστι-
κὰς οὐσίας καὶ ἡ ἐνέργειά του ἀπο-
λύτως ἀκίνδυνος. Θὰ πεισθῇτε ἀπὸ
τῆς πρώτης δοκιμῆς.
Γεν. Ἀντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος
Πραξιτέλους 42, Ἀθήναι.

«ΑΛΜΑ»

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟ-
ΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗ-
ΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑψηλοῦ τῆς
Οφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστη-
μίῳ. Μενάνδρου 27—Ἀθήναι. Τηλ.
1.50.

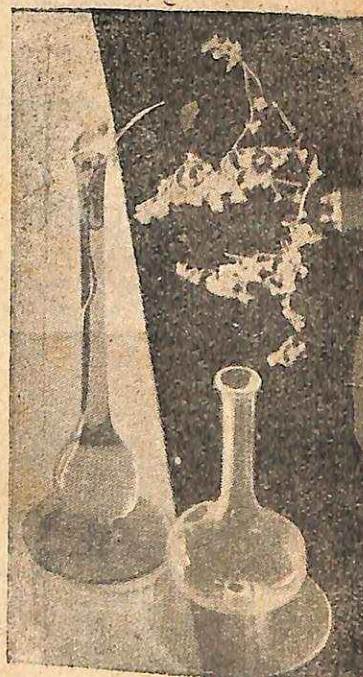
ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Θεμιστοκλέους 1 — Ἀθήναι
Ἀναλαμβάνει ὑποθέσεις πάσης
φύσεως. Ἀριθ. Τηλ. 23060

ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ
ΠΟΡΣΕΛΑΝΑΙ
ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΑΡΓΥΡΑ
ΚΟΜΨΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ
ΜΑΧΑΙΡΟΠΗΡΟΥΝΑ
ΛΑΜΠΑΙ

Κ. Τ. Λ.

ΕΚΘΕΣΙΣ Ε. ΠΟΘΗΤΟΣ

ΓΩΝΙΑ ΒΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΤΗΛ. 26.232

ΚΙΘΑΡΑΣ
ΛΕΠΤΑΙ-ΜΑΛΑΚΑΙ-ΣΤΕΡΕΑΙ
Χρωματισμοὶ Ἀμελέρηλοι
Τροικὸν τῆς Κηροβιομηχανίας ABC
ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΕΡΜΟΥ 131 ΑΘΗΝΑΙ

ΜΟΔΑ ΦΘΗΝΙΑ
ΤΕΧΝΗ ΕΦΑΡΜΟΓΗ
ΕΤΟΙΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΑΛΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
ΣΤΟΝ ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΝ ΜΑΡΣΕ

Εὐαγγελιστρίας — Περικλέους 58
παρελήφθησαν τὰ τελευταῖα Παριζιά-
νικα Μοντέλλα, εἰς πλουσίαν συλλογὴν
χειμερινῶν ὑφασμάτων, ἥτοι :
Παλτὰ σπορτ μάλλινα ἀπὸ δρχ. 550.—
Παλτὰ με γοῦνες μάλ-
λινᾳ » 850.—
Παλτὰ Ντρά με γοῦ-
νες » 1250.—
Παλτὰ δερμάτινα λούτρ ... » 1500.—
Ταγιέρ με ὑφάσματα
Ἀγγλίας » 650.—
Φορέματα μεταξωτὰ ... » 550.—
Φορέματα μάλλινα ... » 350.—
Ρόμπες φανελλένιες ... » 175.—
Κορσέδες ἐπὶ μέτρῳ ... » 250.—
Ἀναλαμβάνομεν παραγγελίας ὡς καὶ
ἐπιδιορθώσεις. Παράδοσις αὐθημερόν.
Ἑργασία ἡγχυμένη.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ
Μὴ τὸ σκέπτεσθε, ἐφόσον ὑπάρ-
χουν αἱ ἰδεώδεις Γερμανικαὶ Βα-
φαὶ «ARTI», με τὰς ὁποίας δύνα-
σθε νὰ βάψετε μόναι σας τὰ πα-
λιὰ σας φορέματα καὶ νὰ τὰ κά-
νετε καινούρια καὶ μοντέρνα. Πω-
λοῦνται στὰ Φαρμακεία καὶ Ἑμπο-
ρικὰ. Ἀντιπροσωπεία : Ἀθήναι :
Λέκκα 21Α, Θεσσαλονίκη : Ἑρμού
16Α.

Ὁ Ἔρως
τοῦ Συζύγου σας
ἐξασθενεῖ ἰσως;

Πολλοὶ γυναῖκες ἔχασαν τὴν ἀγά-
πην τοῦ συζύγου των, ἐπειδὴ ἀφη-
σαν νὰ ἐμφανισθοῦν ἐπὶ τοῦ προσώ-
που των τὰ ἴχνη καὶ τὰ στίγματα
τῆς ἡλικίας. Ἦδη χάρις εἰς μίαν
νέαν καὶ ἀξιοθαύμαστον ἀνακάλυ-
ψιν τῆς ἐπιστήμης, κάθε γυνίκα δύ-
νεται ν' ἀπαλλαγῇ ταχέως τῶν ρυ-
τίδων καὶ νὰ ἔχῃ δέρμα νεανικόν.
Ὁ καθηγητὴς Dr Stejskal τοῦ Πα-
νεπιστημίου τῆς Βιέννης, ἀπέδειξεν
ὅτι αἱ ρυτίδες προέρχονται ἐκ τῆς
ἐξασθενήσεως τοῦ Bioré τοῦ δέρμα-
τος. Κατόπιν πολλῶν πειραμάτων ἐ-
πέτυχε νὰ ἐξαγάγῃ τὴν πολυτίμον
ταύτην οὐσίαν ἀπὸ νεαρὰ ζῶα ἐ-
κλεγέντα ἐπιμελῶς. Κατὰ τὴν διάρ-
κειαν θετικῶν πειραμάτων εἰς Νο-
σοκομεῖα ἐπὶ γυναικῶν ἡλικίας 55-
72 ἔτων αἱ ρυτίδες ἐξηφανίσθησαν
ἐντὸς 28 ἡμερῶν. (Βλέπε Ἱατρικὴν
Ἐφημερίδα τῆς Βιέννης). Ὁ οἶκος
Τοκαλὸν ἀπέκτησε δι' ὅλων τῶν κό-
σμων τὸ δικαίωμα τῆς ἀποκλειστι-
κῆς χρήσεως τοῦ Bioré. Τοῦτο πε-
ριέχεται ἤδη ἐντὸς τῆς κρέμας Το-
καλὸν Bioré, τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερ-
μίδα χρώματος ροῦ με ὅλλας οὐσίας
τελείως θρεπτικὰς. Χάρης εἰς τὴν
χρήσιν ταύτην κάθε γυναῖκα δύνα-
ται νὰ ἀπαλλαγῇ διὰ παντὸς ἀπὸ
τῶν ρυτίδων, νὰ τυνάσῃ τὸς περμέ-
νους μὲς τοῦ προσώπου της, νὰ ἀ-
ποκτήσῃ καὶ πάλιν νεανικὸν καὶ δρο-
σερὸν δερμὰ καὶ νὰ φαίνεται κατὰ
10-20 ἔτη νεώτερα. Σὰς ἐννοήμε-
θα ἐπιτυχὴ ἀποτελέσματα, ἄλλας Ἀντ.
Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους
42 Ἀθήναι.

Τὸ Μέγα Βραβεῖον τῆς Διεθνούς
Ἑκθέσεως Θεσσαλονίκης ἔλαβον
αἱ Γερμανικαὶ Βαφαὶ Φορεμάτων
ARTI.

ΔΡΑΓΩΝΑΣ
ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ ΓΡΑΒΑΤΕΣ

HELIO - INSTITUT
PHYSIO - THERAPIE - BEAUTE

ΣΤΑΔΙΟΥ 5Α

Τὸ ἐν Παρισίοις μοναδικὸν Ἱατρεῖον
Αἰσθητικῆς μετεγέρθη εἰς Ἀθήνας. Διὰ
τῶν μοναδικῶν ἐφευρέσεων του ἐφαρμό-
ζει τὴν ὀριστικὴν ἐξάλειψιν τῶν ΚΗΛΙ-
ΔΩΝ, ΡΥΤΙΔΩΝ, ΟΥΛΩΝ, ΕΓΚΑΥ-
ΜΑΤΩΝ, ΑΓΓΕΙΩΜΑΤΩΝ, ΣΤΙΓΜΑ-
ΤΩΝ ΕΥΛΟΓΙΑΣ, ΑΚΜΗΣ κλπ.

Τὴν ὀριστικὴν ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΝ (ἄ-
νευ ἡλεκτρολύσεως), unique au monde,
καὶ ἐν γένει πᾶσαν νόσον καὶ δυσμορ-
φίαν τοῦ προσώπου.

Ὅλαι αἱ αἰσθητικαὶ ἐγχειρήσεις

Ὁ Βορονόφ τῶν παλῶν φορε-
σιῶν εἶνε αἱ Γερμανικαὶ Βαφαὶ
ARTI.

ΔΙΑ ΚΑΘΕ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ

Ὅπως πάντοτε σὲ κάθε ἐποχὴ τὸ Κατά-
στημα ΑΚΡΟΠΟΛ, ΕΡΜΟΥ 18 Α, παρου-
σιάζει τὰ καλύτερα ὑφάσματα καὶ πωλεῖ δι'
ἓνα μῆνα με τὰς πλέον χαμηλὰς τιμὰς χάριν
ρεκλάμας, ἥτοι :

ΜΑΛΛΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ	
Μάλλινα Γκρονιτὲ ὁ πήχυς	Δρ. 40
Μάλλινα Νατὲ ὁ πήχυς	» 50
Μάλλινα Σάϊκα ὁ πήχυς	» 55
Ὅς καὶ κατὰλληλα διὰ ντεμὶ παλτὰ.	
Μάλλινα Ζιλπ ὁ πήχυς	» 60
Μάλλινα Μπρίτα ὁ πήχυς δρ. 70 κλπ.	
ΜΑΛΛΙΝΑ ΕΠΑΝΔΡΟΦΙΩΝ	
Παλτὰ σπορ διπλόφαρδα ὁ πήχυς Δρ.	70
Παλτὰ Ἀγγορά ὁ πήχυς	» 100
Παλτὰ Σατοῦζικα ὁ πήχυς	» 130
Παλτὰ σπορ ἔστρα ὁ πήχυς	» 150
Παλτὰ μάλλινα Ντρά ὁ πήχυς	» 160
Παλτὰ τσελέττας Ἑλληνικά	» 160
καὶ ἑξαρτήματα ἀπὸ	
ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΜΕ ΤΙΜΑΣ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ	
Ἀγοράζοντες τὸ ἀνδρικό κοσμῆρ ἐπιτυ- χάνετε τιμὰς χορηκτικῆς πωλήσεως.	
ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ	
Κάλτσα μεταξωτὴ ἀπὸ καθαράν μεταξάν	δρχ. 65.
Πρὸς τὸ συμφέρον σας ἐπισκεφθῆτε τὸ Κα- τάστημα ΑΚΡΟΠΟΛ.	

Βάψετε τὰ φορέματά σας μόνον
με τὰς γνήσιες Γερμανικὰς Βα-
φὰς ARTI. Πωλοῦνται στὰ Φαρμα-
κεία καὶ Ἑμπορικά.

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρός Δερματολόγος
Ἐπὶ δεκαεξετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς
Ἱδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ
κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται
Ὅδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέας 1
Ὡρὰ 9-11 π.μ. καὶ 4-6 μ.μ.

Ὅλα ἔρχονται καὶ παρέρχονται
πλὴν τῶν Γερμανικῶν Βαφῶν
ARTI, διότι οἱ βάψουν δὲν ξεθά-
φει ποτέ.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ κεντρικὸν Κατάστημα Σιδηρι-
κῶν. Σχετικὰ πληροφορίαι δίδονται εἰς τὰ
Γραφεῖα μας, Λέκκα 7, Ἀθήναι.

ΑΤΕΛΙΕ
ΒΛΑΣΟ
ΣΤΑΔΙΟΥ 28

Η ΤΕΛΕΙΑ ΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑ-
ΤΑΡΤΗΣΙΣ ΜΑΣ ΚΑΙ Η
ΠΟΛΥΕΤΗΣ ΠΕΙΡΑ ΜΑΣ
ΕΠΙΤΡΕΠΟΥΝ ΟΧΙ ΝΑ
ΔΙΑΦΗΜΙΣΩΜΕΝ ΑΛΛΑ
ΝΑ ΔΗΛΩΣΩΜΕΝ ΥΠΕΥΘΥ
ΝΩΣ - ΟΤΙ ΔΕΝ ΚΑΝΝΟΜΕΝ
ΚΟΙΝΗΝ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΑΛΛΑ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΝ ΠΡΟ
ΣΑΡΜΟΣΙΝ ΤΟΙΑΥΤΗΣ ΕΙΣ
ΚΑΘΕ ΠΡΟΣΩΠΟΝ - ΟΤΙ
ΚΑΤΕΧΟΜΕΝ ΤΕΛΕΙΩΣ
ΤΗΝ ΤΕΧΝΙΚΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡ
ΓΙΑΝ ΤΩΝ ΜΗΧΑΝΗΜΑ
ΤΩΝ ΜΑΣ - ΟΤΙ ΔΙΑΘΕΤΟ
ΜΕΝ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ
ΛΕΞΕΩΣ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ

ΟΤΙ ΕΧΟΜΕΝ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΥΣ
ΚΑΙ ΟΧΙ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΑΣ

ΜΗΤΣΟΣ
ΑΓΓΕΛΙΚΗ
ΣΤΑΔΙΟΥ 8
ΤΗΛ. 25-881